

ONZE

GROTE

OPDRACHT

WAT IS DAT?

C. R. STAM

INHOUD

Voorwoord

Introductie (blz.6).

Hoofdstuk 1 (blz.7).

Afscheids opdracht van onze Heer aan de elf apostelen.

Een grondig onderzoek.

Hoofdstuk 2 (blz.9).

De heersende verwarring over deze opdracht

Eens en niet eens – Het kiezen van opdrachten – De dwaasheid van het kiezen van opdrachten.

Hoofdstuk 3 (blz.15).

Wat deze opdracht wel en niet zegt.

Een belangrijke overweging – Wat deze opdracht zegt – Onze Heer als Koning – Lerende hen alles te onderhouden – Doop bevolen – Welk evangelie? – Dopen voor behoudenis – Veranderen van de Schriften – De uitleg van Petrus - Het verminken van de Schriften – De gave van tekenen – Benodigde licht en kracht – De macht om zonden te vergeven – Wat de opdracht niet zegt.

Hoofdstuk 4 (blz.32).

De twaalf apostelen en wij.

Onbevoegde gehoorzaamheid aan de “Grote Opdracht” – Leren, dopen – Een doopformule? – Gehoorzaamheid aan de Wet van Mozes en aan alle geboden van de Heer – Welk evangelie? – Dopen en de vergeving van zonden – De gave van tekenen – Beginnende te Jeruzalem – Vergeving van zonden – De onmogelijkheid van het heden ten dage uitvoeren van deze opdracht – Het verhaal van Mattheüs – Het verhaal van Markus – De gave van tekenen ingetrokken – De opdracht in Lukas en Handelingen – Het verhaal van Johannes.

Hoofdstuk 5 (blz.49).

Een ernstige bijwerking.

Het streven om de gave van tekenen in deze tijd te herkrijgen – Satan en de heiligen –
Overtuigende wonderen – Wonderen der leugen – Satan en het ziek zijn –
De Pinksterbeweging en de slangen, Rooms katholicisme en tongen.

Hoofdstuk 6 (blz.56).

De dingen rechtzetten.

Wat is dan onze opdracht? – Profetie onderbroken, De verborgenheid geopenbaard –
Onze grote opdracht – De opdracht aan de elven wordt vervangen door de opdracht
aan Paulus – Paulus en zijn opdracht – De verbazingwekkende energie waarmee
Paulus genade verkondigde – De Apostel goddelijk bekrachtigd – Het licht verduistert
– Onze verantwoordelijkheid om de toorts weer aan te steken.

Hoofdstuk 7 (blz.70).

Onze grote opdracht nog steeds van kracht.

Een regel om te herinneren – Onze grote opdracht is: niet voltooid, niet vervangen,
en ook niet vernietigd.

Hoofdstuk 8 (blz.72).

De benodigde uitrusting.

Licht en kracht om onze opdracht te vervullen.

Hoofdstuk 9 (blz.75).

Het zal niet gemakkelijk zijn.

Getrouwheid aan onze opdracht.

Hoofdstuk 10 (blz.76).

Een oproep ter afsluiting.

Een afgeronde boodschap – Een zware verantwoordelijkheid – Conclusie.

VOORWOORD.

In een nacht, kort geleden, sprong ik uit mijn bed en zei tegen mezelf: “Waar ben ik al deze jaren mee bezig geweest? Hoe kon ik zo dom zijn?”.

Wat er tot mij was doorgedrongen, terwijl ik half in slaap was, was het feit dat na al deze jaren wij, van de zogenoemde “Genade Beweging”, niet een begrijpelijk boek hadden geschreven over dat ene onderwerp waarover de gemeente waarschijnlijk het meest verward is: “ONZE GROTE OPDRACHT”.

Het is vreemd dat de “genade” leiders misschien wel honderden artikelen en kleine boekwerkjes hebben gepubliceerd, met bewijzen vanuit de Schrift, en vanuit verschillende invalshoeken, dat de zogenoemde “Grote opdracht” onmogelijk voor ons, ter gehoorzaming, kan zijn, en dat onze glorieuze opdracht opgenomen is in “de verborgenheid”, geopenbaard aan Paulus. Maar buiten dit alles om heeft niemand van ons (voorzover bij de schrijver bekend) een goed gerangschikt boek gepubliceerd dat begrijpelijk handelt over onze grote opdracht versus hetgeen populair bekend is als “de grote opdracht”, welke laatste de opdracht aan de elven is.

Hoe hard hebben we, en hoe goed kunnen we gebruiken, zo’n boek nodig om die te geven aan pastors, missionarissen, christelijke werkers en anderen, dat voorziet in een massaal, cumulatief bewijs uit de Schriften, om aan te geven wat onze opdracht is!

Diezelfde nacht begon ik onmiddellijk titels en subtitels op te schrijven voor een mogelijk boek over dit onderwerp, en sindsdien ben ik daar grondig mee bezig geweest. Het is werkelijk goed om al dat bewijsmateriaal in één keer bij elkaar te hebben!

In 380 uitgaven van de “Searchlight”, over bijna 35 jaar, waren er vele artikelen, van de Redacteur, over de verschillende fasen van dit grote onderwerp, of artikelen die er aan gerelateerd waren. Ook in onze dossiers waren er vele notities, uit preken, over dit onderwerp, samen met honderden notities die waren geschreven op de dossierkaarten.

Het heeft uiteraard enige maanden geduurd om alles op orde en in een leesbare vorm te krijgen, en na alles vergeleken te hebben met Schriftuurlijk bewijs en alles biddend te hebben overdacht, zijn we overtuigd van het feit dat we zelfs nu slechts de basisgegevens hebben gepresenteerd.

Ofschoon we geprobeerd hebben om dit boek zo begrijpelijk mogelijk te maken mag het in geen geval als uitpuittend worden gezien, want de Schriftgegevens aangaande dit onderwerp zijn ontelbaar. Het is echter onze hoop dat het boek zal voorzien in licht en zegen voor velen die verontrust zijn door het ontbreken van overeenstemming van wat de, aan ons, door God gegeven opdracht is.

Als we nu dit boek naar onze lezers verzenden bidden we in nederigheid dat de Heilige Geest onze inspanningen wil gebruiken om vele oprechte gelovigen te helpen zien hoe geheel onnodig de heersende verwarring is over hetgeen God wil wat we doen en leren, en hoe

eenvoudig de oplossing van dit probleem is als het Woord der Waarheid recht wordt gesneden.

Nooit heeft de gemeente zo wanhopig de genade, en geestelijk verstand, nodig gehad om onze meningsverschillen over dit onderwerp te verdrijven en ons helpen om: *“dat gij staat in één geest, met één gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des Evangelies” (Fil.1:27)*. Wij geloven dat deze beide, genade en geestelijk verstand, beschikbaar zijn voor hen die in alle oprechtheid God vragen om hun harten en verstand te openen voor Zijn waarheid, ongeacht wat dat kost.

Moge dan, met de hulp van God, iedere lezer dit belangrijke onderwerp op een objectieve manier heroverwegen, en vragen voor een geopend hart om dit nieuwe licht te ontvangen zoals onze hemelse Vader dat genadig kan verlenen.

Cornelius R. Stam.

Chicago, Illinois

01-12-1974.

INTRODUCTIE.

Tijdens een panel discussie over Dispensationalisme, gehouden op het Wheaton College, Wheaton, Illinois, in 1947, verwees de auteur naar “de zogenaamde grote opdracht”.

Eén van de andere panelleden vocht deze uitdrukking aan en verklaarde dat de opdracht aan de elven was: “de grote opdracht”, en niet: “de zogenaamde grote opdracht”.

In onze reactie hierop beweerden we dat deze opdracht de zogenaamde “grote opdracht” was, onze lezers er aan herinnerende dat het Woord van God het niet “de grote opdracht” noemt, dat hebben de mensen er van gemaakt.

Dit duidelijk en belangrijk feit moet in gedachten worden gehouden door degenen die er ernstig naar verlangen om “het Woord der waarheid recht te snijden”, en om het, in alle wijsheid, uitvoeren van Gods programma voor ons. Zo’n erkenning zou een eerste stap kunnen zijn in het ontdekken van de oorzaak van de leerstellige verdeeldheid die de ware gelovigen in Christus van elkaar heeft verwijderd en de gemeente in diepe verwarring achter heeft gelaten.

De opdracht die de Heer heeft gegeven aan de elven (later twaalf) is zo lang “de grote opdracht” genoemd dat menigten van oprechte gelovigen een vaag idee hebben dat de Bijbel het zo benoemd. Het feit is echter dat deze benoeming alleen de traditionele kijk reflecteert en, als in de dagen van de Heer: “de tradities van mensen maken maar al te vaak het Woord van God ongeldig”.

Toegegeven dat de opdracht van onze Heer aan de elven inderdaad een grote opdracht was, maar het moet nooit “de grote opdracht” worden genoemd, want de opgevaren Heer gaf later een grotere, veel grotere, opdracht en bediening aan de Apostel Paulus.

Tenzij we een verandering in bedeling erkennen, met het opkomen van Paulus, die *andere* apostel, moet de opdracht aan de elven als een onverzoenlijke tegenstelling staan tegenover de leer in de brieven van Paulus, en visa versa.

Opgemerkt moet worden dat, door deze gehele studie, de Schriftuurlijke term “de elven” alleen wordt gebruikt met betrekking tot de periode tussen de afval en dood van Judas en de aanwijzing van Matthias om de plaats van Judas in te nemen.

We weten echter dat in Handelingen 1 het aantal apostelen weer is aangevuld tot twaalf. Als we dus in dit boek verwijzen naar het geven van de opdracht, zullen de groep benoemen als “de elven”, maar als we, in het begin van het boek Handelingen, naar de uitvoering van de opdracht verwijzen noemen we dit gezelschap “de twaalven”.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat we, door het gehele boek heen, Bijbel gelovige christenen aanduiden als fundamentalisten in plaats van evangelischen. De opkomst van de nieuw evangelischen heeft tot gevolg dat veel oprechte gelovigen naar zichzelf verwijzen als evangelischen, maar wij vinden dat deze term vaag en onbepalend is, terwijl de term

fundamentalist historisch heenwijst naar degenen die stonden voor de fundamenten van het christelijk geloof.

De afscheids opdracht van onze Heer aan de elf apostelen

Hoofdstuk - 1

Een grondig onderzoek

Alvorens we de zogenoemde “Grote opdracht” gaan bespreken verzoeken we de lezer, bedachtzaam en biddend, alle vijf segmenten er van te onderzoeken, zoals hieronder aangegeven wordt vanuit de Statenvertaling 1977. U heeft deze passages natuurlijk al vaker gelezen, maar, lees ze eens opnieuw. Misschien ziet u deze keer dingen die u nog niet eerder heeft gezien.

Mattheüs 28:18-20

18 En Jezus, bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

19 Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.

20 En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.

Markus 16:15-18

15 En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.

16 Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.

17 En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken.

18 Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.

Lukas 24:45-48

45 Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden.

46 En zeide tot hen: Alzo is er geschreven, en alzo moest de Christus lijden, en van de doden opstaan ten derden dage.

47 En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem.

48 En gij zijt getuigen van deze dingen.

Johannes 20:21-23

21 Jezus dan zeide wederom tot hen: Vrede zij ulieden, gelijkewijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden.

22 En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen, en zeide tot hen: Ontvangt den Heiligen Geest.

23 Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden.

Handelingen 1:8-9

8 Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde.

9 En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen.

Omdat het onderwerp van de ons door God geven opdracht zo uitermate belangrijk is, en omdat één of meerdere van de genoemde passages in het algemeen worden beschouwd als onze grote opdracht, stellen we voor dat het geen verloren tijd zal zijn voor de lezer om terug te keren naar het begin en deze passages opnieuw te lezen, dit keer zorgvuldig aandacht schenkend aan hetgeen deze passages wel en wat deze passages niet zeggen.

Refereren de gelezen passages naar profetie en naar de Wet? Wat zijn de voorwaarden voor het heil? Wat waren de bewijzen voor het heil? Leren ze: “geen verschil” tussen Jood en Heiden? Wordt redding uit genade en door geloof genoemd, op basis van het gestorte bloed van Christus? Wordt de “ene doop” genoemd waardoor we worden gedoopt in dat “ene lichaam”, en één gemaakt met Christus? Verkondigt het een hemelse positie en vooruitzicht voor hen die geloven? Wordt er melding gemaakt van “de verborgenheid” waarnaar in de brieven van Paulus vaak wordt verwezen?

Zo’n onderzoek van het verslag zelf kan, geheel los van hetgeen in dit boek wordt uitgelegd, blijken een ware “eye-opener” te zijn

De heersende verwarring over deze opdracht

Hoofdstuk - 2

Eens en niet eens

Er zijn weinig, om het even welke, belangrijke onderwerpen in de Bijbel waarover alle denominaties en sekten in de christenheid het eens zijn. Er is er echter één waarover ze het bijna allemaal eens zijn.

De overgrote meerderheid fundamentalisten, nieuw-evangelischen, modernisten en Rooms Katholieken, samen met praktisch alle cultussen, zijn het eens over het feit dat de zogenoemde 94 grote opdrachten, die de afscheidsopdrachten van onze Heer omvatten en gericht aan Zijn elf apostelen, Gods programma voor de hedendaagse gemeente bevatten. Of om meer specifiek te zijn: De meeste "christenen", nominale of echte, geloven dat onze Heer, gedurende de veertig dagen tussen Zijn opstanding en hemelvaart, Zijn apostelen instructies gaf aangaande Zijn programma voor de hedendaagse gemeente, en allemaal noemen ze deze instructies "de grote opdracht", of "Zijn afscheids opdrachten", of "onze marsorders".

Zo eenvoudig is het echter niet, speciaal onder fundamentalisten, hen die hun Bijbels het meest bestuderen, is er sprake van een sterke verdeeldheid aangaande welke precies de door de Heer gegeven opdrachten van toepassing zijn, die Hij heeft gegeven tussen Zijn opstanding en hemelvaart, op de gemeente van vandaag: welke van hen speciaal *de "grote opdracht"* vormen.

In ieder van de vier boeken, Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, van de aardse bediening van de Heer en in het boek Handelingen hebben we geschreven verhalen van sommige van deze instructies, maar kan de term "grote opdracht" correct worden toegepast op allen of alleen op sommigen van hen? Hierover is men het op geen enkele wijze eens geworden.

In de verslagen van de verschillende delen van de opdracht van onze Heer zijn er bepaalde bevelen, of instructies, die weldenkende Bijbelstudenten geheel onverenigbaar hebben bevonden met de grote waarheden die later geopenbaard zijn in de brieven van Paulus. En zo gebeurde het dat het merendeel van de grote fundamentalistische Bijbelleraren, van de voorbije generatie, tot de conclusie kwamen dat slechts enkele van de afscheidswaarden van onze Heer deel uitmaakten van onze "grote opdracht", maar ze konden het nimmer eens worden welke dan moesten worden toegepast. Dit is de erfenis die ze hebben nagelaten aan de huidige generatie voorzover het de zogenoemde "grote opdracht" betreft. Er is weinig overeenstemming; alleen verwarring en verdeeldheid, waar het dit onderwerp aangaat.

Het is inderdaad droevig dat op dit late tijdstip Gods volk, en zelfs hun geestelijke leiders, het oneens blijven over zo'n belangrijk onderwerp over hetgeen God wil dat we doen en onderwijzen. Dit wordt geschreven 1974 jaar na Christus, en nog steeds weet de gemeente niet wat zijn grote opdracht is! Dit is omdat de zogenoemde "grote opdracht" zo zelden is onderzocht en uiteengezet. Veeleer wordt het genoemd, of er wordt naar verwezen, of worden gedeelten uit het verslag, en uit de context, genomen als onderwerpen voor preken!

De meeste christenen hebben hun pastors of evangelisten horen spreken vanuit het Mattheüs evangelie “Ga” en “Zie, Ik ben met u”, en uit Markus “heel de wereld” en “alle creatuur”, en uit Lukas “jullie zijn getuigen” en uit Handelingen “Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal”.

Maar hoe velen zijn er die de afscheidswaarden van onze Heer grondig en bedachtzaam uitgelegd hebben gekregen?

Waarom hebben hun leiders dan geen Bijbelstudies gehouden over de opdracht die ze zo krachtig verdedigen als de hunne?

Als pastors en Bijbelleraren deze belangrijke bevelen van onze Heer trouw en tot in detail zouden bestuderen en verklaren, dan zouden ze er spoedig achter komen dat het moeilijk is, ja, zelfs onmogelijk is om ze te verzoenen met de brieven van Paulus, totdat ze zich realiseren dat er een verandering van bedeling is gekomen met de roeping van Paulus, de door God aangewezen apostel der genade. Zeker, de wettichheid van Mattheüs, de doop ter behoudenis en de wonderbare demonstraties van Markus, het “eerst Jeruzalem” van Lukas en Handelingen, en de apostolische vergeving van zonden van Johannes zijn niet verenigbaar met de glorieuze waarheden die uiteen worden gezet in de brieven van Paulus.

Wat de geestelijke leiders van de vorige generatie ons hebben geleerd over de opdracht aan de elven, zal onvermijdelijk invloed hebben op de leringen van onze generatie. Dit is dan de plaats om, als het ware, een generatie te ondersteunen om de geschriften van de “vaders” te testen. We doen dit ten eerste om ons schrijven, van dertig jaar geleden, in ons boek “Dit is dat” uit te breiden. In dat boek behandelden we de grote verwarring aangaande de zogenaamde “grote opdracht” onder de grote, waarlijk grote, Bijbelleraren die er toen waren. Als we praten over die verwarring mogen we niet het feit uit het oog verliezen dat deze leraren geestelijke reuzen waren waar het andere onderwerpen betrof.

Dr. H. A. Ironside, lang genoemd “De Aardsbisschop van het Fundamentalisme” hield het er voor dat de opdracht voor de gemeente wordt gevonden in Mathh.28:18-20 en door dat te ontkennen dan was dat “Bullingerisme”. In één voorbeeld van zijn sterke gevoelens hierover schreef hij, met verwijzing naar de passage in Matth.28:

“Mensen die nog nimmer Bullingerisme en zijn verwante systemen hebben onderzocht zullen mij nauwelijks geloven wanneer ik zeg dat zelfs de Grote Opdracht, waarmee de gemeente 1900 jaar mee heeft gehandeld, en welke nog steeds onze autoriteit is voor wereldwijde zending, volgens deze leraren een opdracht is waarmee ze niets van doen willen hebben; dat het in het geheel geen verwijzing naar de gemeente heeft. Zo is nog steeds hun onderwijs”.

Blijkbaar was onze geliefde broeder zo bezig met het Bullingerisme dat hij vergat dat veel van zijn collega’s, inclusief Mr. J. N. Darby, de grondlegger van de Plymouth Broeders (waarmee Dr. Ironside vele jaren was verbonden) met klem ontkende dat de opdracht in Mattheüs de onze is. We citeren hier van Darby en vele andere collega’s van Dr. Ironside: Opmerking van de vertaler

De leer van E. W. Bullinger vindt u in de encyclopedie van Wikipedia.

http://en.wikipedia.org/wiki/E._W._Bullinger

Mr. Darby: “De vervulling van de opdracht in Mattheüs is onderbroken.....voor het heden heeft het in feite plaats gemaakt voor een hemelse opdracht, en de gemeente van God”.

Dr. James M. Gray: “Dit is de Koninkrijks opdracht....niet de opdracht voor christenen”.

Dr. I. M. Haldeman: “We moeten dit de Koninkrijks opdracht noemen”.

Dr. Arno C. Gaebelien: “Dit is de Koninkrijks opdracht”.

Dr. Wm. L. Pettingill: “Dit zouden wij de Koninkrijks opdracht noemen.....het zou vreemd zijn om de opdracht voor de gemeente te vinden in het evangelie van het Koninkrijk”.

Dr. I. M. Haldeman geloofde dat onze opdracht wordt gevonden in Markus 16:15-18. Hij liet de woorden “donderen”: *“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden” (Mark.16:16) “Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet” (Markus 10:9)..*

Maar vreemd genoeg geloofde Dr. Haldeman niet dat de wonderbare tekenen, van de verzen 17 en 18, zijn inbegrepen in het programma van God voor vandaag de dag! Je kon geen lid worden van de gemeente van Dr. Haldeman als je niet met water was gedoopt, maar als je in tongen sprak of wonderen zocht te doen dan werd diegene, en sommigen zijn dat, uitgesloten! Toch waren dit onderdelen van de opdracht in Mark.16:15-18. Pastor J. C. O’Hair schreef eens aan Dr. Haldeman en vroeg hem of hij nu niet scheidde wat God had samengevoegd door Mark.16:15-16 te scheiden van de verzen 17 en 18. Pastor O’Hair heeft nimmer een antwoord ontvangen.

Dr. Gaebelien nam een nog weer ander standpunt in. Lukas, zo zei hij, was zekerlijk de bringer van het evangelie aan de Heidenen omdat zijn verslag gericht was aan Theofilus (Lukas 1:3) Echter is alles in het verslag van Lukas Joods, niet Heidens. Het verslag van Lukas begint met de baby Jezus in de armen van een Joodse moeder en de oude Simeon, ook een Jood (Lukas 2:28), en het verslag sluit met onze Heer in de armen van Jozef van Arimathea, een lid van het Joodse Sanhedrin (Lukas 23:50-53).

Dr. William L. Pettingill geloofde echter dat Ironside, Haldeman, Gaebelien en degenen die met hen waren allemaal verkeerd waren. Pettingill leerde dat de opdracht voor de gemeente is te vinden in Handelingen 1:8, in wezen omdat in het boek Handelingen we de doop hebben “in de naam van de Heer Jezus”, waarvan hij vond dat dat de juiste “formule” was voor heden ten dage. Hij verklaarde echter nimmer, voorzover deze schrijver dat weet, waarin de “formule” in Handelingen verschilt van die in Mattheüs. Dr. Haldeman was strikt tegen de visie van Dr. Pettingill; we weten van één familie, die gedoopt waren in de gemeente van Dr. Pettingill in Baltimore, opnieuw gedoopt moesten worden om lid te worden van de Baptisten gemeente te New York waar Dr. Haldeman pastor was.

Maar wat betreft het verslag in Johannes 20:21-23? Zei onze Heer daar niet: *“gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden?”*. Aan dit gedeelte van de opdracht was vreemd genoeg voorbij gegaan en nauwelijks naar verwezen door de boven genoemde broeders, en, inderdaad ook door de meeste fundamentalistische Bijbel leraren van die tijd.

De reden? Vanwege de afsluitende woorden die zo sterk benadrukt worden door de kerk van Rome: *“Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden” (Joh.20:23).*

Sommige Protestantse theologen hebben willen verklaren, wegverklaren wel te verstaan, de eenvoudige door onze Heer gedane uitspraak, maar hun argumenten tegen de positie van Rome waren zo zwak als katoendraad, om de eenvoudige reden dat in deze zaak Rome altijd in staat is geweest terug te verwijzen naar de Schriften met als antwoord: *“Maar dit is wat daar staat”*. Dit is altijd een sterk argument geweest en, in dit geval, een moeilijk geval voor Bijbel gelovige christenen om te weerspreken.

Note: De positie van Rome is echter beantwoord, eenvoudig en compleet, door het toepassen van dispensationele waarheid.

Uit het voorgaande volgt dat niet alleen de christenheid in het algemeen verward is over de zogenoemde *“grote opdracht”*, maar ook de grote Bijbelleraren van vroeger zijn volkomen verward geweest, of op zijn minst hopeloos verdeeld. En als dat toen al zo was, hoe is het nu dan? Het enige verschil is waarschijnlijk dat de leiders van onze dagen zodanig beïnvloed zijn door de nieuw evangelischen dat ze details vermijden, en alleen in algemene zin verwijzen naar de opdracht als iets waaraan we allen moeten gehoorzamen. Er is grote aandrang, maar weinig gedetailleerde informatie in hun herhaaldelijke oproep om de *“grote opdracht”* uit te voeren in de huidige generatie.

Als we een Schriftuurlijke oplossing willen vinden voor dit belangrijke probleem, laat ons dan beginnen door nederig te erkennen dat de Kerk niet een duidelijk en eensluidend getuigenis heeft gegeven aan de wereld. Hoe kunnen we onze *“marsorders”* gehoorzamen als we zelf niet eens zeker weten welke dat zijn? *“Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot den krijg bereiden?” (1Kor.14:8).*

Het kiezen van opdrachten.

Als wij er bij blijven, zoals veel christenen dat doen, dat de brieven van Paulus behoren tot de Kerk van deze bedeling, maar eveneens geloven dat de afscheids instructies van onze Heer, gegeven tussen Zijn opstanding en hemelvaart, ook onze instructies voor vandaag de dag bevatten, dan verkeren we in grote moeilijkheden.

En zo gebeurde het dat grote, waarlijk grote, fundamentalistische Bijbelleraren gedwongen werden om, op individuele basis, opdrachten samen te stellen om de zogenoemde *“grote opdracht”* bindend te maken voor deze bedeling, hierbij ondervonden ze veel moeilijkheden om de verschillende opdrachten in harmonie te brengen met het Woord van God, door de apostel Paulus. Dit heeft veel bijgedragen aan het verdiepen van de verwarring onder de gelovigen van vandaag de dag.

Zoals we hebben gezien verklaarde Dr. Ironside dat onze opdracht wordt gevonden in Matth.28:18-20, maar Drs. Gray, Gabaelein, Haldemen en Pettingill, samen met Mr. Wm. Newell en vele anderen, realiseerden zich onmiddellijk dat dit de gelovigen met handen en

voeten zou binden aan de Wet van Mozes, want onze Heer had de apostelen duidelijk opgedragen dat, als ze naar “alle volken” zouden gaan dat ze: *“Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb” (Matth.28:19)*, en dat zou onvermijdelijk inhouden gehoorzaamheid aan de Wet van Mozes, want, niet alleen was onze Heer Zelf onder de Wet (Gal.4:4), maar Hij gaf Zijn discipelen de opdracht *“Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het” (Matth.23:3)*. Want “zij”, de leiders waren gezeten op de stoel van Mozes: *“De Schriftgeleerden en de Farizeen zijn gezeten op den stoel van Mozes” (Matth.23:2)*.

Op dezelfde manier koos Dr. Haldeman Mark.16:15-18 als marsorders voor de Kerk, maar andere grote Bijbelleraren hadden terecht bezwaar tegen het feit dat onze Heer hier de doop leerde “tot vergeving der zonden” en wonderbare tekenen als bewijs van vergeving van zonden. Ze concludeerden terecht dat, in het licht van de brieven van Paulus, dat niet Gods programma voor vandaag de dag kon zijn.

Er wordt wel gezegd dat, als theologen vervolgd worden om een bepaalde passage in de Schrift, ze “vluchten naar een andere!”. En het blijkt dat dit precies is wat Dr. Haldeman deed. Om te bewijzen dat de wonderbare tekenen niet Gods opdracht zijn voor heden deed hij een beroep op de brieven van Paulus, maar hij deed dat niet voor zover het de waterdoop aangaat, want, ondanks de verwoording van de passage, geloofde hij dat dit behoorde als getuigenis van de behoudenis.

Eens zei een pastor tegen de schrijver van dit boek: “Broeder Stam, ik geloof dat Mark.16:16 voor ons is, maar ik leer geen doop voor de vergeving der zonden!”. Wij antwoorden: “Als u gelooft dat Mark.16:16 bindend voor ons is dan moet u de doop ter vergeving der zonden prediken, want dat is wat Mark.16:16 beveelt”.

“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden” (Mark.16:16).

Dr. Gaebelien, als eerder genoemd, koos voor het verslag van Lukas 24:46-48 als onze opdracht, maar de zinsnede *“bekering en vergeving der zonden”* en *“beginnende van Jeruzalem”*, overtuigde terecht andere leidinggevende leraren dat deze passage, evenals die in Mattheüs, gerelateerd is aan het regeren van Christus in het koninkrijk, dat uiteraard gevestigd zal worden te Jeruzalem.

Dr. Pettingill koos voor het verslag in Handelingen 1:8, maar ook deze passage laat de apostelen beginnen te Jeruzalem.

Aangaande Johannes 20:21-23, bijna alle fundamentalistische Bijbelleraren zijn het er over eens dat dit niet de opdracht is voor de Kerk van vandaag, maar de Kerk van Rome heeft de Protestanten met deze tekst voorzeker schaak gezet.

De dwaasheid van het kiezen van opdrachten.

Hoe dwaas en verkeerd is het, voor een ieder van ons, om hier en daar teksten te pakken, die vervolgens samenvoegen, om de wil van onze Heer voor ons vast te stellen! Welk recht hebben wij om sommige belangrijke gedeelten of gedeelten van de opdrachten te kiezen die de Heer aan de elven heeft gegeven in de veertig dagen tussen Zijn opstanding en hemelvaart, om deze op onszelf toe te passen of op de Kerk van vandaag de dag?

Niets is duidelijker dan het feit dat onze Heer: *“.....Zichzelf levend vertoond heeft, met vele gewisse kentekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen, die het Koninkrijk Gods aangaan” (Hand.1:3).*

In die veertig dagen sprak één persoon, onze Heer, tot de elven en gaf hen instructies voor het uitvoeren van dat programma na Zijn hemelvaart. Het is in elk geval zo helder als kristal dat deze opdrachten niet aan anderen zijn gegeven die op een later tijdstip zouden leven, maar aan de apostelen, die het uit moesten dragen na Zijn vertrek, als de Heilige Geest ze met kracht had bekrachtigd.

Dit wordt bekrachtigd door de wijze van uitdrukken in alle vijf verslagen: Matt.28:19: “Gaaf dan henen”, Mark.16:15: “Gaaf heen”, Luk.24:48: “Gij zijt getuigen”, Joh.20:21: “zende Ik ook ulieden”, en Hand.1:8: “gij zult Mijn getuigen zijn”. Hoe ongerijmd is het dan om te betogen, zoals zovele theologen hebben gedaan, dat één of meer delen van de opdracht uitgevoerd moeten worden door een andere generatie op een later tijdstip! Door welke regel van uitlegkunde hebben we het recht om de uitleg van deze opdrachten juist diegenen uit te sluiten aan wie de Heer ze gaf?

Sommigen, die het met het voorgaande eens zijn, hebben de conclusie getrokken dat de opdracht, in zijn geheel, voor ons moet zijn om te gehoorzamen, maar ook dat is onmogelijk in het licht van de brieven van de apostel Paulus. De Heer heeft het inderdaad onmogelijk gemaakt om te gehoorzamen aan gedeelten van de zogenoemde “grote opdracht”, dat zullen we verderop zien.

De belangrijkste reden, dat zo vele mensen er van uit zijn gegaan dat de opdracht aan de elven, voor ons is om aan te gehoorzamen, is waarschijnlijk omdat ze dat zo vaak hebben gehoord! Herhaaldelijk hebben pastors en evangelisten en Bijbelleraren verwezen naar de afscheidsinstructies van de Heer als: “Zijn afscheidswaarden aan ons”, “onze marsorders”, “onze opdracht” en “de grote opdracht”, alsof de Heer nooit andere heeft gegeven. Maar dit alles is in grote mate onjuist en onschriftuurlijk. Dit waren niet de laatste waarden van de Heer. Hij sprak opnieuw vanuit de hemel aan en door de Apostel Paulus en gaf hem een grotere, ja, een veel grotere opdracht dat wat Hij had gegeven aan de elven.

Alvorens we echter deze grotere opdracht gaan behandelen kunnen we misschien het beste eerst zien dat de zogenoemde “grote opdracht” niet voor ons is om te gehoorzamen, als we zorgvuldig alle onderdelen er van onderzoeken in Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes en het boek Handelingen en precies opmerken wat deze opdracht wel en wat het niet zegt.

Wat deze opdracht wel en niet zegt

Hoofdstuk - 3

Een belangrijke overweging

De auteur van dit boek heeft in zijn jeugd vele berichtgeving gehoord aangaande de zogenoemde "grote opdracht", maar ze waren allen devotioneel of inspirerend van karakter. Ofschoon hij vanaf zijn jongste jaren in contact geweest is met grote godsmannen, van ver en van nabij, en zich verheugde in het licht dat ze brachten op de herontdekte waarheid van Zijn op handen zijnde wederkomst, kan hij zich niet een enkele uiteenzetting, van de opdracht als geheel, herinneren, of een serie Bijbel studies waarin precies werd verklaard wat onze Heer wel zei en wat de Heer niet zei in deze opdracht.

Wat deze opdracht zegt

Als we alle verslagen overwegen van wat onze Heer zei in Zijn opdracht aan de elfen is het onmogelijk om de conclusie te trekken dat deze opdracht behoort tot de bedeling waarin wij nu leven.

Mattheüs 28:18-20 - Onze Heer als Koning

"18-..... Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. 19- Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. 20- En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen".

Merk op hoe de eerste zin van deze grote opdracht begint:

"Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde" (Matth.28:18). Met het woord "macht" verwijst onze Heer niet naar fysieke kracht of politieke invloed, maar naar de autoriteit die Hem door de Vader is gegeven. "alle autoriteit, in hemel en op aarde, is aan Mij gegeven".

Note: "Hemel en aarde", want het koninkrijk, of regering van de hemel, zou op aarde worden gevestigd. (Matth.5:3,5; 6:10; vergelijk met Daniël 2:44).

"Gaat dan henen.....". Verbind deze inleidende verklaring van onze Heer aan Zijn elf apostelen niet onmiddellijk hun bediening met Zijn koninkrijk en Zijn recht om te regeren? (Vergelijk Hand.2:29-31; 3:19-21). Deze passage wordt vervolgd met:

"Gaat dan henen, onderwijst al de volken....." (vers 19).

Lerende hen alles te onderhouden

Maar wat moet de volken onderwezen worden? Wat was de boodschap van de apostelen aan hen? Het volgende vers geeft ons minstens een deel van het antwoord, een belangrijk deel:

“lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb”(vers 20). Moeten wij deze specifieke geboden, die de Heer aan de elven heeft opgedragen, gehoorzamen? Als we dat doen dan binden we onze hoorders met handen en voeten aan de wet van Mozes, het onderhouden van de Sabbat, de offers, en al de andere ceremoniën.

Gal.4:4 zegt duidelijk dat onze Heer, toen Hij op aarde was, *“geworden onder de wet”*, en de verslagen van Zijn aardse bediening geven er getuigenis van dat dat zo was. Inderdaad, zoals we hebben gezien beval de Heer Zijn discipelen om de Schriftgeleerden en de Farizeeën te gehoorzamen omdat zij zaten *“op de stoel van Mozes”* (Matt.23:1-3).

In verbinding hiermee is het interessant om op te merken dat de discipel die Paulus doopte een *“godvruchtig man naar de wet”* was (Hand.22:12) en dat later, in Hand.21:20, degenen die hadden gewerkt onder de zogenoemde *“grote opdracht”*, tegen Paulus zeiden: *“Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet”*.

Kunnen wij dan de opdracht van de elven uitvoeren zonder onze toehoorders onder de wet van Mozes te brengen, en alles tegenspreken hetgeen Paulus, door goddelijke openbaring, later leerde aangaande de wet en van de behoudenis uit genade, door geloof, geheel los van de wet?

Maar er is meer, want in Zijn Bergrede, en door Zijn gehele bediening heeft de Heer Zijn discipelen vele bevelen, naast welke waren opgenomen in de wet van Mozes, gegeven. We citeren enkele van hen:

“Geeft dengene, die iets van u bidt, en keert u niet af van dengene, die van u lenen wil”(Matth.5:42).

25- Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten, en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleden zult; is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding? 26- Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven?” (Matth.6:25-26).

Sommigen hebben de kracht van vers 25 geneutraliseerd door het gedeelte *“Zijt niet bezorgd”* uit te leggen dat het zou betekenen *“maak je niet ongerust”* of *“wees niet angstig”*, maar dat neemt de betekenis weg van het volgende vers waar onze Heer de aandacht van Zijn discipelen vraagt *“Aanziet de vogelen des hemels”* en vervolgens zegt: *“dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven?”*

Dus zegt vers 25 precies zoals het is. Als Zijn volgelingen konden ze vrijelijk geven aan degenen die behoeftig waren, ook hoefden ze geen voorraden aan te leggen voor de toekomst omdat hun hemelse Vader, die zelfs voor de vogelen des hemels zorgde, zekerlijk voor hen zou zorgen.

Het is niet verwonderlijk dat de Bergrede wordt genoemd “Het handvest van het Koninkrijk”, want gedurende de regering van de Heer over het koninkrijk zullen Zijn mensen spontaan eerder voor elkaar zorgen dan voor zichzelf, zoals ze inderdaad ook deden, tijdens de voorsmaak van Zijn heerschappij, met Pinksteren.

Onze Heer gebruikte krachtige taal over de belangrijkheid van het gehoorzamen aan deze bevelen. Toen Hij de Bergrede afsloot zei Hij:

“26- En een iegelijk, die deze Mijn woorden hoort en dezelve niet doet, die zal bij een dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft; 27- En de slagregen is nedergevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelfde huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot”(Matth.7:26-27).

Toen de jongeling de Heer vroeg: “wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?”, en “wat ontbreekt mij nog?” antwoorde de Heer:

“Zo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, volg Mij” (Matth.19:21).

Ook dit is geneutraliseerd door te suggereren dat de Heer dit tegen deze jongeling zei omdat Hij wist dat zijn rijkdom hem in de weg stond voor zijn redding. Maar onze Heer heeft Zijn apostelen opgedragen hetzelfde te doen!

8-.....Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet. 9- Verkrijgt u noch goud, noch zilver, noch koper geld in uw gordels; 10- Noch male tot den weg, noch twee rokken, noch schoenen, noch staf; want de arbeider is zijn voedsel waardig” (Matth.19:8-10).

Is dit dan de manier waarop we vandaag de dag onze zendingen uitzenden?

De Heer gaf inderdaad een soortgelijk bevel aan al Zijn discipelen:

“Verkoopt hetgeen gij hebt, en geeft aalmoes. Maakt uzelfen buidels, die niet verouden, een schat, die niet afneemt, in de hemelen, daar de dief niet bijkomt, noch de mot verderft”(Lukas 12:33).

Aldus gaf de Heer dezelfde instructies aan één man, aan Zijn twaalf apostelen, en aan al Zijn volgelingen. Als ze baden voor het oprichten van het koninkrijk (Matth.6:10), en predikten dat het “nabij” was (Matth.10:7), moesten ze het ook praktiseren, geen voorraden aanleggen, maar eerder zorg dragen voor anderen en God vertrouwen dat Hij in dit alles voor hen zou voorzien (Matth.10:8-10). Dit was de manier van leven in het geprofeteerde koninkrijk.

Als wij dan moeten werken onder de aan de elven gegeven opdracht, de mensen lerende alles te onderhouden wat Christus Zijn volgelingen opdroeg, moeten we dan niet onze bankrekeningen opheffen, al onze activa liquideren en uitdelen aan de armen? Matth.28:20 is zeker een belangrijk deel van de zogenoemde “grote opdracht” welke heden niet wordt gehoorzaamd. We zullen zien dat het niet kan en niet moet gepraktiseerd worden gedurende “de tegenwoordige boze eeuw”.

Doop bevolen.

Als we ons bovendien strikt willen houden aan deze opdracht dan moeten we onze bekeerlingen dopen (Matth.28:19). Maar kunnen we dan deze doop associëren, met wat Johannes de Doper zei over het onderwerp, vermijden:

“En ik kende Hem niet; maar opdat Hij aan Israel zou geopenbaard worden, daarom ben ik gekomen, dopende met het water” (Joh.1:31).

Het wezenlijke doel van de waterdoop is sinds Johannes niet gewijzigd, want onder de zogenoemde “grote opdracht” doopten de apostelen voor de vergeving der zonden evenals Johannes dat had gedaan (Mark. 1:4; vergelijk Hand.2:38).

En als wij onze bekeerlingen met water dopen doen we dan niet datgene waarvan Paulus zegt dat hij daarvoor niet gezonden is?

“Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde” (1Kor.1:17).

Horen we dan niet de tegenwerpingen dat Paulus enigen heeft gedoopt? Natuurlijk wel! Hij besneed ook Timotheüs, hij sprak in tongen, hij profeteerde en wrocht vele wonderen, maar dit alles behoorde toe aan het programma waaronder hij was “gered” en waar hij uit tevoorschijn kwam. Geen van deze dingen behoorden tot zijn speciale opdracht. Dus blijft het feit dat terwijl de Schrift zegt dat Johannes de Doper gezonden was om te dopen, en ook de elven gezonden waren om te dopen (Mark.16:15-16), de Schrift even duidelijk verklaart dat Paulus niet is gezonden om te dopen. Als hij inderdaad was gezonden om te dopen dan zou het van zijn kant een zonde zijn geweest om God te danken dat hij zo weinigen van de Korinthiërs had gedoopt (1Kor.1:14-16). Dit alles krijgt een nog grotere nadruk als we nagaan wat het verslag van Markus zegt over het dopen.

Markus 16:15-18

Welk evangelie?

Het deel van de opdracht van Markus begint met de welbekende woorden: *“Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen” (Mark.16:15).*

Het feit dat onze Heer Zijn apostelen uitzond om “het evangelie” te prediken is voor velen het positief bewijs dat wij moeten werken onder deze opdracht.

Maar is het niet onlogisch om te veronderstellen dat de Heer hier verwees naar “het evangelie der genade Gods”, dat eerst later aan Paulus werd gegeven? Sommigen antwoorden hier op, op basis van Gal.1:8-9, dat de Bijbel slechts één evangelie bevat. Maar Gal.1:8-9 zegt zoiets niet. Hoe kan de Bijbel slechts één evangelie bevatten als het zo duidelijk onderscheid maakt tussen “het evangelie van het koninkrijk” (Matth.4:23), “het evangelie der besnijdenis” (Gal.2:7), “het evangelie der onbesnedenen” (Gal.2:7), en “het evangelie der genade Gods” (Hand.20:24), etc.? Labelt de huisvrouw haar wekflessen in haar potten met “perziken”, “peren”, “graan”, “tomaten”, etc., omdat ze allemaal hetzelfde bevatten?

In Gal.1:8-9 verklaart Paulus zonder meer dat als iemand een ander evangelie predikt aan de Heidenen dan hij hen had aangereikt, die zou worden vervloekt. En degenen die beweren te werken onder de zogenoemde “grote opdracht” zouden deze passage zeer zorgvuldig en biddend moeten beschouwen, want het is het gemeenschappelijk negeren van deze waarschuwing die een vloek van verwarring en verdeeldheid over de Kerk heeft gebracht waardoor haar bediening zo ondoeltreffend is geworden.

Degenen die volhouden dat de Bijbel slechts één evangelie bevat moeten ook overwegen dat, nadat de twaalven gedurende ongeveer twee jaar “het evangelie” hadden gepredikt, en dat de Heer, in de schaduw van het kruis, hen vertelde dat Hij moest lijden en sterven en opstaan.

*“31- En Hij nam de twaalven bij Zich, en zeide tot hen: Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en het zal alles volbracht worden aan den Zoon des mensen, wat geschreven is door de profeten. 32- Want Hij zal den heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en smadelijk behandeld worden, en bespogen worden. 33- En Hem gegeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derden dage zal Hij wederopstaan. 34- **En zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, hetgeen gezegd werd**”(Lukas 18:31-34).*

In feite wordt ons duidelijk in Matth.16:21-22 verteld dat, toen de Heer Zijn discipelen begon te vertellen dat Hij spoedig moest lijden en sterven, Hij werd vermaant:

*“21-Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem, en veel lijden van de ouderlingen, en overpriesteren, en Schriftgeleerden, en gedood worden, en ten derden dage opgewekt worden. 22- **En Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees U genadig! dit zal U geenszins geschieden**”.*

Hoe konden de apostelen “het evangelie der genade Gods” gepredikt hebben? Ze waren niet bezig met “de prediking van het kruis” want ze wisten niet eens dat Christus moest sterven en nog veel minder wat Zijn dood tot gevolg zou hebben. Zij hadden gepredikt over Zijn troon, niet over Zijn kruis, over Zijn heerschappij, niet over Zijn dood.

Met hun boodschap, zowel voor als na Zijn kruisiging, ging de genezing van de zieken gepaard. Lukas 9:2, en andere passages, verklaren:

“En Hij zond hen heen, om te prediken het Koninkrijk Gods, en de zieken gezond te maken”.

En in Hand.3:19-21 vinden we Petrus die de terugkomst van Christus, naar Israël, aanbiedt, en tevens de lang beloofde “tijden der verkoeling” (Hand.3:19), op voorwaarde dat ze zich moesten beteren en bekeren. Wat hebben die eerste hoofdstukken in Handelingen veel te zeggen over het genezen van de zieken! We zullen dit onderwerp verder behandelen in verbinding met de “tekenen” van de opdracht hier in Markus.

Dopen voor behoudenis

In verbinding met “het evangelie” dat de elven geacht werden te verkondigen, onder de opdracht van de Heer zoals dat wordt gevonden in het verslag van Markus, was er de waterdoopt ter behoudenis. Kan het nog duidelijker worden gezegd dan in Mark.16:16:

“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden”.

Hoe oppervlakkig is het argument dat het laatste deel van dit vers op de één of andere manier de betekenis van het voorgaande verandert omdat de Heer niet zei: “Hij die niet gelooft en niet is gedoopt zal verdoemd worden”! Als iemand niet gelooft, zou hij zich dan laten dopen? En als een ongelovige wordt gedoopt, zou dat hem dan redden? De bedoeling van dit vers is, zoals het er staat, duidelijk. *“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; **maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden**”.* Voor dat laatste gedeelte van de tekst maakt het niet uit of hij nu wel of niet is gedoopt.

Veranderen van de Schriften

Bijbel gelovigen die er aan vasthouden dat we moeten werken volgens deze opdracht vinden het zeer moeilijk om dit vers te accepteren zoals het er staat, dus passen ze de tekst zodanig aan dat het past bij wat zij geloven. De meest populaire verandering van deze passage, gemaakt door onze Baptisten vrienden, is:

“Hij die gelooft zal hebben zal zalig worden, en dient dan te worden gedoopt”

Maar dat is niet wat er staat, het veranderen van het Heilige Woord van God op deze manier is een ernstige overtreding. Met zulke veranderingen van de Schrift beginnen bedrieglijke leringen.

De man van God die zo iets doet kan gedwongen worden in zo’n positie, omdat hij uit de brieven van de apostel Paulus weet dat behoudenis door genade is, los van religieuze werken en hij denkt te weten dat we moeten arbeiden onder de zogenoemde “grote opdracht”. Het is echter altijd beter te wachten tot er meer licht komt op deze zaak dan met het Woord van God te gaan knoeien.

De persoon in de kerkbank heeft een goede reden om zich af te vragen: “Als mijn pastor deze passage wijzigt om zijn eigen visie overeind te houden, wat zullen dan de volgende passages zijn die hij gaat veranderen? Hij kan inderdaad besluiten dat in dit geval zijn pastor een valse leraar is. Hij leert zekerlijk niet wat de passage zegt, de ernst van dit feit wordt verergerd als bedacht wordt dat de verandering gemaakt is in een zeer belangrijke kwestie aangaande de goddelijke opdracht om de wereld te evangeliseren.

Maar wanneer een man Gods, die gelooft dat we onder deze opdracht moeten werken, eerlijk belijdt dat hij niet weet hoe hij Mark.16:16 moet uitleggen, en besluit om te wachten en te bidden voor meer licht, die man heeft de juiste houding om meer licht te ontvangen.

De uitleg van Petrus

Er is nog een ander sterk argument om Markus 16:16 te laten zoals het is. Niemand zal het feit betwisten dat Petrus degene is aan wie deze opdracht is gegeven, en dat hij onder de “grote opdracht” werkte met Pinksteren.

Bovendien lezen we van Petrus en zijn kameraden dat: *“Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden” (Luk.24:45)*. Met een geopend verstand waren de apostelen aldus veertig dagen onder de persoonlijke instructies van Christus voordat Hij ten hemel opvoer. (Hand.1:3). En als klap op de vuurpijl lezen we in Hand.2:4: *“En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest” (Hand.2:4)*. Onder zulke omstandigheden was het voor Petrus onmogelijk om zijn opdracht verkeerd te interpreteren. En zijn de voorwaarden van Mark.16:16 weggelaten uit zijn aanbod ter behoudenis, of veranderd of heft hij ze op enige wijze op? Inderdaad niet! Hij benadrukt ze eerder als hij tegen zijn schuldig bevonden hoorders zegt: “

“Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen” (Hand.2:38).

De met de Geest vervulde Petrus, gedurende veertig dagen onderwezen door de Heer, met zijn geopend verstand om het door God geopenbaarde plan te begrijpen, zou geen waterdoop hebben geëist voor de vergeving der zonden als hij niet de instructies daarvoor had ontvangen om het zo te doen.

Het verminken van de Schriften

Dit is van invloed op nog een vraag over Mark.16:16 die beantwoord moet worden. Als Petrus in gehoorzaamheid werkte onder zijn opdracht toen hij zijn hoorders vertelde om “zich te bekeren en te dopen..... *ter vergeving van zonden*”, waar vinden we dan deze opdracht? Alleen in het verslag van Markus.

We brengen deze zaak onder de aandacht omdat er sommigen zijn die leren dat de laatste twaalf verzen van het verslag in Markus, van de aardse bediening van de Heer, niet in de geïnspireerde tekst worden gevonden. Dit wordt gebruikt om het probleem van deze leraren te elimineren die ze ondervinden met betrekking tot de waterdoop en de tekengaven.

Waar baseren deze broeders hun aanspraak dan op dat deze woorden niet in het origineel worden gevonden? Ze baseren het op het feit dat de twee oudste manuscripten, Sinaiticus en Vaticanus ze niet bevatten. Wij zijn echter overtuigd dat je nauwelijks objectief naar deze bewering kunt kijken zonder te besluiten dat de laatste twaalf verzen van Markus wel waren inbegrepen in de originele manuscripten.

Ten eerste moeten we bedenken dat we niet één van de originele manuscripten van de Bijbel bezitten. Ten tweede: de manuscripten die we wel hebben bevatten Markus 16:9-20 in een ratio van 300 op 1.

Meer dan 600 manuscripten bevatten deze verzen. Alleen de Sinaiticus en de Vaticanus bevatten ze niet! Ten derde geven de Sinaiticus en de Vaticanus, die deze teksten niet bevatten, duidelijk indicaties dat ze zijn weggelaten.

Ten vierde hebben we vertalingen die nog vroeger zijn dan onze oudste manuscripten die deze teksten wel bevatten. Ten vijfde hebben we de geschriften van vaders die nog vroeger leefden, die aanhalingen bevatten uit deze passage. Ten zesde zijn de Sinaiticus en de Vaticanus inmiddels grondig ontmaskerd als twee van de meest corrupte manuscripten die er bestaan.

Van de vertaler: Google "***Bijbelvertalingen en hun oorsprong***" voor een duidelijk schema en een toelichting.

Het meest overtuigende bewijs, dat deze twaalf verzen een deel van het origineel zijn, is hier boven vermeld: Het getuigenis van Petrus. Petrus, in Hand.2:38, maakte de waterdoop een vereiste voor behoudenis, of de vergeving der zonden. Als hij hiervoor geen goddelijke opdracht had omdat te doen moeten we de conclusie trekken dat hij buiten de wil van zijn Meester trad. Maar we weten dat hij vervuld was met de Heilige Geest, dus is de conclusie dat hij handelde in gehoorzaamheid aan de opdracht van de Heer volgens Mark.16:16, en dat alleen daar wordt gevonden, voorzover het de vergeving van zonden aangaat.

De tekengaven

De kwestie van de wondertekenen, in Markus zijn verslag over de opdracht, blijft nog over. Dit grote onderwerp zou in een apart hoofdstuk bediscussieerd moeten worden, maar omdat het zo essentieel is verbonden met hetgeen de apostelen moesten doen en leren, moeten we het hier tot op zekere hoogte behandelen.

Laat ons in eerste instantie opnieuw, zorgvuldig en biddend, de exacte woorden lezen van de instructies, van onze Heer aan Zijn apostelen, betreffende de wondertekenen zoals we ze hier vinden in Mark.16:17-18:

“17 -En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken. 18- Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden”.

We staan vaak versteld hoe ver sommige, anders objectieve, leraren van het Woord willen gaan om deze delen van de opdracht, aan de elven, weg te redeneren omdat ze er problemen mee hebben! Een goed voorbeeld betreft de eerste verklaring in de bovengenoemde passage welke door sommigen is uitgelegd dat het betekent: “Deze tekenen zullen degene volgen die gelooft dat hij ze kan doen”, of “die zijn geloof groot genoeg is om ze uit te voeren”. De denkfout van deze uitleg wordt veroorzaakt door het voorgaande vers (vers 16), omdat daar geloven duidelijk wordt geassocieerd met behoudenis: *“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden”*. Het is tegen deze achtergrond dat onze Heer voortgaat met: *“En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen”*, dat wil zeggen hen die behouden zijn.

Als we de gehele passage overdenken dan was de waterdoop een vereiste om behouden te worden, en de wondertekenen een getuigenis van de behoudenis. Als deze opdracht vandaag de dag bindend voor ons is, dan is ook de auteur van dit boek niet behouden, want hij is niet gedoopt nadat hij geloofde, noch kan hij wonderen verrichten. Dat zou ook waar zijn voor vele grote mannen Gods door de eeuwen heen wiens leven en arbeid getuigenis geven aan de echtheid van hun bekering tot Christus. Dit was inderdaad hetgeen John Bunyan verontruste als hij over dit verslag, de opdracht aan de elven, nadacht.

Maar de wonderlijke demonstraties, van de aardse bediening van de Heer, en van Zijn opdracht aan de elven had een zeer speciaal doel. Het bevestigde dat Hij de Messias was. In Hand.2:22 zegt Petrus tegen zijn luisteraars:

“Gij Israëlietische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet”.

Later, even na Pinksteren, zegt Petrus, in verbinding met de genezing van een kreuple man:

“Zo zij u allen kennelijk, en het ganse volk Israel, dat door den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, Dien gij gekruist hebt, Welken God van de doden heeft opgewekt, door Hem, zeg ik, staat deze hier voor u gezond’ (Hand.4:10).

Zo lezen we in Hebr.2:3-4 over de “grote zaligheid”

“3-Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen? dewelke, begonnen zijnde verkondigd te worden door den Heere, aan ons bevestigd is geworden van degenen, die Hem gehoord hebben; 4- God bovendien medegetuigende door tekenen, en wonderen, en menigerlei krachten en bedelingen des Heiligen Geestes, naar Zijn wil”.

Deze “grote zaligheid”, welke “*begonnen zijnde verkondigd te worden door den Heere*” was natuurlijk dat van Lukas 1: 67-77, en betrof Zijn heerschappij op aarde. En nu, onder de zogenoemde “grote opdracht” werd deze boodschap “*bevestigddie Hem gehoord hebben*”, en zo kon Petrus “*de tijden der verkoeling*” aanbieden aan Israël en tevens de terugkeer van Christus op voorwaarde dat ze zich zouden bekeren en tot Hem terug zouden keren (Hand.3:19-20).

Deze miraculeuze demonstraties, in tegenstelling tot die van onze dagen, waren zo duidelijk bovennatuurlijk dat blijkbaar niemand twijfelde aan hun echtheid. Gelovigen en ongelovigen waren gedwongen om de machtige wonderen, van het Pinkstertijdperk, te erkennen.

Lukas 24:45, 48; Handelingen 1:8

Benodigde licht en kracht

Er zijn op zijn minst een viertal redenen, in de verslagen van Lukas en Handelingen, die we tezamen moeten overwegen als we bepalen wat de opdracht aan de elven zegt.

- 1)-Beide boeken zijn geschreven door Lukas, aldus hebben ze dingen gemeenschappelijk.
- 2)-Beide vertellen hoe, voor Zijn hemelvaart, onze Heer de elven op een speciale manier toerustte voor de bediening die ze moesten gaan doen.
- 3)-Beide bevatten de opdracht om te “wachten” in Jeruzalem voor de vervulling van de belofte aangaande de komst van de Heilige Geest om hen te bekrachtigen.
- 4)-Beiden vermelden de opdracht om hun bediening te beginnen in Jeruzalem.

In Lukas 24:45 wordt de opdracht van de Heer geïntroduceerd met deze woorden:

“Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden”.

Men hoeft zich niet af te vragen naar welke Schriften hier wordt verwezen, want het voorgaande vers identificeert ze als “de Wet van Mozes, en de Profeten, en Psalmen”, aldus de Hebreeuwse Schriften.

Betekent dit dan dat deze elf mannen elk detail van iedere profetische passage begrepen, zonder onbeantwoorde vragen te hebben? Zekerlijk niet. Het betekent eerder dat ze nu een intelligent inzicht hadden in het geopenbaarde plan en doel van God zoals gepresenteerd in de Hebreeuwse Schriften. Deze uitspraak in vers 45 betekent ongetwijfeld hetzelfde als dat wij zouden zeggen dat iemand de “verborgenheid” is gaan begrijpen. Door zo iets te zeggen bedoelen we niet dat die persoon ineens alle details van deze grote waarheid begrijpt, maar eerder dat hij nu een behoorlijk begrip heeft van het geheimenis van God, een plan dat van alle eeuwen verborgen is geweest totdat het door de opgestane Heer is geopenbaard aan, en door, Paulus.

In de context van het verslag in Handelingen, vinden we een feit dat de aandacht trekt, in verbinding met de opdracht aan de elven, en waar in het algemeen overheen wordt gelezen. In hoofdstuk 1, vers 3, leren we dat gedurende de periode tussen de opstanding van onze Heer en Zijn hemelvaart Hij veertig dagen met hen doorbracht, *“sprekende van de dingen, die het Koninkrijk Gods aangaan”*.

Denk daar eens over na! Een veertig dagen durende seminarie uitgevoerd door de Meester Leraar, de opgestane Heer Zelf! Veertig dagen onderwijs van met de geestelijke ogen van Zijn studenten die alreeds bovennatuurlijk geopend zijn om de Schriften te begrijpen! Wat moet er dan worden gezegd van de velen die deze apostelen, die grondig verlicht waren door de Heer Zelf, hebben aangeklaagd terwijl ze zelf onwetend zijn van het plan van God, etc.? Zij, en niet de apostelen, zijn degenen die onwetend zijn van het plan van God.

De beschuldiging is vaak geuit dat de vraag van de apostelen, in Hand.1:6, een gevolg was van onwetendheid en ongeloof.

“Zij dan, die samengekomen waren, vroegen Hem, zeggende: Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israel het Koninkrijk wederoprichten?” (Hand.1:6).

Het zijn echter niet de elven maar hun critici die beschuldigd zouden moeten worden. Constant wijzen de Oude Testamentische Schriften naar *“het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende” (1Petr.1:11).*

Is het dan vreemd dat, nadat het lijden van Christus voorbij was en Hij was opgestaan uit de dood, de elven aan Hem vroegen: *“zult Gij in dezen tijd aan Israel het Koninkrijk wederoprichten?”* Natuurlijk niet. Ze waren correct dat ze het herstel van het koninkrijk Davids verwachten, met Christus op de troon. Omdat ze het profetische programma duidelijk verstonden hadden ze geen vragen **of** het koninkrijk aan Israël hersteld zou worden. Hun enige vraag was **wanneer** dat plaats zou vinden.

Het antwoord van de Heer: *“Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden”*, gaf aan dat er een grote waarheid was waarvan ze niet wisten en ook niet konden weten: *“de verborgenheid”*. Het geheime doel van God betreffende deze parenthetische onderbreking van het profetisch programma is niet eerder geopenbaard totdat Israël de opgestane Christus had verworpen en God genadig een andere apostel had geroepen, Paulus.

De elven begrepen duidelijk het profetische programma waaronder zij moesten arbeiden, maar de openbaring van het geheimenis van God, het eeuwige doel met betrekking tot het lichaam van Christus, de Kerk van deze huidige bedeling, was gereserveerd voor de apostel Paulus, welke door God werd gebruikt voor het inleiden van *“de openbaring der verborgenheid”*. (Rom.16:25; Ef.3:2-3; Kol.1:25-26).

Dit alles laat duidelijk de nauwe samenhang zien tussen de opdracht aan de elven en het profetische programma van God als aangegeven in de Hebreeuwse Schriften. Als bovendien een goed begrip van het profetische programma essentieel was voor het vervullen van de door God aan hen gegeven bediening, zo is zo'n goed begrip van de verborgenheid voor ons essentieel om onze, door God gegeven, bediening te vervullen. Vandaar de ijverige gebeden

van Paulus dat *“de verlichte ogen van uw verstand”* geopend mogen zijn om deze grote waarheid te verstaan (Ef.1:15-22; 3:14-21; Kol.1:9; 2:1-3).

In beide, Lukas en Handelingen, vinden we de opdracht van de Heer, aan de elven, om te wachten te Jeruzalem totdat ze gedoopt zouden worden met de Heilige Geest. Deze passages zijn zodanig, verkeerd, uitgelegd dat het zou betekenen dat de apostelen moesten bidden voor de komst van de Heilige Geest. Veel moderne “wachten” bijeenkomsten zijn naar het voorbeeld van deze valse voorstelling van zaken.

De apostelen was niet verteld dat ze moesten bidden voor de komst van de Heilige Geest, maar om te wachten voor de vervulling van de belofte van God om de Heilige Geest te zenden. De precieze bewoording is als volgt:

“En ziet, Ik zende de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte” (Luk.24:49).

“4-En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders, die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt. 5- Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen”Hand.1:4-5).

En aldus was het dat *“En als de dag van het Pinkster feest vervuld werd”*, dat de apostelen en discipelen werden: *“allen vervuld met den Heiligen Geest”* (Hand.2:1,4).

Deze doop **met** de Geest was, zoals we in de voorgaande verzen hebben gezien, voor kracht, bovennatuurlijke kracht om machtige wonderen te verrichten als bevestiging van de opstanding van Christus en om geheel onder de controle van de Heilige Geest te leven (Hand.2:43-47; 4:32-37).

Nog een belangrijk detail dat wordt gevonden in zowel Lukas als in Handelingen: Ze moesten hun bediening beginnen te Jeruzalem. Het verslag van Lukas zegt:

“En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem” (Luk.24:47).

In het verslag van Handelingen hebben we de geografische rangorde volgens welke hun bediening moest worden uitgevoerd, en ook hier wordt Jeruzalem het eerst genoemd.

“Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde” (Hand.1:8).

Goed bedoelende maar verwarde Bijbelleraren die beweren dat de zogenoemde “grote opdracht” voor ons ter gehoorzaming is leggen uit dat “Jeruzalem”, zoals hier genoemd, alles is behalve Jeruzalem zelf. Kort geleden hoorde de auteur van dit boek dat een pastor te Chicago zei: “Uw Jeruzalem is Chicago. U moet hier eerst van Christus getuigen. Uw Judea is

Illinois, uw Samaria de USA en uw “uiterste deel” het buitenlands gebied. U moet thuis een zending zijn alvorens u gebruikt kunt worden in andere landen.

We ontkennen niet dat, als iemand thuis geen getuige van Christus is, deze zeker niet gereed is voor een bediening in het buitenland. Maar dat is niet hetgeen de Heer bedoelde met Zijn opdracht aan de elven. Hij had duidelijk iets heel anders in gedachten aangaande het eerst thuis te getuigen.

Hij wist, en had de apostelen geleerd, dat volgens alle verbonden en profetieën de naties gezegend zouden worden door een verlost Israël, met Hemzelf regerende als Koning te Jeruzalem, de hoofdstad. Vanuit daar, en onder deze omstandigheden, zou de zegen tot aan het uiterste der aarde gaan (Gen.22:17-18; Jes.2:1-4; 35:10; 60:1-3; Jer.23:5-8).

Hoe konden de apostelen en hun medewerkers discipelen maken onder alle naties als de natie, de verkozen natie door God, zich niet eerst bekeerde en zich keerde naar Christus? Hoe kon de beloofde zegen van Jeruzalem naar alle naties stromen als Christus niet troonde te Jeruzalem? Om deze reden kregen de apostelen de opdracht om te beginnen te Jeruzalem, en vandaar naar geheel Judea, Samaria en tot het uiterste der aarde.

Hoe perfect verklaart dit twee kleine genoemde passages door Petrus en Paulus!
De eerste, door Petrus, kort na Pinksteren:

“25- Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vaders opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zede zullen alle geslachten der aarde gezegend worden. 26- God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelven eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden” (Hand.3:25-26).

De tweede, door Paulus, aan de Joden te Pisidië, Antiochië:

“46 Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelve verstoot, en uzelf des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen” (Hand.13:46).

Dit alles bewijst met grote duidelijkheid dat God de bedeling der genade **niet** liet beginnen bij de kruisiging, of de opstanding, of met Pinksteren, maar later door Paulus, nadat de behoudenis het eerst aan Israël was aangeboden, en ze het weigerden.

Het is waar dat bovengenoemde passage verwijst naar een lokaal incident, maar wat Lukas hier zegt over dit incident is typisch voor hetgeen plaats vond op nationale schaal. Er kan nog veel meer worden gezegd over delen van de zogenoemde “grote opdracht” zoals weergegeven in Lukas en Handelingen, maar het voorgaande is, naar we hopen, voldoende om te bewijzen dat deze opdracht niet de onze is, maar veeleer gerelateerd is aan het geprofeteerde bestuur van Christus op aarde.

Als de opdracht aan de elven ter gehoorzaming voor ons was en we zouden het op de juiste wijze ten uitvoer brengen, dan zouden we moeten beginnen te Jeruzalem om de natie Israël te winnen voor Christus. En wat voor succes verwacht u daar mee? Getuigen van Christus worden niet eens toegelaten in Israël, en de weinige getrouwen die zoeken hen: “van de ondergang te redden” moeten ondergronds gaan om hun bediening uit te voeren, en werken als onderwijzer, technici, enz. Als we openlijk een groep van enige honderden missionarissen zouden organiseren om naar Jeruzalem te gaan om het volk Israël te vertellen van de genade van God in Christus, zouden ze het land niet binnenkomen.

Johannes 20:21-23

De macht om zonden te vergeven

“gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden” (vers 21). Hoe kan iemand deze woorden lezen en ze verwijderen uit de opdracht die onze Heer gaf aan Zijn elf discipelen in de veertig dagen tussen Zijn opstanding en hemelvaart? Met alles wat we tot nog toe hebben gehoord over “de grote opdracht” en de aandrang om deze opdracht te vervullen “in onze generatie”, hebben de meeste fundamentalistische Protestanten dit gedeelte behandeld alsof het niet bestond, behalve in hymnen of in vrome preken waarin “zo zend ik ook u” voorkomt.

In het algemeen gesproken is het alleen wanneer zij rechtstreeks worden geconfronteerd met de woorden: “Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven”, dat deze broeders zelfs geprobeerd hebben om met deze passage meer in detail te handelen.

Het moet zorgvuldig worden waargenomen dat, toen onze Heer zei: “gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden”,

“.....blies Hij op hen, en zeide tot hen: Ontvangt den Heiligen Geest” (Joh. 20:22).

Verder moet worden opgemerkt dat het laatste deel van vers 22 behoort tot vers 23 waardoor ze tezamen lezen als:

“Ontvangt den Heiligen Geest. Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden” (Joh.20:22-23).

Met andere woorden, alvorens hen uit te zenden blies de Heer op hen, hen de Heilige Geest verlenende en de autoriteit om zonden te vergeven.

Verbijsterde Protestanten hebben het moeilijk gevonden om dit deel van de “grote opdracht” te accepteren, en in het algemeen hebben ze tevergeefs geprobeerd om het weg te redeneren. Dit hebben ze hoofdzakelijk gedaan omdat de eisen, van de Rooms Katholieke kerk voor “kwijtschelding”, grotendeels zijn gebaseerd op deze passage.

Sommige denominaties gebruiken de eisen van Rome, in gewijzigde vorm, in hun ritualistische geloofsbelijdenissen, maar wel met de nodige reserve en verontschuldigen.

Anderen betogen dat onze Heer hier alleen de apostelen de autoriteit gaf om de voorwaarden voor verlossing te vermelden. Weer anderen beweren dat de apostelen de bekwaamheid werd gegeven om te onderscheiden en te verklaren wiens zonden zouden worden vergeven en wiens zonden niet zouden worden vergeven. Nog weer anderen houden het er voor dat onze Heer alleen bedoelde indruk te maken op Zijn volgelingen dat door hun gedrag enigen Christus zouden accepteren, terwijl anderen Hem zouden verwerpen. Maar al deze argumenten ontworstelen zich aan de natuurlijke, duidelijke bedoeling van de gewone woorden van onze Heer. Als Hij niet bedoelde wat Hij zei, waarom zei Hij dan niet wat Hij wel bedoelde?

Rome beweert natuurlijk dat de woorden van onze Heer in Joh.20:23 precies bedoelen wat ze zeggen, en weerstreven op krachtige wijze als de Protestanten: kwalificeren, wijzigen, of op enige wijze hun duidelijke betekenis veranderen.

Omdat de kerk van vandaag, volgens de Rooms Katholieke leer, een voortzetting is van de organisatie die Christus instelde toen Hij op aarde was, en veel Protestanten het daarmee eens zijn is van groot theologische belang.

In Matth.18:18 zegt onze Heer tegen Zijn discipelen:

“Voorwaar zeg Ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen”.

En persoonlijk zegt Hij tegen Petrus:

“En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn” (Matth.16:19).

Op basis van deze passages, samen met hetgeen aangaande de vergeving van zonden in Joh.20, eist de Kerk van Rome dat onze Heer autoriteit verleende, in geestelijke zaken, aan de Kerk, vertegenwoordigt door de twaalf apostelen en gepersonifieerd in de apostel Petrus.

En omdat de Kerk van vandaag een voortzetting is van hetgeen onze Heer stichtte (volgens Rome) woont de geestelijke autoriteit in de Kerk, met de voortzetting van het apostelschap in het college van Bisschoppen, en één van hen, de Paus, als opvolger van Petrus, als hun hoofd en het opperste hoofd van de Kerk op aarde.

De Protestanten mogen hun handen van afschuw opheffen bij zulke eisen, maar naast de uitleg van de Rooms Katholieken zijn hun eigen argumenten inderdaad zwak.

Moeten we dan terug naar Rome, hun eisen erkennen en onze ziel verbinden aan mensen die ons of kunnen zegenen of kunnen vervloeken? Nee, de oplossing van dit probleem is er één van dispensationele aard, een kwestie van “het recht snijden van het Woord der waarheid”. Het ligt in het feit dat, met het verwerpen van Christus en Zijn koninkrijk, door Israël, God het profetische programma onderbrak en door Paulus een nieuwe bedeling begon, “de bedeling der genade Gods” Ef.3:1-3).

Het grootste deel van de christenen geloven nog steeds, maar onder veel voorbehoud, dat het Lichaam van Christus, de Kerk van vandaag, is begonnen met de bediening van Petrus en de elven met Pinksteren. Maar met Pinksteren zei Petrus, “vervuld met de Heilige Geest”, helemaal niets aangaande het Lichaam van Christus. Hij verwees eerder naar de profetie van Joël en zei zonder voorbehoud: *“Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joël”*. Aldus is het probleem van het Protestantisme met Joh.20:23 het resultaat van een “Roomse kater”, namelijk, het volgen van Petrus in plaats van Paulus.

Als Matth.16:19; 18:18 en Joh.20:23 dan menen wat ze zeggen, moeten we erkennen dat goddelijke autoriteit was verleend, door onze Heer, aan de apostelen en in het bijzonder aan Petrus als hun hoofd, en dat deze autoriteit zich zelfs uitstreckte tot het vergeven van zonden.

Het is een feit dat, werkende onder hun “grote opdracht” de apostelen doopten *“tot vergeving der zonden”* (Hand.2:38).

Was de vergeving der zonden dan in de handen van falende mensen gelegd? Nee, geen falende mensen, want onze Heer had niet alleen de Heilige Geest in hen geblazen zodat ze zonden konden vergeven (Joh.20:22-23), maar later, op Pinksteren, werden ze allen: *“vervuld met den Heiligen Geest”* (Hand.2:4), en met dit vervullen met de Heilige Geest werden wonderbare gaven aan hen geschonken, *inclusief de gave van kennis*.

Dit is het antwoord aan degenen die vragen: “Zou niet de één of andere gewiekst persoon hen hebben verleid?” Verleiden Ananias en Saffira Petrus? Ze werden dood naar buiten gedragen.

Aldus konden de apostelen de Heer vertegenwoordigen tijdens Zijn afwezigheid, zelfs in het vergeven van zonden, en wat zij “bonden” op aarde was ook gebonden in de hemel. Wiens zonden zij vergaven die waren vergeven als ze hen doopten *“tot vergeving der zonden”*.

Opmerking: We leren niet, zoals sommigen doen, dat er in de waterdoop kracht is ter behoudenis. In geen geval. Maar de waterdoop was vereist voor behoudenis in die tijd, dus zich onderwerpen aan de doop door water was gewoon de uitdrukking van geloof; het was het komen tot God op de manier zoals Hij dat had voorgeschreven. Dit heeft in alle eeuwen redding gebracht, doen wat Hij heeft voorgeschreven.

Wat de opdracht niet zegt

Een overdenking van hetgeen de opdracht aan de elven **niet** zegt, is, misschien, een grotere “eye-opener” dan te overdenken wat het wel zegt.

Tenzij de ervaring van de schrijver van dit boek, aangaande deze zaak, volkomen uniek is, zal het veel van onze lezers verbazen dat de zogenoemde “grote opdracht”:

--Niet het woord *“genade”* bevat, of verwijst naar *“het evangelie der genade Gods”*.

--Niet *“de prediking van het kruis”* noemt.

--Niet noemt *“de behoudenis door het bloed van Christus”* en ook niet door *“geloof”* in Zijn gestort bloed.

--Niet noemt *“de dood van Christus als betaling voor onze zonden”*, of Zijn volmaakte verlossingswerk als basis voor onze behoudenis.

--Biedt geen behoudenis aan als een gave van God, los van werken.

--Biedt geen behoudenis aan los van de Wet van Mozes.

--Noemt niet de behoudenis door geloof alleen, los van de wet of werken.

--Noemt niet de verbinding van de dood en opstanding van Christus met onze rechtvaardiging.

--Noemt niet dat er geen verschil is tussen Jood en Heiden; in feite doet het het tegengestelde door Israël de prioriteit te geven.

--Het bevat niet één woord aangaande het Lichaam van Christus, of over de goddelijke doop in het Lichaam van Christus (1Kor.12:13).

--Bevat niet één woord over een hemelse positie of vooruitzicht, of van *“alle geestelijke zegening in den hemel in Christus”*.

Werkende onder de zogenoemde *“grote opdracht”* zouden we niets van het voorgaande prediken. En als we ons dan realiseren dat dit alles het thema is van de door God aan Paulus gegeven boodschap, en dus ook de onze, wordt het dan niet onweerstaanbaar duidelijk dat er een verandering van bedeling heeft plaats gevonden, een verandering van programma sinds de opdracht van onze Heer aan de elven?

Als de zogenoemde *“grote opdracht”* voor ons ter gehoorzaming is en we een zondaar vertellen dat hij gered kan worden uit genade en door geloof, los van werken en los van de wet, omdat Christus is gestorven voor zijn zonden, werken we dan niet buiten, ja zelfs tegen onze opdracht?

Het is niet eerder als dat we bij Paulus komen dat we leren over *“de prediking van het kruis”* als het goede nieuws (1Kor.1:18), *“het evangelie der genade Gods”* (Hand.20:24), rechtvaardiging door het volbrachte werk van Christus, los van de wet en los van werken (Hand.13:38-39; Rom.3:21; Rom.4:5; Ef.2:8-9; Titus 3:5; etc), *“de verborgenheid”* van het *“ene lichaam”* met zijn *“ene doop”*, en zijn hemelse positie, zegeningen en vooruitzicht (1Kor.12:13; Ef.1:3; 2:4-7,16; 3:1-6; 4:4-5; Kol.3:1-3; etc.).

Maar vandaag beweren pastors en Bijbelleraren, die nu meer dan 1900 jaar leven nadat de opdracht is gegeven aan de elven, en de daaropvolgende opkomst van Paulus, dat ze werken

onder de zogenoemde “grote opdracht”! Is het dan verwonderlijk dat een steeds groter wordende verwarring de Kerk in zijn greep houdt?

Note: We verwijzen hier natuurlijk naar de theologische verwarring, want we zijn goed op de hoogte van de kunstmatige samenvoeging, waar het nieuwe evangelicalisme gedeeltelijk in is geslaagd, door valselijk de nadruk te leggen op liefde en verdraagzaamheid.

De twaalf apostelen en wij

Hoofdstuk - 4

Onbevoegde gehoorzaamheid aan de “Grote Opdracht”

We hebben gezien dat Paulus niet bevoegd zou zijn om Judas op te volgen, want de Heer heeft tegen Zijn apostelen gezegd:

“En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israels” (Matth.19:28).

Aldus was het dat Petrus, voor Pinksteren en voor het aanbieden van het koninkrijk, verklaarde dat volgens de Schrift een ander gekozen zou worden om de plaats van Judas in te nemen, en dat die persoon iemand moest zijn die: *“21- Het is dan nodig, dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben al den tijd, in welken de Heere Jezus onder ons in gegaan en uitgegaan is, 22- Beginnende van den doop van Johannes, tot den dag toe, in welken Hij van ons opgenomen is (de laatste dag van Zijn aardse bediening)” (Hand.1:15-22).*

De keuze van Matthias, als opvolger van Judas, werd gedaan na ernstig gebed (Hand.1:14), in gehoorzaamheid aan de Schrift (Hand.1:20), en blijkbaar onder de leiding van de Heilige Geest, want we lezen: *“en het lot viel op Matthias, en hij werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen..... En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest” (Hand.1:26; 2:4).*

Deze vervulling met de Heilige Geest bekrachtigde de Pinkster gelovigen niet alleen om in tongen te spreken en wonderen te verrichten, maar ook om geheel te leven onder de controle van de Heilige Geest, vandaar dat we geen spoor van dwaling of zonde vinden in de eerste hoofdstukken van Handelingen. We lezen inderdaad in Hand.4:32-33, als hun aantal gegroeid is tot meer dan vijfduizend, alleen mannen, dat:

“32 En de menigte van degenen, die geloofden, was één hart en één ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had, zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen. 33- En de apostelen gaven met grote kracht getuigenis van de opstanding van den Heere Jezus; en er was grote genade over hen allen”.

Dit leven was niet minder dan een vervulling van Ez.36:27:

“En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen”.

Dit bevestigde ook de verklaring van Petrus dat de laatste dagen waren begonnen.

Dus goddelijk gekozen, uitgerust en bekrachtigd, begonnen de apostelen onmiddellijk hun opdracht uit te voeren, alles.

Hoe vruchteloos is het dan van Gods mensen geweest om vandaag de dag zelf een opdracht te kiezen! Hoe verkeerd om bepaalde passages te selecteren uit de afscheidswaarden van onze Heer en die dan toe te passen op de Kerk van de huidige bedeling! Hoe verkeerd om willekeurig de andere passages te negeren! En toch is dat wat wordt gedaan door degenen die geloven dat beide, de opdracht aan de elven, en de brieven van Paulus, behoren tot het programma van God voor vandaag de dag.

De twaalf apostelen hadden dat probleem niet. Deze instructies waren aan hen gegeven. Het was hun “grote opdracht” en ze beschouwden het allemaal als bindend, en dus begonnen ze onmiddellijk te gehoorzamen tot in alle details. Laat ons nu alle verslagen van deze opdracht opnieuw onderzoeken om te zien hoe ruimschoots dit is bevestigd. Dat hun werk werd onderbroken door de verwerping van Christus door Israël en de openbaring van de verborgenheid, heeft geen effect op het feit dat ze getrouw waren aan hun gehele opdracht.

Het zal hier nodig zijn om alleen die details van de opdracht te behandelen die ter discussie staan, of die ter discussie gesteld kunnen worden. Met de anderen zijn er geen problemen.

Mattheüs 28:18-20

Leren en dopen

“.....onderwijst al de volken, dezelve dopende.....”

De twaalfven begonnen onmiddellijk om dit deel van de opdracht te gehoorzamen, want, zoals we weten uit Lukas en Handelingen, deden de apostelen eerst een beroep op Israël, de eerste natie die onder de invloed van de Messias gebracht moest worden, en degenen die zich werkelijk bekeerden en geloofden werden gedoopt.

Een doopformule?

“dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes”

Zoals we hebben gezien zijn sommigen gekant tegen het feit dat het verslag van Mattheüs, betreffende de opdracht, niet bedoeld was voor de apostelen omdat ze niet de hier gegeven formule gebruikten maar dat ze doopten *“in de naam van Jezus Christus”* (Hand.2:38; 8:16).

Aan dezen bieden we een tweeledig antwoord aan:

1)-Er is geen enkele indicatie dat het gedeelte “in de naam van”, etc., door onze Heer bedoeld was om een formule te zijn. Ze kregen geen opdracht om deze woorden te herhalen, maar om eenvoudig te dopen “in de naam van”, of door “de autoriteit” van de drie-énige God, evenals een ambassadeur kan spreken in de naam van de regering van Nederland. Het herhalen van woorden is hier niet de kwestie, maar eerder de autoriteit van de vertegenwoordiger. Als we bovendien lezen dat de mensen werden gedoopt “in de naam van de Heer Jezus”, we niet moeten vergeten dat “in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk” (Kol.2:9).

2)-Het verslag van Mattheüs verklaart duidelijk dat deze opdracht voor hen was om te gehoorzamen. “Gaaf dan henen”, is de eenvoudige opdracht van de Heer, en het is een verdraaien van de Schrift om de conclusie te trekken dat Hij moet hebben bedoeld dat deze opdracht door anderen zou moeten worden uitgevoerd die in een toekomstige tijd zouden leven.

Gehoorzaamheid aan de Wet van Mozes

en aan alle geboden van de Heer

“.....lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb” (Matth.28:19).

We hebben gezien uit Gal.4:4, Matth.23:1-3 en 28:20 dat onze Heer zelf onder de Wet van Mozes was en Zijn discipelen volledige onderwerping aan de Wet leerde. Dus in gehoorzaamheid aan Zijn instructies, in Matth.28:20, leerden de twaalf hun toehoorders om zich te onderwerpen aan de wet van Mozes, waarvan ze zelf het voorbeeld gaven.

1)-In de eerste hoofdstukken van Handelingen leefden ze vrijwel steeds in de tempel. In Hand.2:46 vinden we ze “dagelijks eendrachtelijk in den tempel”. Zie ook Hand.3:1,3,8,11; 5:20,21,25,42. In de laatste van deze verzen lezen we “En zij hielden niet op, allen dag, in den tempel en bij de huizen, te leren, en Jezus Christus te verkondigen” (Hand.5:42).

2)-Ons wordt verteld in Hand.22:12 dat Ananias, de man die Paulus doopte, was: “een godvruchtig man naar de wet, goede getuigenis hebbende van al de Joden, die daar woonden”.

3)-Op de grote vergadering te Jeruzalem werd overeengekomen dat de gelovigen uit de Heidenen niet onderworpen zouden worden aan de wet van Mozes. Over de status van de Joden werd niet eens gesproken. Het is duidelijk dat zij, tot aan die tijd, onder de wet waren geweest, en zij veronderstelden kennelijk dat ze zo door zouden gaan. God had aan de twaalf nog geen enkele openbaring gegeven dat gelovige Joden zich niet meer aan de wet hoefden te houden (Zie Hand.15:1,19,21; Gal.2:3,7,9).

4)-In het laatste deel van Handelingen (21:20-25), worden we er speciaal op gewezen dat van de Heidenen “geschreven en goed gevonden” (vers 25) is dat ze niet onderworpen

waren aan de wet van Mozes, de gelovige Joden allen bleven *“ijveraars van de wet”* (vers 20).

5)-Nier eerder dan met het ter tonele komen van Paulus horen we een dergelijke verklaring als: *“Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet”* (Rom.3:21), of *“38-Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt; 39- En dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Dezen een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt”* (Hand.13:38-39).

Ze gehoorzaamden ook hetgeen gezegd is in de Bergrede en andere opdrachten waarnaar wordt verwezen vanuit Hand.3. Ze verkochten hun bezittingen en droegen de opbrengst over voor het algemeen welzijn.

“44- En allen, die geloofden, waren bijeen, en hadden alle dingen gemeen; 45- En zij verkochten hun goederen en have, en verdeelden dezelve aan allen, naar dat elk van node had”(Hand.2:44-45).

32- En de menigte van degenen, die geloofden, was een hart en een ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had, zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen” (Hand.4:32).

34- Want er was ook niemand onder hen, die gebrek had; want zovelen als er bezitters waren van landen of huizen, die verkochten zij, en brachten den prijs der verkochte goederen, en legden dien aan de voeten der apostelen.

35- En aan een iegelijk werd uitgedeeld, naar dat elk van node had” (Hand.4:34-35).

Zelfs de apostelen gingen in gehoorzaamheid aan Matth.10:9-10 door, dragende *“noch goud, noch zilver, noch koper geld in uw gordels”*, zodat Petrus kon zeggen tegen de lamme man aan de poort van de tempel: *“Zilver en goud heb ik niet”* (Hand.3:6).

Dit was inderdaad een voorsmaak van het wonderbaarlijke koninkrijk van Christus, de *“tijden der verkoeling”* waarnaar wordt verwezen in Hand.3:19. Wat een gezegende gemeenschap waar iedereen spontaan leeft voor de anderen in plaats van voor zichzelf.

Aldus begonnen de apostelen onmiddellijk alle details uit te voeren van dat deel van hun opdracht volgens Matth.28:18-20. Ze deden niet, zoals sommigen vandaag de dag, aanmatigend, om te kiezen wat ze wel willen gehoorzamen en de rest negeren.

Het is waar dat ze niet alle naties bereikt hebben met dit heerlijke programma, maar dat lag niet aan hun. Zoals we hebben gezien was dat omdat Israël, de eerste natie, de Messias hardnekkig verwierp, zodat God haar tenslotte (tijdelijk) aan de kant zette als natie, en in weergaloze genade en liefde, het profetische programma onderbrak, en de aanzet gaf tot de huidige bedeling van genade, door Paulus, die de bitterste vijand op aarde is geweest van onze Heer maar nu de benoemde heraut is van Zijn grenzeloze genade.

Markus 16:15-18

Welk evangelie?

“Predik het evangelie”.

Velen hebben verondersteld dat deze opdracht van onze Heer tenslotte bewijst dat de opdracht aan de elven voor ons is om aan te gehoorzamen, maar dat is niet zo. Wij hebben met de duidelijkste teksten uit de Schrift aangegeven dat op dat moment de elven helemaal niets wisten over het evangelie der genade Gods. Ze wisten alleen van “het evangelie van het koninkrijk”. Het is waar dat de Koning nu is gekruisigd en opgestaan uit de dood, maar dat veranderde niets aan de fundamentele inhoud van hun boodschap. Eerst nu konden ze, in plaats van te verkondigen dat het koninkrijk nabij was, de terugkeer van Christus aanbieden om te zitten op de troon van David, tezamen met de “tijden der verkoeling”, waar iedere ware Israëliet naar uitzag (Hand.2:29-31; 3:19-21).

Dopen en de vergeving der zonden

“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden” (Mark.16:16).

De apostelen predikten en praktiseerden dat exact. Toen sommigen van de hoorders van Petrus overtuigd waren van hun zonden, vroegen ze: *“Wat zullen wij doen mannen broeders?”* Hand.2:37). Petrus vertelde hen niet dat Christus voor hun zonden was gestorven en dat zij verlossing konden verkrijgen als een gift van de genade van God, los van religieuze werken. Hij zei veeleer:

“En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen” (Hand.2:38).

Jaren geleden, in een aantal debatten over dispensationalisme, vroeg de schrijver van dit boek zijn tegenstander: “Veronderstel, dat, na een dienst op een zondagavond, sommigen van uw toehoorders overtuigd waren van hun zonden en u en uw medewerkers zouden vragen: *“Wat zullen wij doen mannen broeders?”* Zou u ze dan hetzelfde vertellen als wat Petrus de overtuigde zondaars met Pinksteren zei? “Jazeker” riep hij uit. *“met dezelfde woorden?”* vroeg ik hem. Hij dacht er even over na en antwoorde toen: “Ik denk niet met precies dezelfde woorden”. Het feit is dat deze pastor helemaal niet aan zijn gehoor gezegd zou hebben wat Petrus aan zijn gehoor zei. Evenals een Baptist zou hij niet gezegd hebben: *“Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden”*, want hij geloofde dat het ondergaan van de waterdoop overgelaten moest worden aan het geweten van de gelovige, en hij geloofde niet dat het ook maar iets van doen had met de behoudenis. Hij zou eerder hetgeen gezegd hebben wat Paulus zei toen de overtuigde, Heidense gevangenisbewaarder, hem vroeg: *“wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?”*. Evenals Paulus zou hij gezegd hebben: *“Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden” (Hand.16:31)*. Maar Petrus, met Pinksteren, predikte wat hem was

opgedragen te doen, onder zijn opdracht: *“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden”*.

De gave van tekenen

“En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen” (Mark.16:17).

Vervuld met de Heilige Geest begonnen de apostelen en de discipelen dit deel van de grote opdracht uit te voeren:

“En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken” (Hand.2:4).

“En een vreze kwam over alle ziel; en vele wonderen en tekenen geschiedden door de apostelen” (Hand.2:43).

Dit konden de Joodse leiders natuurlijk niet waarderen, maar ze konden de feiten niet tegenspreken. We zien dat de leden van het Sanhedrin deze situatie bespreken in hoofdstuk 4:

“Wat zullen wij dezen mensen doen? Want dat er een bekend teken door hen geschied is, is openbaar aan allen, die te Jeruzalem wonen, en wij kunnen het niet loochenen” (Hand.4:16).

En het bewijs werd daarna alleen maar groter.

“En ook de menigte uit de omliggende steden kwam gezamenlijk te Jeruzalem, brengende zieken, en die van onreine geesten gekweld waren; welke allen genezen werden”(Hand.5:16).

“En Stefanus, vol van geloof en kracht, deed wonderen en grote tekenen onder het volk”(Hand.6:8).

“En de scharen hielden zich eendrachtelijk aan hetgeen van Filippus gezegd werd, dewijl zij hoorden en zagen de tekenen, die hij deed” (Hand.8:6).

Op dit punt is het niet relevant om de redenen, waarom ook Paulus wonderen verrichtte, te bespreken, behalve om te verklaren:

(1)- dat God hem “de tekenen van een apostel” heeft gegeven en wel hoofdzakelijk als een bevestiging naar de elven, en de Joodse gelovigen, dat zijn bediening inderdaad van God kwam, en:

(2)-dat deze “tekenen” gedaan werden gedurende het begin van zijn bediening, totdat Israël officieel aan de kant was gezet in Hand.28:28.

Lukas 24:45-48; Handelingen 1:8

Beginnende te Jeruzalem

Dat deden ze ook. Inderdaad waren de twaalven angstvallig gehoorzaam aan deze instructies zodat Jeruzalem hun hoofdkwartier bleef, en dat zelfs bleef toen de discipelen werden verstrooid door de grote vervolging die kwam nadat Stéfanus ter dood was gestenigd.

De twaalven, Matthias in de plaats voor Judas, waren begonnen aan hun wereldwijde opdracht, maar ze waren er nog niet aan toegekomen om buiten hun eigen natie te gaan. We moeten altijd Hand.1:8 verbinden met Hand.8:1 in onze studie van het boek Handelingen, want in Jeruzalem, in plaats zich tot de Messias te bekeren, zodat de apostelen konden voortgaan met hun “grote opdracht”, was een grote vervolging begonnen tegen de gemeente ter plaatse, met als resultaat dat: *“en zij werden allen verstrooid door de landen van Judea en Samaria, behalve de apostelen”(Hand.8:1).*

De twaalven zijn vaak beschuldigd van dweperij en trouweloosheid om in die tijd te Jeruzalem te blijven. In feite was het echter zeldzame moed en trouw aan hun opdracht dat ze daar bleven, terwijl de vervolging woedde en hun levens in gevaar waren. Ze bleven voor dezelfde reden te Jeruzalem waarvoor de anderen vluchten: Omdat Jeruzalem zich niet bekeerde tot Christus. Het eerste deel van hun opdracht was nog niet vervuld, daarom waren ze verplicht daar te blijven.

De twaalven bleven zeker niet te Jeruzalem omdat ze vooringenomen waren tegen de redding van de Heidenen. Daar is teveel Schriftuurlijk bewijs tegen aan te voeren. Ze verbleven daar eerder omdat ze een duidelijk begrip hadden van het profetische programma en van de opdracht van hun Heer. Ze wisten dat volgens het verbond en de profetie de Heidenen gered en gezegend zouden worden door een verlost Israël (Gen.22:17,18; Jes.60:1-3; Wach.8:13). Onze Heer had geen verandering van programma aangegeven, en Hijzelf had in volmaakte harmonie daarmee gewerkt. Voor zijn dood had Hij er op aangedrongen dat Israël de eerste was in het geopenbaarde programma van God, en Zijn discipelen opgedragen niet naar de Heidenen of de Samaritanen te gaan: *“Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls”(Matth.10:6)*, en Hij zei tegen de Heidense vrouw die tot Hem kwam om hulp: *“Laat eerst de kinderen verzadigd worden”(Mark.7:27)*. En nu, in Zijn “grote opdracht” aan de elven, verklaarde Hij specifiek dat ze te Jeruzalem moesten beginnen, zoals we dat eerder hebben gezien.

Het is verbazingwekkend dat sommigen de twaalf apostelen en de Joodse gelovigen zouden beschuldigen van vooringenomenheid tegen de Heidenen omdat ze niet onmiddellijk *“tot aan het uiterste der aarde”* zijn gegaan, terwijl hun uitdrukkelijk door de Heer was verteld om discipelen te maken in alle naties *beginnende te Jeruzalem*, en er zoveel bewijs is dat ze verlangden naar het heil van de heidenen en zich verheugden wanneer de heidenen zich tot Christus wenden (Zie Hand.3:25; 10:9,15; 11:18,23,24; 15:3; 21:19,20).

Wat vergde meer moed, uit Jeruzalem te vluchten of daar te blijven temidden van grote vervolging, in dagelijks gevaar voor de dood? Zouden niet alleen ontrouwe mannen zijn gevlucht voor zo’n grote vervolging? Wij beschuldigen niet de massa discipelen voor het

vluchten voor hun leven, maar prijzen de twaalven voor hun getrouwheid om de aan hun gegeven opdracht uit te voeren.

Johannes 20:21-23

Het vergeven van zonden

“Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven”.

De apostelen werkten zeker onder dit deel van hun opdracht toen ze hun overtuigde toehoorders doopten *“tot vergeving der zonden”*(Hand.2:38,41).

Tijdens de serie debatten betreffende dispensationalisme, waar eerder naar is verwezen, vroeg onze tegenstander: “Bedoelt u ons te vertellen dat Petrus, met Pinksteren, niet het evangelie der genade Gods verkondigde?”. Ik reageerde door te zeggen dat dit exact hetgeen is dat ik geloof. Dit verbaasde hem, en dus vroeg ik hem om het evangelie der genade Gods te omschrijven. Hierop antwoorde hij correct: “Daar zijn we het dan niet over eens. Ik geloof dat het evangelie der genade Gods is dat wij zondaren zijn, veroordeeld tot berechting, maar omdat Christus stierf voor onze zonden wij gered kunnen worden uit genade door geloof, in Hem, meer niet”. Toen vroeg ik hem of hij dat kon vinden in de Pinkster toespraak van Petrus. “Ja”, zei hij. We waren echter overeen gekomen dat in dit debat vragen alleen beantwoord moesten worden vanuit het Woord van God, en dus keek hij enige tijd in Handelingen 2 totdat hij uiteindelijk zei: “Vers 21 zegt: *“En het zal zijn, dat een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden”*, maar ik weet wel wat u hierover gaat zeggen.....Wat zal ik dan zeggen? Vroeg ik hem. Hier antwoorde hij op: “Ik denk dat u hetzelfde gaat zeggen als waar Petrus toe opriep, *“Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden”*. Ja, zei ik, dat is precies wat er staat.

Degenen die, net als deze pastor, hebben verondersteld dat Petrus met Pinksteren “het evangelie der genade Gods” verkondigde, moeten zichzelf afvragen waarom hij hun niet vertelde dat Christus was gestorven voor onze zonden zodat ze gered konden worden uit genade, door geloof. **Meer niet!** In plaats daarvan eiste hij bekering en doop voor de vergeving van zonden.

Zonder twijfel is dit wat we vinden in de verklaring van Paulus in 1Kor.1:17:

“Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde”.

Dit, het kruis, was het hart van de door God aan Paulus gegeven boodschap. Dat is wat hij predikte “voor de vergeving der zonden”, en dat is het waarom zijn evangelie ook wel wordt genoemd: *“het woord des kruises”* (1Kor.1:18).

Markus 1:4 zegt duidelijk dat Johannes de Doper predikte: *“den doop der bekering tot vergeving der zonden”*. Dit deel van het programma van God is niet veranderd door de opdracht aan de elven. De grote verandering kwam later, met de opkomst van Paulus, de voornaamste der zondaren, gered door genade. Hij verklaarde dat Christus hem niet gezonden had om te dopen (zoals Johannes en de elven wel waren gezonden om te doen), maar om: *“het evangelie der genade Gods”* te prediken.

De onmogelijkheid van het heden ten dage uitvoeren van deze opdracht

Uit het voorgaande zou het duidelijk moeten zijn dat de opdracht aan de elven vandaag de dag niet uitgevoerd kan worden – en dat ook niemand het uitvoert. God heeft dat onmogelijk gemaakt.

Laat ons nu in het kort alle individuele details van de opdracht bezien om deze verklaring te bevestigen.

Het verslag van Mattheüs

Mattheüs 28:18-20

“Alle macht.....”.

Dit heeft niets te maken met de bedeling van genade of met het Lichaam van Christus. Zoals we hebben gezien verwijst het naar de autoriteit van onze Heer om als Koning van *“het koninkrijk der hemelen”* te regeren, hetwelk gevestigd zou worden op de aarde (Matth.5:3,5; 6:10).

“Gaat dan henen,.....”.

De elven werden gezonden omdat alle autoriteit van Hem was, en uitgezonden waren om Zijn koninklijke rechten af te kondigen. Als dit onze opdracht zou zijn dan zou onze grote bekendmaking zijn de troon van onze Heer en Zijn autoriteit in plaats van Zijn kruis en Zijn genade. Kunnen we dat vandaag de dag prediken in het licht van het aan de kant zetten van Israël en de grenzeloze genade die voort is gekomen uit Golgotha? (Zie Rom.11:25,32; 1Kor.15:1-3; 2Kor.5:21; Ef.2:13-16; etc.).

“onderwijst al de volken.....”.

Dit zou de vervulling zijn van Jes.2:1-3, niet het vormen van het Lichaam van Christus.

“lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb”.

Als dit onze opdracht was dan zou dat, zoals we eerder hebben gezien, ons en onze toehoorders onder de wet van Mozes plaatsen (Gal.4:4; Matth.23:1-3). Hoe zouden we dat

kunnen onderwijzen in het licht van wel een honderdtal passages uit de brieven van Paulus, inclusief de volgende:

***“Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet,.....”
(Rom.3:21).***

***“Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons”
(Gal.3:13).***

“Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade” (Rom.6:14).

“Ik doe de genade Gods niet te niet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven” (Gal.2:21).

Maar dit deel van de zogenoemde “grote opdracht” zou ons eveneens onderwerpen aan de leefregels van de Bergrede en alles wat onze Heer beval toen Hij op aarde was. We hebben gezien hoe Hij tegen al Zijn discipelen zei: *“Verkoopt hetgeen gij hebt, en geeft aalmoes” (Luk.12:33)*, en verbood hun om voorzieningen voor de toekomst te treffen (Luk.12:22-31).

Deze opdracht is toch duidelijk genoeg. Ze begrepen het en gehoorzaamden er aan. Maar wij doen dat niet en kunnen daar niet aan gehoorzamen vandaag de dag. Als wij onze bezittingen te gelde zouden maken en het zouden uitdelen aan de armen, en als we geen voorzieningen zouden treffen voor de toekomst, zouden we de opdracht van onze opgestane Heer aangaande deze zaak, niet gehoorzaam zijn, want in 1Tim.5:8 verklaart de geïnspireerde apostel:

“Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige”.

Het is waar dat in dezelfde brief de apostel ons vraagt om overvloedig te zijn in goede werken en om gulle gevers te zijn voor de zaak van Christus, maar het feit blijft dat, waar onze Heer op aarde Zijn volgelingen verzocht geen voorzieningen voor de toekomst te treffen, Hij vraagt om dat wel te doen als we trouw willen zijn aan “het geloof”, dat wil zeggen het “ene geloof” door Paulus verkondigd voor de huidige bedeling (Ef.4:5).

Als het niet zo bedroevend was zou het gemakkelijk zijn om op te merken wat veel van onze “grote opdracht” vrienden doen met Luk.12:31-33.

Een favoriet en vaak aangehaald vers is Luk.12:31:

“Maar zoekt het Koninkrijk Gods, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden”.

Het probleem is echter dat dit vers fout wordt uitgelegd, en dat het bedoeld te zeggen: “Zoek de dingen van God”. Ze kunnen zich het zoeken van het koninkrijk niet voorstellen. Als ze dus bij vers 32 aankomen wordt hun uitleg nog dubbelzinniger. Het vers zelf is duidelijk genoeg.

“Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven”.

Daar ze de eenvoudige bedoeling van vers 31 reeds hebben gewijzigd, leggen ze “het koninkrijk” van vers 32 zo uit dat het betekent “geestelijke overwinning” of iets dergelijks.

Maar vers 33: *“Verkoopt hetgeen gij hebt, en geeft aalmoes”* geeft werkelijk problemen! Trouwens is de taal zo eenvoudig dat het niet kan worden veranderd zodat het iets anders gaat betekenen. Resultaat: Neem als het ware twee aspirine tabletten, en tracht het te vergeten! Hoe veelbetekenend is het dat ze zoveel werk maken van Luk.12:31 en 32 en blijkbaar nimmer vers 33 noemen, laat staan het in praktijk brengen er van.

De betekenis van de hele passage is zo eenvoudig als het ABC mits we het Woord der waarheid recht snijden. Onze Heer vertelde Zijn discipelen dat het hun Vader zijn welbehagen was om hun het koninkrijk te geven, ze de autoriteit te geven, en als ze het willen “zoeken” zelfs nu “al deze dingen” in ruime mate aan hen verstrekt zullen worden. Dus vervolgt Hij met: *“Verkoopt hetgeen gij hebt, en geeft aalmoes”*. Zo eenvoudig is het.

In elk geval deden ze het, zoals zovelen vandaag de dag, niet, en vatten ze de woorden van de Heer, in Matth.7:24-27, licht op, maar, eenmaal vervuld met de Heilige Geest trachten ze onmiddellijk hun opdracht naar de letter uit te voeren. Tenzij we bereid zijn om hetzelfde te doen kunnen we beter erkennen dat er sindsdien een verandering van bedeling heeft plaats gevonden.

“Hen dopende.....”.

Dit zou ons terugvoeren naar een bedeling, zoals we hebben gezien, waar de waterdoop een vereiste was voor de vergeving der zonden. Dit zou inderdaad het kruis van Christus nutteloos maken. Nergens in de brieven van Paulus is er een opdracht of een aanwijzing dat wij met water gedoopt zouden moeten worden. Het is waar dat sommigen water “inlezen” in Rom.6:3; Gal.3:27 en Kol.2:12, maar deze verzen noemen geen water en verwijzen ook niet naar de waterdoop, en degenen die er de waterdoop inlezen bevelen “de tradities van de vaders” aan en “doen het Woord van God teniet”, en in onwetendheid beroven ze oprechte gelovigen van hun meest kostbare bezittingen, Kol.2:8-12:

8- Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus; 9- Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk; 10- En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht; 11- In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus; 12- Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft”.

Zoals we gezien hebben verklaart Paulus in 1Kor.1:17 dat de waterdoop geen deel uitmaakte van zijn speciale opdracht. Het is waar dat in het begin van zijn bediening hij enigen doopte; ook besneed hij Timotheüs, sprak in tongen, profeteerde en verrichte wonderen. Moeten wij

dat ook doen? Nee, want, zoals we hebben gezien was dat de bedeling waaronder hij werd gered en waar hij uit kwam toen de verheerlijkte Heer geleidelijk aan “de bedeling der genade Gods” aan hem openbaarde samen met de waarheden verbonden met de “verborgenheid” (Hand.26:16; 2Kor.12:1,7). Het grote onderwerp van de boodschap van Paulus is dat alle gelovigen gedoopt zijn tot “één lichaam” en aldus in Christus Zelf, door “één doop” dat is uitgevoerd “door de werking van God” (Rom.6:3; 1Kor.12:13; Gal.3:26,27; Kol.2:10,12; Ef.4:5).

***“En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen”
(Matth.28:20).***

Velen die niet hete ingelaste wezen van de door Paulus verkondigde “verborgenheid” begrijpen, zijn tot de conclusie gekomen, op basis van deze belofte, dat onze opdracht een voortzetting is van hetgeen onze Heer aan de elven heeft gegeven. Aan de andere kant is het echter een bewijs van het feit dat het onderbreken van het profetische programma door “de bedeling der genade Gods” toen nog een geheim was en onze Heer daar niets van kon openbaren. Hoe vaak heeft Paulus niet beweerd dat de openbaring aan hem toebedeeld: “van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest” (Rom.16:25), een “verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God” (Ef.3:9), “Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen” (Kol.1:26).

Dus zag onze Heer, in Zijn verklaring (Matth.28:20), achter de ingelaste bedeling naar de voleinding der wereld dat betrekking had op hen en hun arbeid.

Het verslag van Markus

Markus 16:15-18

“Predikt het Evangelie.....”.

Om ons te vergewissen van de inhoud van dit evangelie kunnen we niet vooruit lopen op de openbaring, in Handelingen of in de brieven van Paulus, om ons antwoord te vinden. Die waren nog niet geschreven. De uitdrukking “het evangelie” vraagt om verduidelijking, daarom moeten we de voorafgaande context beschouwen en ons zelf afvragen welk “evangelie” ze hadden gepredikt. Als we dat doen is het antwoord eenvoudig. Ze predikten “het evangelie van het koninkrijk” (Matth.4:32; 9:35; 24:14; Mark.1:14,15; Lukas 4:43; 8:1; 9:2,60), en onze Heer zond ze uit om dat evangelie te prediken, want de Koning, die gekruisigd was, leefde weer; opgestaan uit de doden om te zitten op de troon van David. En in feite is dat hetgeen Petrus predikte onder deze opdracht (Hand.2:29,30; 3:19-21). Het evangelie der genade Gods was nog niet geopenbaard, dat gebeurde eerst jaren later door Paulus (Hand.20:24).

We kunnen het “evangelie” van Markus 16 vandaag de dag niet prediken, want de opgestane Koning werd door Zijn eigen natie opnieuw verworpen en is nu een Koning in ballingschap.

“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.....”.

Hoe zouden we dit kunnen prediken zonder Rom.3:24; 4:5; 1Kor.1:17 (vergelijk 4:16; 11:1),Ef.2:8-10; 4:5; Titus 3:5, en nog vele andere passages in de brieven van Paulus, tegen te spreken?

“En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen,.....”.

De vervulling van dit deel van de zogenoemde “grote opdracht” is inderdaad onmogelijk. We hebben reeds gewezen op vele zogenaamde wonderen verricht door de “Rooms Katholieke Kerk”, de “Christelijke Wetenschappers”, de “Eenheids Beweging” en nog andere cultussen en sekten, en dan nog onze Pinkster broeders, maar de belofte aan de elven was duidelijk en nadrukkelijk: *“En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen”*, en de gelovigen van vandaag de dag verrichten niet één van deze grote wonderen. Waar wonderen schijnbaar, of naar horen zeggen, worden verricht worden ze voor het grootste deel door velen als verdacht beschouwd, terwijl de grootste ongelovige in die tijd de machtige wonderen erkende die werden gedaan onder de aan de elven gegeven opdracht.

Opgemerkt moet worden dat, daar deze wonderen tekenen waren van het Messias-schap van onze Heere het bewijs waren dat Zijn koninkrijk “nabij” was (Jes.35:5-6), degenen die werden genezen zouden voor onbepaalde tijd hebben geleefd als Israël de Koning en Zijn Koninkrijk had aangenomen. Maar de Koning werd verworpen en aldus stierven zij allen opnieuw en tot op heden blijft sterfte cijfer oplopen met “één voor één”. Dit verklaart de woorden “tot nu toe” in Rom.8:22.

Het is nu de tijd om het “voorbij gaan” van de tekengaven vollediger te bespreken.

De tekengaven ingetrokken

Het is duidelijk dat, als we moesten werken onder de aan de elven gegeven opdracht, we zouden, evenals hen, wonderen moeten werken – wonderen waarvan de echtheid zelfgetuigend zou zijn. Echter zijn er veel redenen om te vragen – en velen vragen zich de echtheid af van de zogenaamde “Pinkster gaven” die vandaag de dag door velen wordt opgeëist. De “gave” van tongen/talen, wijdverspreid, de zogenaamde kracht om demonen uit te drijven, zijn ter discussie gesteld door velen die het Woord van God bestuderen. Met betrekking tot de veronderstelde gaven van genezing, opgeëist door onze Pinkstervrienden, moeten we niet voorbij zien aan het feit dat de Roomse Kerk, de Christelijke Wetenschappers en de Eenheids Beweging, geheel overtuigende bewijzen kunnen presenteren. Zijn er dan nu zulke, door God gegeven, krachten?

Er zou een lange lijst kunnen worden samengesteld die de namen zou bevatten van populaire predikers en evangelisten die, door de jaren heen, hun gehoor hebben verteld dat God wil dat wij allen een gezond lichaam hebben en dat langdurige ziekte getuigt van een tekort aan geloof – en dan bezwijkt door de dood. De lijst zou zijn als die in Genesis 5, doorspekt met de vermelding van hen allen met de woorden: “en hij stierf.....en hij stierf.....en hij stierf”.

Het is een feit dat de wonderbaarlijke tekenen, beloofd in Mark.16:17-18 en gepraktiseerd in het begin van de Handelingen periode, werden “afgeschaft” met de invoering van “de bedeling der genade Gods”. Dit wordt door vele feiten en verklaringen bevestigd door de Schrift.

In 1Kor.13:8 vinden de, geïnspireerde, verklaring van Paulus: *“maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden”*.

Blijkbaar bedoelde de apostel niet dat de goddelijke profetieën niet zouden geschieden, of dat de mensen zouden stoppen met spreken en kennen. Hij verwees natuurlijk naar de bovennatuurlijke gaven van profetie, tongen en kennis (Petrus demonstreerde de gave van kennis in het geval van Ananias en Safira). Deze gaven moesten worden “afgeschaft” en zouden “verdwijnen”.

De onderbreking van de bovennatuurlijke gaven wordt verder bevestigd door incidenten in Paulus zijn eigen leven en bediening. Toen hij gevangen was genomen, in Hand.16, schudde een aardbeving de fundamenten van de gevangenis, de deuren van alle gevangenen gingen open en al hun boeien lieten los (vers 26). In zijn latere brieven echter, toen de apostel weer gevangen zat, gebeurden er geen wonderen of bevrijding (Ef.6:18-20; Kol.4:18; 2Tim.2:9).

Eveneens leed de grote apostel zelf, door wiens handen God “grote wonderen” had verricht, aan lichamelijke zwakheden (Gal.4:13) en hij had een “doorn in het vlees” dat hem veel lijden en pijn veroorzaakte. Hij bad ernstig dat hij bevrijd mocht worden van deze pijnlijke aandoening, maar God willigde zijn verzoek niet in, in plaats daarvan beloofde Hij hem Zijn genade om dit lot te dragen, en verzekerde hem met de woorden: *“Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht”* (2Kor.12:8-9). De apostel accepteerde dat in waar geloof en verklaarde later:

“9-Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone”.

10-Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig” (2Kor.12:9-10).

Het voorbij gaan van de gave van genezing wordt verder nog bevestigd door incidenten in verbinding met Paulus zijn vrienden. Hij schrijft aan de Filippenzen over Epafroditus die ziek was geweest tot “nabij de dood”. Niet in staat te vertellen dat hij, Paulus, gemachtigd was om hem te genezen, zegt de apostel: *“maar God heeft Zich zijner ontfermd; en niet alleen zijner, maar ook mijner, opdat ik niet droefheid op droefheid zou hebben”* (Fil.2:27). Op dezelfde manier zegt hij in 2Tim.4:29: *“Trofimous heb ik te Milete krank gelaten”*, en voor de steeds terugkerende ziekte van Timotheüs schrijft hij “een weinig wijn” voor (1Tim.5:23). Dit alles geeft aan dat de genezende krachten waren ingetrokken – en dit alles lijkt op hetgeen heden ten dage bij ons het geval is.

In aanvulling op Gal.4:13 en 2Kor.12:8-9 geven vele andere passages een duidelijk bewijs dat de apostel zelf, lichamelijk, allesbehalve een gezond man was, en dat hij zich realiseerde dat dit het gemeenschappelijk lot zou zijn, niet alleen voor de mensheid in het algemeen, maar ook voor Gods heiligen. Laat ons eens kijken naar enkele teksten.

“22- Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensood is tot nu toe”(Rom.8:22).

23- En niet alleen dit, maar ook wij zelve, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelve, zeg ik, zuchten in onszelve, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams” (Rom.8:23).

“2 Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede, die uit den hemel is, overkleed te worden” (2Kor.5:2).

“4 Want ook wij, die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde; nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde” (2Kor.5:4).

“Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag” (2Kor.4:16).

“En opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen” (2Kor.12:7).

Als Paulus heden ten dage bij ons zou zijn zou hij streng gecensureerd worden door degenen die leren dat het een tekort aan geloof, en een zonde, is om geen lichamelijke genezing te eisen. Ze kennen niet de vreugde van de in alles voorziende genade, die Paulus ondersteunde in ziekte en tegenspoed, en ook hebben ze niet de kracht van God ervaren die ten volle werkt in onze zwakheid. Daarom kunnen ze zich niet, met hem, verheugen in hun zwakheden, om de kracht van God te ervaren in hun zwakheid.

Wat een omvang van bewijsmateriaal; al het bovenstaande voorziet in een bevestiging van het feit dat de wonderen van genezing, van de zogenaamde “grote opdracht” verleden tijd zijn en vervangen zijn door iets beters.

Beter? Inderdaad, want is niet een bevrijding **in** ziekte niet veel beter dan een bevrijding **van** ziekte? Is niet de vreugde in de gevangenis (Ef.1:3; Fil.1:12-14; 3:1; 4:4-7) een veel grotere zegen dan bevrijding uit de gevangenis? Is de kracht van God niet in veel grotere mate vermeerderd door onze zwakheid dan die kracht ooit kon zijn door onze “kracht”? Is er een grotere vreugde dan Zijn, in alles voorziende, genade te ervaren?

De opdracht in Lukas en in Handelingen

Lukas 24:46-48 en Handelingen 1:8

“beginnende van Jeruzalem” “Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde”.

We hebben gezien dat het vandaag de dag onmogelijk is, en ook dwaas zou zijn, om te pogen de zogenoemde “grote opdracht” uit te voeren door te beginnen te Jeruzalem, dat, tot nog toe, niet aan de voeten van hun Messias is gebracht.

Zou een groep zendelingen wensen om het evangelie daar te prediken dan zouden ze moeten proberen anders binnen te komen dan als christen zendelingen en dan moeten ze vervolgens ondergronds gaan werken, anders zouden ze bij voorbaat worden uitgewezen. Meer gelegenheid hebben degenen die binnenkomen als arts, verpleegster, etc., deze worden in staat gesteld om de individuele Israëliet te laten zien dat God hem lief heeft en dat Christus is gestorven om hem te redden. Maar dat is geheel iets anders dan een campagne te organiseren om “het evangelie van het koninkrijk” te prediken in Jeruzalem zoals de apostelen dat deden.

“En gij zijt getuigen van deze dingen” (Lukas 24:48).

Welke dingen zijn dat? Zeer duidelijk getuigden de apostelen van de dood en opstanding van de verworpen Koning. De context, in zowel Lukas als in Handelingen, bevestigen dat. Denk er aan dat nog de dood nog de opstanding van Christus werd gepredikt zoals het later werd verkondigd door de openbaring, van de opgestane Heer, toebedeeld aan Paulus. Onder hun opdracht predikten de twaalfen niet de dood en opstanding van Christus als goed nieuws. Eerder beschuldigden ze hun toehoorders van de dood van Christus en waarschuwden hen dat Hij weer leefde (Zie Hand.2:23,30,31,36; 3:13-15; 4:10). Hun goed nieuws was dat Israël zich nu kon bekeren en dat Christus dan zou terugkeren, en met Hem de lang beloofde “tijden van verkoeling” (Hand.3:19-21,25,26).

“.....blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte” (Luk.24:49).

De twaalfen werden “aangedaan met kracht uit de hoge” als vervulling van “de belofte aan de vaders”, dat wil zeggen: de komst van de Heilige Geest. Maar Pinksteren is nu lang geleden, en de zinsnede: “En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest” (Hand.2:4) staat in scherp contrast met het gebrek aan het vervuld zijn met de Geest in de Kerk van vandaag de dag. Ook de wonderbaarlijke tekenen, de uitwendige manifestatie van het vervuld zijn met de Geest, werden teruggetrokken toen die bedeling voorbij was.

En zullen wij nu opnieuw moeten wachten voor de vervulling van de belofte: “Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal”(Hand.1:8). Dat is wat sommigen doen ondanks het feit dat deze belofte te juister tijd werd vervuld: “En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd”. Nergens in de brieven van de apostel Paulus – of ergens anders – krijgen we de opdracht om te wachten op nog een vervulling van deze belofte, en al

helemaal niet wordt ons verteld om te bidden voor de komst van de Heilige Geest. Met het voorbij gaan van de Pinksterdag is het herstellen van de Pinkster kracht onmogelijk. Hoe onschriftuurlijk en ongerechtvaardigd zijn dan de bijeenkomsten, van de moderne Pinksterbeweging, om te wachten op de Heilige Geest.

Het zou zorgvuldig moeten worden opgemerkt dat, terwijl alle gelovigen ten tijde van Pinksteren werden vervuld met de Heilige Geest (Hand.2:4), er geen enkele indicatie is dat de gehele Kerk, of alle leden van een lokale Kerk, in de dagen van Paulus, werden vervuld met de Heilige Geest. De gelovigen te Galatië waren zeker niet “allen vervuld met de Heilige Geest”; want wat deden zij: “*Maar indien gij elkander bijt en vereet*” (Gal.5:15). De gelovigen te Filippi waren zeker niet “allen vervuld met de Geest”; daar was onenigheid tussen twee van de vrouwen – en degenen die hun kant kozen (Fil.4:1-3). De gelovigen te Kolosse waren zeker niet “allen vervuld met de Heilige Geest”; ze hadden zich onderhouden met kramerij van het gnosticisme, hetgeen Paulus moest corrigeren (Kol.2:8, 18-23). De gelovigen te Thessalonica waren zeker niet “allen vervuld met de Heilige Geest”; ze hadden gefaald om acht te slaan op de woorden van Paulus betreffende de komst van Christus voor de leden van Zijn Lichaam en verkeerden in angst om hun reeds gestorven geliefden (1Thess.4:13; 2Thess.2:5). En zo waren er nog andere tekortkomingen onder de leden van de door Paulus gestichte Kerken, zoals er ook nu tekortkomingen zijn onder de leden van de hedendaagse Kerk. Zie het persoonlijke getuigenis van Paulus in verband hiermee in Rom.7:18-25; Fil.3:12-14. In plaats van dat “allen” van ons vervuld zijn met de Heilige Geest, dus geheel en al onder Zijn controle, zodat het onmogelijk is om te blunderen of te zondigen, zo is er heden niemand van ons op deze manier vervuld. Het vervuld worden met de Heilige Geest wordt ons aangereikt als een uitdaging, een zegen van genade toe te eigenen door geloof. Dit is eveneens waar voor iedere christelijke deugd in de huidige bedeling. Aldus vermaant de apostel ons:

“Vervuld met vruchten der gerechtigheid,.....” (Fil.1:11).

“.....dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil,.....” (Kol.1:9).

“.....wordt vervuld met den Geest” (Ef.5:18).

Niemand van is tot dusverre vervuld geweest met één van deze, want in de huidige bedeling mogen wij ons door geloof toeëigenen waarin God in genade voorziet. Wat een uitdaging!

Het verslag van Johannes

Johannes 20:21-23

“.....gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden” (Joh.20:21).

De Vader had onze Heer gezonden om aan Israël te verkondigen: “*om te prediken het aangename jaar des Heeren*”(Luk.4:18-19), en nu stuurt Hij op zijn beurt de elven om hetzelfde te doen (“zende Ik ook ulieden”), want de begunstigde natie werd nog een mogelijkheid geboden om zich te bekeren en zich naar Christus te keren (Luk.23:34; Hand.3:19-26). Maar Israël verwierp de opgestane, opgevaren Christus ook nu evenzeer als dat ze Hem verworpen hebben toen Hij op aarde was. Dus zijn ze als natie aan de kant gezet,

en gerechtelijk verblind. Hoe kunnen dan de woorden van onze Heer “zende Ik ook ulieden” op ons worden toegepast? Hoe, in het licht van Rom.11:7,25, en vele andere gelijksoortige passages betreffende het (tijdelijke) aan de kant zetten van Israël, kan dan de zogenoemde “grote opdracht” op ons van toepassing zijn?

“Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden” (Joh.20:23).

Mochten ook alle voorgaande delen van de opdracht, gericht aan de elven, op ons van toepassing zijn – en ze zijn het niet – dan kan zeker dit deel van de opdracht onmogelijk op ons van toepassing zijn. Niemand van ons is volkomen vervuld met, of gecontroleerd door, de Heilige Geest. Niemand van ons heeft de goddelijke gave van kennis. Niemand van ons is bestemd om onze Heer te vertegenwoordigen als rechter in Zijn koninkrijk. Hoe kunnen we dan in een positie verkeren om zonden te vergeven? Dus ook het gehoorzamen aan dit deel van de opdracht is nu onmogelijk.

Een ernstige bijwerking.

Hoofdstuk - 5

Het streven om de gave van tekenen in deze tijd te herkrijgen

Een natuurlijk gevolg van de heersende verwarring, met betrekking tot de zogenoemde “grote verdrukking” is de poging om de gave van tekenen te herstellen.

We hebben reeds laten zien dat, ondanks de bewering van vele oprechte gelovigen, de opdracht aan de elven en het programma van Pinksteren heden ten dage niet kunnen worden uitgevoerd. God heeft dit onmogelijk gemaakt, want de bovennatuurlijke vertoningen van die dagen zijn “afgeschaft” en zijn “opgehouden”. Vandaar dat het pogen tot herstel niet uit God is maar uit Satan, die zelfs de Schrift gebruikt om de mensen van God te beroven van hun kostbaarste bezittingen.

Satan en de heiligen

Als Satan het Woord van God zelf gebruikt om onze Heer te verzoeken, en het opnieuw gebruikte om de Galaten “van de genade te laten vallen” in de ban van de Wet van Mozes, zo gebruikt hij het Woord van God ook nu, verwijzende naar de Schrift zelf, om oprechte gelovigen weg te trekken van een volledige dankbaarheid, van: “alle geestelijke zegeningen in de hemel”, naar de mindere zegeningen van een vorige bedeling. Onze tegenstander is verheugd wanneer niet onderwezen christenen zeggen: “Het staat in de Bijbel en dat is voor mij genoeg”, maar er zijn twee Schriftplaatsen waarnaar hij de mensen nooit op zal wijzen: Rom.11:13 en 2Tim.2:15:

“Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk”(Rom.11:13).

“Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt”(2Tim.2:15).

want als aandacht zou worden besteed aan deze teksten dan zou de theologische verwarring in de Kerken weggenomen worden. Alles wordt duidelijk als we “het Woord der waarheid recht snijden”.

Verder moet worden opgemerkt dat de poging tot herstel van de gave van tekenen, vandaag de dag, een duidelijk teken van onvolwassenheid is. De gave van tekenen waren overvloedig aanwezig in de Kerk te Korinthe (1Kor.1:7 en 1Kor. Hoofdstukken 12-14) en de Korinthiërs beroemden zich er op, maar Paulus laat hun in niet mis te verstane woorden weten dat ze veeleer waren “*jonge kinderen in Christus*” (1Kor.3:1) niet in staat om gevoed te worden met vaste spijs (1Kor.3:2) en hun “*nijd, en twist, en tweedracht*” bewees dat het waar was wat hij zei.

In het licht hiervan laten dan de moderne Pinkstergemeenten zich bedenken dat deze veronderstelde “gaven” van genezing of profetie of tongen tekenen zijn van geestelijke onvolwassenheid. De Korinthiërs hadden al deze gaven, en toch werden ze eerder vleeselijk dan geestelijk genoemd, eerder kinderlijk dan volwassen. De Pinkster gaven zelf zijn nimmer een aanduiding geweest voor geestelijkheid. Het waren tijdelijke tekenen verbonden met onze Heer als Messias. Een bezoek, heden ten dage, van een Pinkster bijeenkomst, zou de nadenkende student van het Woord overtuigen dat geestelijke volwassenheid niet één van hun kenmerken is. Er gaat iemand staan om te spreken in een “niet bekende tong”. Een ander volgt met “een uitleg”. Of een “profeet” komt met een speciale “openbaring” van de Heer. En wat zeggen ze dan wel? Geven ze een verfrissend licht op het Woord, of behandelen ze “de diepe dingen van God”? Nee, ze zeggen zoiets als: “de Heer is verheugd met deze samenkomst”, of “De Heer komt spoedig en wij moeten gereed zijn”, of “Er is een afvallige in ons midden en de Heer wil hem doen weten dat, als hij Gods aangezicht niet zoekt, hij afgesneden zal worden”. En wie krijgt de grootste reactie van de toehoorders? Dat is de spreker die tot in het extreme gaat van fysieke of verbale inspanning, die suggereert dat de Heilige Geest op het punt staat neer te dalen in kracht, of de loutere vermelding van genezing. Maar “de rijkdom der heerlijkheid” van Gods “verborgenheid onder de Heidenen”, welke God “heeft willen bekend maken” aan Zijn heiligen (Kol.1:27) en waardoor de gelovigen worden bevestigd (Rom.16:25) is volkomen onbekend bij hen. Met andere woorden: “wat zij zien als superieure geestelijkheid is in feite instabiliteit en emotionaliteit dat zolang duurt als de betovering duurt, om ze daarna in een staat van depressie te voeren die nauw verwant is met zwaarmoedigheid”.

Verwijzende naar iemand die de Pinksterbeweging had omarmt en er door geruïneerd is, daarvan zegt Sir Robert Anderson terecht: “Deze totale overgave van verstand en wil, de gehele persoonlijkheid, aan wat hij geloofde dat het de leiding van de Heilige Geest is, liet hem ten prooi vallen aan de verschrikkelijke wanen waarin hij was verzwolgen.

Maar de Korinthiërs overschatten op een overdreven wijze de waarde van de tekengaven, maar toen kon het tenminste nog. Wat zullen we dan zeggen van degenen die er nog veel waarde aan hechten nadat God ze heeft afgeschaft en ze heeft laten verdwijnen? De

deinende golven van emotionaliteit, de constante nadruk op de wonderen, het zelfbedrog en het misleiden van anderen, het falen om Paulus te erkennen als de door God aangewezen apostel van de huidige bedeling, dit alles is niet uit God, maar van Satan.

Overtuigende wonderen

Met overtuigende “wonderen en tekenen”, die rondom ons in toenemend aantal gewrocht worden, worden sommigen weggevoert van de waarheid, die duidelijk uiteen is gezet in de brieven van Paulus.

Sommigen hebben uit deze “bovennatuurlijke manifestaties” de conclusie getrokken dat, met het naderen van het einde van de huidige bedeling, we een heropleving mogen verwachten van de goddelijke gaven van tongen, genezingen, etc.

Met betrekking tot genezing, willen we ten eerste duidelijk maken dat er niet één onderwezen gelovige is, in de Paulinische waarheid, die zich afvraagt of God zieken kan genezen, want Hij doet dat ook vaak genoeg, zie bijvoorbeeld het geval van Epafroditus (Fil.2:25-27). We geloven ook dat God constant wonderen werkt. Maar we ontkennen dat “genezers” en “wonderen werkers”, of tekenen en wonderbaarlijke demonstraties een plaats hebben in het programma van God voor vandaag de dag.

Ten eerste zegt de apostel niet in 1Kor.13:8 dat de gave van profetie, tongen en kennis weggedaan zouden worden in de laatste dagen van deze bedeling. Hij verklaart alleen dat deze wonderbaarlijke manifestaties weggedaan zouden worden (dat wil zeggen in deze nieuwe bedeling), en dat “geloof” “hoop” en “liefde” zouden blijven, vers 13. Ook is er in de brieven van Paulus geen enkele aanwijzing dat de tekenen van Pinksteren hersteld moeten worden aan het einde van de huidige bedeling.

Wonderen der leugen

De apostel verklaart echter dat, na het sluiten van de bedeling der genade, de “man van zonde” zal verschijnen *“in alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen”* (2Thess.2:9). Hiermee bevestigt de apostel hetgeen onze Heer heeft gezegd in Matth.24:24 over dezelfde tijdsperiode:

“Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, alzo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden”.

Gedurende de periode van de grote verdrukking, dan, nadat de leden van het Lichaam van Christus zijn opgenomen om zo altijd bij de Heere te zijn, zullen de dienaren van Satan komen, vanuit de Antichrist, *“in alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen”* om, indien het mogelijk ware, zelfs de uitverkorenen te misleiden.

Maar laat ons nu zien hoe dit ons heden beïnvloed.

In dezelfde passage, over de Antichrist en zijn kracht, en tekenen, en wonderen der leugen, waarschuwt de apostel dat:

“Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht,....”(2Thess.2:7).

Wat zegt ons dit over de menigvuldige “wonderen” die we om ons heen zien gebeuren in een steeds donker wordende wereld: talen, genezingen, profetieën, toverij, spiritisme, exorcisme, etc. Het vertelt ons duidelijk dat dit niet uit God maar uit Satan is.

We bedoelen niet te zeggen dat onze Pinkster broeders ons willen misleiden, maar dat de Satan hen wil misleiden.

Een wonderbaarlijke manifestatie is voor sommigen het einde van alle argumenten. Dit of dat moet wel van God zijn want anders kon hij deze wonderen niet doen! Maar de bovengenoemde passage uit de Bijbel vertelt ons iets anders. Satan heeft kracht. Hij kan wonderen doen, maar hij doet dat om mensen te misleiden en ze daardoor af te houden van de waarheid van Gods glorie, doel en genade.

Paulus, in 1Tim.4:1 geeft, dit aangaande, een strenge waarschuwing:

“Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen”.

Dit is één van de redenen waarom de apostel er bij alle gelovigen op aandringt:

“11-Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels” (Ef.6:11).

“12- Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht” (Ef.6:12).

Wordt niet misleid. Satan is niet het groteske wezen met horens, een staart en een hooivork. Hij verlevendigd die karikatuur om de aandacht van hem zelf af te wenden, want toen de apostelen waarschuwden voor: *“Want zulke valse apostelen zijn bedriegelijke arbeiders, zich veranderende in apostelen van Christus (2Kor.11:13)* voegde hij daar aan toe:

“14- En het is geen wonder; want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts” (2Kor.11:14).

“15- Zo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen, als waren zij dienaars der gerechtigheid; van welke het einde zal zijn naar hun werken”(2Kor.11:15).

Daar heeft u het! Als Satan zou verschijnen zoals de mensen hem uitbeelden dan zouden zeer velen van hem vlieden. Maar *“een engel des lichts”* met *“dienaars der gerechtigheid”*! Dit trekt de onoplettenden aan.

Satan en ziekte

Maar hier is iemand die door de één of andere dodelijke ziekte getroffen is. Hij wordt naar een genezings bijeenkomst gebracht, en, tenslotte wordt hij geheel hersteld. Kan dat mogelijkwijs van Satan zijn?

Waarom niet? Naast al zijn andere krachten, is hij ook niet degene die ziekten veroorzaakt? Denk aan het geval van Job. Gaf niet God de Satan toestemming om Job tot aan de dood te brengen, lichamelijk (Job 2:4-9)? Denk maar aan Paulus zelf. Was het niet een “een engel des Satan” die gezonden was om hem te “slaan” zodat hij de Heere driemaal heeft gevraagd om bevrijding (2Kor.12:7-8). En wordt er in Hebr. 2:14 niet duidelijk gezegd dat de Satan “het geweld des doods had”?

Als het Satan is die ziekten teweeg brengt, waarom zou hij ze dan niet kunnen doen ophouden? Waarom kan hij niet, waarom zou hij niet, de ziekte die hij u heeft toegebracht wegnemen als dat tot gevolg heeft dat uw belangstelling uitgaat naar verkeerde dingen, en u gaat wandelen door aanschouwen, in plaats van door geloof?

We noemen hier speciaal de lichamelijke genezing omdat de meeste mensen worden aangetrokken, en overtuigd, door dit soort bovennatuurlijke manifestaties. Maar de lichamelijke genezingen tijdens de aardse bediening van onze Heer, en met Pinksteren, waren “tekenen”. Tekenen van wat? Tekenen van de geldigheid van de koninklijke aanspraken van onze Heer. Als Hij als Koning was geaccepteerd zouden al degenen, die op deze wijze genezen waren, ingegaan zijn in het koninkrijk, waar hun geen ziekte weer zou overkomen.

Zo is het vandaag de dag niet, want de Koning en Zijn Koninkrijk zijn verworpen, en het heersen van Christus op aarde is verschoven naar de toekomst. Dus is het zo dat allen die “genezen”, tenslotte eveneens sterven als de rest. Je kunt steeds opnieuw weer “genezen” maar er komt een laatste keer, dat niets meer helpt.

Eén van de droevigste aspecten van de moderne genezings campagnes is het lange, trieste spoor van ontgoocheling en geschokt geloof, dat het achter laat. Sommigen worden helemaal niet genezen, en degenen die “genezen” zijn komen tenslotte aan bij de laatste keer, wanneer Hebr.9:27 is vervuld, want: *“En gelijk het den mensen gezet is, eenmaal te sterven”*.

Opnieuw zeggen we: Wat zou er een lijst kunnen worden samengesteld van al degenen die eens in oprechtheid hebben gepredikt dat, als men niet genas, het een tekort aan geloof was, een zonde, en dat diegenen niet van God een sterk en gezond lichaam moesten opeisen; maar zij, die dat hebben gezegd, zijn zelf ook gestorven.

Hoeveel te beter is het dan om te wandelen door geloof en onszelf over te geven in Zijn liefdevolle handen omdat Hij weet wat voor ons het beste is?

Aldus smeken we onze christelijke lezers niet te worden meegesleept met verbazingwekkende demonstraties, die ons alleen kunnen bedriegen en onze ogen aftrekken van Hem. Laat ons eerder acht geven op de vermaning van de Geest, door Paulus:

“6-Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God; 7- En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus”(Fil.4:6-7).

De Pinksterbeweging en de slangen

Rooms katholicisme en tongen

Nog nimmer hebben we zoveel overtuigend bewijs gehad voor de belangrijkheid van het “recht snijden van het Woord der waarheid” dan in deze dagen van religieuze verwarring.

Jaren geleden publiceerde de Searchlight een artikel getiteld: *“De grote opdracht en de politie van Virginia”*. Op dat moment was er de vraag: Heeft de politie van Virginia het legitieme recht om de Pinksterbeweging te doen stoppen om publiekelijk met slangen te werken? De wet zei dat de politie dat recht had en kort daarna werd het praktiseren daarvan gestopt.

Omdat het publiekelijk werken met slangen in 1974 opnieuw begon is deze zaak uiteindelijk voor het opperste hof gekomen.

Deze schrijver zag en hoorde de belangrijkste voorstander, in Amerika. Toen deze het werken met slangen aan de verslaggevers voorlegde werd hem gevraagd: *“Wat gaat u doen als de wet u verbied publiekelijk met slangen te werken?” “Wat gaat u dan doen?”*.

Zijn antwoord was kort en bondig: We proberen altijd God te gehoorzamen door de wet te gehoorzamen, zoals Hij zegt dat we dat moeten doen. Er zijn echter uitzonderingen. Wanneer de wet ons verbied om de speciale opdrachten van God op te volgen moeten we de hoogste autoriteit gehoorzamen en met Petrus zeggen: *“Men moet Gode meer gehoorzaam zijn, dan den mensen” (Hand.5:29)*.

Toen citeerde hij uit de zogenoemde “grote opdracht” Markus 16:18: *“Slangen zullen zij opnemen”*.

Toen hem werd gevraagd of hij ooit door een slang was gebeten antwoorde hij: “Ja, zeven keer”. Toen hem werd gevraagd of hij ooit had deelgenomen aan het werken met slangen, of het drinken van vergif, voorvallen waarin anderen ziek waren geworden of waren gestorven, antwoorde hij: “Ja”. Toen hem werd gevraagd waarom hij hier dan mee doorging antwoorde hij: “Ik verwijt God niets voor mijn gebrek aan geloof; ik doe gewoon wat Hij ons heeft verteld om te doen in de “grote opdracht”.

Hoe de rechtbanken met dit geval zullen omgaan, met betrekking tot de vrijheid van godsdienst versus de veiligheid voor het publiek, weten we niet, maar ondertussen is het

eerder iets beangstigend voor de mensen, van welke denominatie dan ook, om te vernemen dat giftige slangen worden losgelaten in hun gemeenschappen.

Wij maken natuurlijk bezwaar tegen het werken met slangen op zowel de Schrift als op grond van burgerrechten, maar hoe gaat dat bij de meerderheid van onze fundamentalistische broeders?

Kan enig fundamentalist het oneens zijn, met hen die werken met slangen, op basis van het feit dat dit behoort tot het programma zoals dat is omschreven in de "grote opdracht", wanneer ze zelf jaren lang hebben geleerd dat deze opdracht, door de Heer gegeven aan Zijn twaalf apostelen, inderdaad onze "grote opdracht" is, de "marsorders" voor vandaag de dag? Volgens welke Schriftuurlijke regel kan een gelovige alleen datgene uit deze opdracht nemen waaraan hij wenst te gehoorzamen, zodat sommigen het gebruiken om wetticisme te leren (Matth.28:20), anderen dopen om behouden te worden (Mark.16:16), anderen om in tongen te spreken Mark.16:17), anderen wonderbaarlijke genezingen (Mark16:18), en weer anderen het vergeven van zonden (Joh.20:21-23), of combinaties van het voorgaande, maar niemand gebruikt ze allemaal.

Als de éne fundamentalistische gelovige deze opdracht gebruikt om te dopen, waarom zou een andere dat dan niet gebruiken om te werken met slangen, want deze opdracht zegt duidelijk: *"En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen..... Slangen zullen zij opnemen;....."*

Als de opdracht aan de elven ook onze opdracht is, laten we dan alles gehoorzamen. Het is niet ons voorrecht om te beslissen welk deel of delen van deze opdracht we moeten gehoorzamen, en de rest negeren. Maar als, in het licht van meerdere openbaring, door de verheerlijkte Heer gegeven aan de apostel Paulus, een nieuwe bedeling is ingeluid, laat ons dan haastig zijn om te erkennen dat de opdracht aan de elven niet onze opdracht is. De Kerk heeft dit alles niet onder ogen gezien.

Dit is de oorzaak van de continue en groeiende verwarring en afscheiding binnen haar gelederen.

Maar een ander verontrustend fenomeen, snel groeiend, dat verschijnt aan de religieuze horizon is de Rooms Katholieke Pinksterbeweging. Grote aantallen Rooms Katholieke priesters, en mensen die betrokken zijn bij het genezen van de zieken, spreken in tongen, werpen demonen uit, etc.

Dus vragen we, waarom ook niet? De Roomse Kerk heeft altijd Petrus in plaats van Paulus gevolgd, en heeft altijd geleerd dat de "grote opdracht", met zijn wonderbaarlijke tekenen, zijn kracht om te genezen en zijn macht om zonden te vergeven, voor ons is om te gehoorzamen. Ook zij, net als anderen, hebben datgene er uit gekozen wat zij dachten dat het beste zou zijn om het Rooms Katholicisme te bevorderen zonder nadruk te leggen op de rest.

Het is dus ook geen wonder, samengaand met het groeien van de charismatische beweging, dat Rome nu geïnteresseerd raakt in het spreken in tongen, etc.

Wat een afvallig systeem leert is echter niet onze grootste zorg. We zijn veel meer bezorgd over Bijbelgelovige christenen die trouw zijn aan de fundamenten van het geloof. Als dezen niet de belangrijkheid leren inzien van de dispensationele waarheid en beginnen Gods Woord recht te snijden, speciaal Zijn boodschap voor de hedendaagse wereld, zullen ze worden gedwongen, om God te dienen als een verdeeld leger.

De dingen rechtzetten

Hoofdstuk - 6

Wat is dan onze opdracht?

We vertrouwen er op dat het nu overduidelijk is gemaakt dat de opdracht van onze Heer aan de elven, de zogenoemde “grote opdracht”, niet de opdracht van de Kerk is, het Lichaam van Christus; het is vandaag de dag niet uit te voeren.

Wat is dan de door God gegeven opdracht aan ons? Voordat we hier antwoord op geven gaan we eerst eens in het kort overdenken wat er is gebeurd met de opdracht die aan de elven is gegeven.

We hebben het feit benadrukt dat de zogenoemde “grote opdracht” en het profetische programma werden onderbroken. De apostelen en de discipelen konden hun opdracht niet tot het einde toe uitvoeren ten gevolge van de koppigheid van Israël die zijn Messias verwierp. Maar nadat duidelijk was geworden dat Jeruzalem en de begunstigde natie zich niet zou bekeren teneinde de Messias te ontvangen, werden de leiders van de twaalfen het er over eens, onder de leiding van de Heilige Geest, om hun bediening te begrenzen tot alleen Israël, terwijl er anderen naar de Heidenen zouden gaan. We zullen dit later tot in detail bespreken, maar eerst:

De profetie onderbroken

De verborgenheid geopenbaard

Toen Petrus met Pinksteren ging staan om te spreken en uitleg te geven over de gave van tongen verklaarde hij dat de laatste dagen waren aangebroken (Hand.2:16-17) en dat dit verder duidelijk zou worden door twee verschijnselen: (1)-het uitstorten van Gods Geest op Gods volk, en (2)-het uitstorten van het oordeel over Zijn vijanden, dit alles geprofeteerd door Joël met verwijzing naar “*de grote en doorluchtige dag des Heeren*” (Hand.2:14-21; vergelijk Joël 2: 28-32).

Zoals we weten is de Heilige Geest uitgestort, maar de oordelen die de grote en doorluchtige dag des Heeren met zich mee zou brengen zijn niet gekomen. Er waren geen “wonderen in den hemel boven” of “bloed” of “vuur” of “rookdamp”. De zon was niet “verduisterd” en de maan was niet “veranderd in bloed”.

Toen daarentegen Israël het aanbod van de apostelen, de terugkeer van Christus en “de tijden der verkoeling”, verwierp, toen als het ware alles gereed was voor het oordeel, deed God iets geweldigs.

In een geweldige daad van genade strekte de Heer zich uit vanuit de hemel, niet om Saulus van Tarsus, de leider van de opstand, te vernietigen, maar om hem te redden en hem Zijn eigen apostel van genade te maken, om zo de huidige “bedeling der genade Gods” te beginnen.

Het was aan deze andere apostel, Paulus, aan wie God de glorieuze boodschap en het programma gaf, welke nu, heden ten dage, de onze is. Kort gezegd, het was dat God nu gelovige Joden en Heidenen met Zichzelf wou verzoenen, alles op basis van het gestorte bloed op Golgotha, voor de vergeving van zonden. Degenen die dit aanbod van verzoening aannamen, en leden werden van het “ene lichaam”, zou een hemelse positie worden gegeven, en *“alle geestelijke zegening in den hemel in Christus”* (Ef.1:3). De algemene uitdrukking voor al dit goede nieuws is: *“het evangelie der genade Gods”*, waarvan de apostel Paulus in Hand.20:24 verklaard dat het speciaal aan hem is gegeven.

De profetische Schriften bevatten echter geen enkele aanwijzing naar dit alles. Het was *“een verborgenheid, verborgen in God”*, *“een verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten”*, en *“die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest”* (Ef.3:9; Kol.1:26; Rom.16:25). Dit is het waarom de apostel deze grote waarheid keer op keer noemt: *“de verborgenheid”* of *“het geheimenis”*.

Onze grote opdracht

Aangaande de verlorenen bestaat onze opdracht uit een aanbod van het zich verzoenen met God door de dood van Christus. Dit kan niet duidelijker worden gezegd dan in 2Kor.5:14-21:

14 Want de liefde van Christus dringt ons;

15 Als die dit oordelen, dat, indien Een voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is.

16 Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees.

17 Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.

18 En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft.

19 Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.

20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen.

21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Hoe groot is de verleiding om een uiteenzetting te geven van deze passage, maar we citeren deze passage hier om te laten zien dat God: *“ons de bediening der verzoening gegeven heeft” en “heeft het woord der verzoening in ons gelegd”*. Dit is onze “grote opdracht”, de verkondiging van de grootste boodschap van God aan mensen, en deze boodschap is nog nooit eerder aan mensen gezonden.

Onder deze opdracht hoeven we niet langer verschil te maken tussen Jood en Heiden want: *“wij kennen van nu aan niemand naar het vlees”*. Ook hoeven we Christus niet naar het vlees te kennen, want: *“nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees”(vers 16)*. Daarentegen bidt de apostel Paulus ernstig dat wij Hem zouden kennen als Degene: *“Verre boven alle overheid, en macht, en kracht, en heerschappij, en allen naam, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomstige”(Ef.1:21)*.

Hier zou moeten worden opgemerkt dat, terwijl de twaalven Christus nooit in de hemel hebben gezien, (Bij Zijn opvaren: *“en een wolk nam Hem weg van hun ogen” (Hand.1:9)*, Paulus Hem nimmer op aarde heeft gezien (1Kor.15:8). Dit was toepasselijk met het oog op het verschil in hun bedieningen. De twaalven waren gezonden om de terugkeer van Christus te verkondigen en Zijn heerschappij op aarde, terwijl Paulus later is gezonden om de genade van Christus te verkondigen en Zijn Hoofdschap over het Lichaam met zijn hemelse roeping en positie.

Onder de opdracht van Paulus, welke ook de onze is, eisen we niets anders voor verlossing dan alleen eenvoudig geloof in Iemand die voor ons: *“tot zonde is gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem” (2Kor.5:21)*. Inderdaad, in plaats van iets te eisen van de verlorenen moeten we hen smeken: *“alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen”(vers 20)*. Dat is inderdaad oneindige genade!

Tenslotte, gehoorzaamheid aan deze grote opdracht brengt beide, gelovige Joden en Heidenen, tot een “nieuw schepsel”: *“Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel” (vergelijk Ef.2:10; 4:24; Kol.3:10)*.

Let op, DIT, zegt de geïnspireerde apostel, is onze grote opdracht.

“God..... en heeft ons de bediening der verzoening gegeven” (vers 18).

“God.... heeft het woord der verzoening in ons gelegd” (vers 19).

Dat de Kerk zich toch eens deze glorieuze opdracht erkende als de hare, dan zou de hoofdoorzaak van de verdeeldheid uitgebannen worden.

God geve dat de muren van de verdeeldheid onder de denominaties spoedig mogen tuimelen en vallen, in elk geval voor Zijn mensen, en dat ze met één stem de wereld mogen verkondigen:

“20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen”.

“21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem” (2Kor.5:20-21).

De opdracht aan de elven wordt vervangen

door de opdracht aan Paulus

Niet één, die oppervlakkig bekend is met het boek Handelingen en de brieven van Paulus, zal zich afvragen of, dat enige tijd na de opdracht van onze Heer aan de elven, Paulus werd gezonden als een apostel van Christus, om aan alle mensen te verkondigen: *“het evangelie der genade Gods”*.

Het is echter de vraag of Paulus is uitgezonden met al dan niet een andere opdracht als die van de elven; of dat de zijne verschilde van de hunne, en of dit een verandering van opdracht was. Dit wordt in vele passages beantwoord in de brieven van Paulus, maar speciaal in Gal.2:1-9.

Hier vertelt hij hoe hij weer opging naar Jeruzalem, en deze keer, zegt hij, nam hij Titus met zich mee. Als we deze passage nader beschouwen zullen we de belangrijkheid van deze verklaring inzien. Het is hier echter opmerkelijk dat de apostel er aan toevoegt dat hij deze keer opging naar Jeruzalem “door openbaring”, dat wil zeggen dat de Heer hem opdroeg om te gaan. Waarom? Dit wordt voor ons beantwoord in de rest van de zin:

“....., en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achting waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben” (Gal.2:2).

Hoe nutteloos is het, in het licht van deze passage, te argumenteren dat Paulus alleen opging naar Jeruzalem om zich er van te verzekeren dat hij hetzelfde evangelie predikte als hen!

In eerste instantie was hij naar Jeruzalem gezonden door de Heer omdat de gelovigen te Judea getracht hadden om de besnijdenis en de wet aan de gelovigen uit de Heidenen op te leggen (Hand.15:1-2).

Ten tweede zegt hij dat hij de leiders te Jeruzalem het evangelie voorstelde: “dat ik predik onder de Heidenen”. Deze zegswijze is gebruikelijk in de brieven van Paulus, aangevende dat “zijn evangelie” dat hij predikte aan de Heidenen niet hetzelfde was als het evangelie dat de apostelen te Jeruzalem predikten aan het volk Israël. Ten derde wordt dit verder bevestigd door het feit dat, toen hij deze informatie communiceerde met de leiders te Jeruzalem, hij eerst ging naar hen “die in achting waren”. Waarom zou hij dat moeten doen als zijn

boodschap dezelfde was als dat zij predikten te Jeruzalem? Hij probeerde hen duidelijk te overtuigen van de waarheid en de geldigheid van “zijn evangelie” dat hij predikte onder de Heidenen.

Verder was het belangrijk voor de apostel om Titus, een Heiden, bij zich te hebben als toetssteen, want in vers 3 zegt hij:

“Maar ook Titus, die met mij was, een Griek zijnde, werd niet genoodzaakt zich te laten besnijden”(Gal.2:3).

Let op het woord “genoodzaakt”. Sommigen zouden Titus hebben kunnen intimideren, of dwingen, om zich te onderwerpen aan de besnijdenis en de wet, maar Titus, evenals Paulus, was een man met een sterk, godvrezend karakter en Paulus zegt als het ware: “En zij dwongen Titus, de Heiden, ook niet om zich te laten besnijden!”. En dan, verwijzende naar zekere: *“ingekropen valse broeders...., die van bezijden ingekomen waren, om te verspieden onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben”,* verklaart hij:

“Denwelken wij ook niet een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven” (Gal.2:5).

Dit alles maakt duidelijk dat “dat evangelie”, dat Paulus predikte onder de Heidenen een nieuwe openbaring was, die nooit eerder bekend is gemaakt. En als dit nog niet genoeg is hebben we nog de verklaring in de verzen 7-9, die buiten alle twijfel bewijzen dat de opdracht van Paulus de opdracht van de elven ging vervangen. Hier lezen we: *“Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis”.*

“En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan” (Gal.2:9).

Hier, door een ernstige, officiële overeenkomst beloven Petrus en Johannes hun bediening te begrenzen tot Israël terwijl Paulus naar de Heidenen gaat. Dit is frappant in het licht van het feit dat de twaalven, en niet Paulus, oorspronkelijk gezonden waren naar de gehele wereld.

Waren ze nu geheel buiten de wil van God door het aangaan van deze overeenkomst? In geen geval! Latere openbaring bewijst dat ze wel degelijk volgens de wil van God handelden en dat het verwerpen van Christus, door Israël, een verandering had gebracht in het programma van God.

Aldus “ontbonden” de leiders van Israël, onder de leiding van de Heilige Geest, zichzelf van de opdracht waaronder zij in eerste instantie gezonden waren, en, wat zij “ontbonden op aarde” was inderdaad ook “ontbonden in de hemel” (Matth.18:18).

Waren de elven niet gezonden in geheel de wereld om discipelen te maken in alle naties? (Matth.28:19). Was dat dan niet inclusief de Heidenen? Maar hier erkennen ze Paulus als de apostel der Heidenen, terzelfdertijd gingen ze akkoord te stoppen met het uitvoeren van hun eerdere opdracht om te evangeliseren in de gehele wereld. Hoe kan iemand, die dit leest, zich afvragen of Paulus wel een speciale opdracht was gegeven die de opdracht aan de elven verving?

Alleen al deze passage zou voldoende moeten zijn om degenen te overtuigen, die nog steeds de zogenoemde “grote opdracht” wensen uit te voeren, dat dit nu onmogelijk is. Het werd reeds lang geleden opgeheven toen God een andere apostel riep, Paulus, en hem de boodschap gaf die sindsdien, door de eeuwen heen, redding en zegen heeft gebracht aan miljoenen mensen.

Paulus zijn opdracht

Het is belangrijk dat de drie uitdrukkingen, gebruikt in de zogenoemde “grote Opdracht”, om zijn wereldwijde omvang aan te geven, ook worden gebruikt in de brieven van Paulus in verbinding met zijn bediening. En waar de twaalven nimmer gingen naar “alle naties”, “de gehele wereld” of “de hele schepping”, met hun boodschap, deed Paulus dat wel met zijn boodschap.

Als hij zijn brief aan de Romeinen afsluit zegt de apostel:

“25- Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest” (Rom.16:25).

“26- Maar nu geopenbaard is, en door de profetische Schriften, naar het bevel des eeuwigen Gods, tot gehoorzaamheid des geloofs, onder al de heidenen bekend is gemaakt” (Rom.16:26).

En aan de Kolossenzen schrijft hij, betreffende “de waarheid van het evangelie”:

“Hetwelk tot u gekomen is, gelijk ook in de gehele wereld, en het brengt vruchten voort, gelijk ook onder u,..... ” (Kol.1:6).

“.....dat gij gehoord hebt, hetwelk gepredikt is onder al de creature, die onder den hemel is; van hetwelk ik Paulus een dienaar geworden ben” (Kol.1:23).

Diverse argumenten kunnen worden aangevoerd om te bewijzen dat “het evangelie der genade Gods” niet echt de “gehele wereld” of “al de creature” bereikte, en wij ontkennen niet dat met de geadresseerden, “de gehele wereld”, ongetwijfeld bedoeld werd de toen bekende wereld, en “alle creature” zou eveneens betekenen alle creatuur die bekend was. Maar het punt is, wat deze drie uitdrukkingen in de zogenoemde “grote opdracht” ook betekenen, ze moeten hetzelfde betekenen bij Paulus, want de uitdrukkingen zijn in het origineel exact gelijk.

We hebben nu gezien dat de twaalven hun boodschap niet hebben uitgedragen naar “alle volken”, “de gehele wereld”, of aan “alle creatuur”, omdat, aan de ene kant Israël de boodschap verwierp en aan de andere kant, dat God een geheim wou ontvouwen. Maar Paulus, aan wie dat geheim is geopenbaard, zegt, dat, door de genade Gods, hij deze boodschap kreeg voor “alle naties”, “de gehele wereld” en “alle creatuur”.

Terwijl de twaalven nimmer buiten hun eigen land kwamen om hun opdracht uit te voeren, staat er geschreven van Paulus dat, terwijl hij te Efeze verbleef: “....*allen, die in Azie (in Klein Azië) woonden, het Woord van den Heere Jezus hoorden, beiden Joden en Grieken*” (Hand.19:10). Aan de Romeinen schrijft hij: “.....,zodat ik, van Jeruzalem af, en rondom, tot Illyrikum toe, het Evangelie van Christus vervuld heb” (Rom.15:19). En spreekt van zijn plannen om naar Spanje te gaan (Hand.15:24), plannen die vermoedelijk zijn uitgevoerd tussen zijn twee gevangennemingen. Zelfs van zijn helpers werd gezegd: “*Dezen, die de wereld in roer hebben gesteld, zijn ook hier gekomen*” (Hand.17:6). En tegen de Romeinen zegt hij: “*dat uw geloof verkondigd wordt in de gehele wereld*” (Rom.1:8).

Met betrekking tot zijn laatste verklaring argumenteren sommigen dat, omdat Paulus toen nog niet te Rome was geweest, het zo moet zijn geweest dat gelovigen uit de kerk te Jeruzalem reeds tot Rome waren gekomen met hun “grote opdracht”.

We accepteren dit niet als zijnde geldig, want terwijl er inderdaad “vreemden uit Rome” aanwezig waren met Pinksteren, is er geen aanwijzing dat er sprake was van een groot aantal van dezen, of dat zij, die daar waren, wel bekeerd waren, en nog veel minder dat ze een kerk waren begonnen te Rome. Aan de andere kant lezen we in Hand.8:1 dat, met de grote vervolging te Jeruzalem: “.....*en zij werden allen verstrooid door de landen van Judea en Samaria, behalve de apostelen*” (Hand.8:1). Vervolgens, met betrekking tot deze verstrooiing lezen we verder:

“Degenen nu, die verstrooid waren door de verdrukking, die over Stefanus geschied was, gingen het land door tot Fenicie toe, en Cyprus, en Antiochie, tot niemand het Woord sprekende, dan alleen tot de Joden” (Hand.11:19).

“En er waren enige Cyprische en Cyreneische mannen uit hen, welken te Antiochie gekomen zijnde, spraken tot de Grieksen, verkondigende den Heere Jezus” (Hand.11:20).

Toen de kerk te Jeruzalem hiervan hoorde zonden ze Barnabas om te kijken wat er gaande was en hij ging naar Tarsen om Saulus te zoeken, en onder Saulus werd de kerk te Antiochië de uitvalsbasis voor evangelisatie onder de Heidenen, met: “het evangelie der genade Gods”.

Het was, zoals we hebben gezien, vanuit Antiochië dat Paulus door openbaring opging naar Jeruzalem om de leiders ter plekke mede te delen het evangelie dat hij onder de Heidenen predikte (Gal.2:2), met als gevolg dat zij beloofden hun bediening te begrenzen tot Israël, officieel en openbaar Paulus erkennende als de apostel der Heidenen (Gal.2:9). En ook, op die vergadering, schreven de apostelen der besnijdenis aan diegenen, die hun boodschap en programma, dat van de twaalven, oplegden aan de Heidenen.

“Nademaal wij gehoord hebben, dat sommigen, die van ons uitgegaan zijn, u met woorden ontroerd hebben en uw zielen wankelende gemaakt, zeggende, dat gij moet besneden worden, en de wet onderhouden; welken wij dat niet bevolen hadden” (Hand.15:24).

De gelovigen uit de besnijdenis bleven vooralsnog onder de wet (Zie Hand.21:20) maar, erkennende de verdere openbaring en bediening, van Paulus, aan de Heidenen, veroordeelden zij de herrieschoppers, uit hun eigen midden, die er op uit waren om hun boodschap en programma op te leggen aan de Heidenen. En ook Paulus noemt hen herrieschoppers (Gal.1:6-7).

Dus degenen aan wie Paulus schreef te Rome konden amper bekeerlingen zijn van de gelovigen uit de besnijdenis te Jeruzalem. Ze waren zonder twijfel voor Christus gewonnen door hen die Paulus reeds had bereikt met: “het evangelie der genade Gods”.

Dit leidt ons tot het erkennen van een ander belangrijk feit. We hebben in Matth.24:14 gezien dat, indien de twaalven hun boodschap naar de gehele wereld hadden kunnen brengen, “het einde” van de bedeling gekomen zou zijn. Dit bewijst eveneens dat Paulus terzelfdertijd niet arbeidde om de “grote opdracht” te vervullen en dat hij niet hetzelfde evangelie predikte als zij, want dan zou “het einde” zijn gekomen in zijn dagen, aangezien hij zegt dat zijn boodschap gegaan was naar “alle volken” en “de gehele wereld”.

De verbazingwekkende energie waarmede

Paulus genade verkondigde

De apostel schrijft aan de Romeinen over zijn opdracht die hij heeft gekregen van de opgestane Heer:

“Door Welken wij hebben ontvangen genade en het apostelschap, tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de heidenen, voor Zijn Naam” (Rom.1:5).

In zijn brief aan de Efeziërs schrijft hij:

“8 Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus”(Ef.3:8).

“9 En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij,.....” (Ef.3:9).

Maar terwijl het algemeen bekend is dat hij de opdracht kreeg om genade te verkondigen aan alle naties, zijn er slechts weinigen die zich de verbazingwekkende energie realiseren waarmee de apostel deze boodschap verkondigde tijdens de meest meedogenloze vervolging, of de grote omvang zien van zijn bediening en invloed.

In het Pisidische Antiochië kwam “bijna de gehele stad” samen om het Woord van God te horen, maar de ongelovige Joden, vervuld met afgunst, spraken tegen en lasterden, en het was nodig voor Paulus en Barnabas om zich van hen af te keren naar de Heidenen.

“49 En het Woord des Heeren werd door het gehele land uitgebreid”.

“50 Maar de Joden maakten op de godsdienstige en eerlijke vrouwen, en de voornaamsten van de stad, en verwekten vervolging tegen Paulus en Barnabas, en wierpen ze uit hun landpalen” (Hand.13:49-50).

In Iconium, waar hij vervolgens het evangelie predikte, waren: *“de menigte der stad werd verdeeld” (Hand.14:4).*

“5- En als er een oploop geschiedde, beiden van heidenen en van Joden, met hun oversten, om hun smaadheid aan te doen, en hen te stenigen,

“6- Zijn zij, alles overlegd hebbende, gevluht naar de steden van Lykaonie, namelijk Lystre en Derbe, en het omliggende land;

“7- En verkondigden aldaar het Evangelie”(Hand.14:5-7)..

In Lystre trachten de mensen te offeren aan Paulus en Barnabas alsof ze goden waren, maar deze houding veranderde abrupt toen:

“Maar daarover kwamen Joden van Antiochie en Ikonium, en overreedden de scharen, en stenigden Paulus, en sleepten hem buiten de stad, menende, dat hij dood was”(Hand.14:19).

En dan, na het evangelie te hebben gepredikt in Derbe, en velen onderwijzende, gingen ze terug naar de steden waar ze hun leven hadden geriskeerd en waar ze hadden geleden onder de vervolging.

“Versterkende de zielen der discipelen, en vermanende, dat zij zouden blijven in het geloof,” (Hand.14:22).

Teruggekeerd zijnde naar Antiochië in Syrië, vanwaar ze waren uitgezonden, vonden ze enige mannen uit Judea die probeerden om de gelovigen uit de Heidenen onder de wet van Mozes te brengen, met als gevolg: *“Als er dan geen kleine wederstand en twisting geschiedde bij Paulus en Barnabas tegen hen, zo hebben zij geordineerd, dat Paulus en Barnabas, en enige anderen uit hen, zouden opgaan tot de apostelen en ouderlingen naar Jeruzalem, over deze vraag” (Hand.15:2).*

Als gevolg hiervan gingen Paulus en Barnabas naar Jeruzalem om deze zaak te regelen met de leiders van de Messiaanse Kerk aldaar. Bij deze gelegenheid, zoals we hebben gezien, nam Paulus Titus met zich mee, een Griek, bij wijze van proef waardoor hij later aan de Galaten kon schrijven: *“Titus, die met mij was, een Griek zijnde, werd niet genoodzaakt zich te laten besnijden” (Gal.2:3).* En aangaande hen die het wel hadden gewild zegt hij:

“Denwelken wij ook niet een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven”(Gal.2:5).

Denk aan de energie die dit alles heeft gekost.

Vervolgens vinden we de apostel verder gaan met Silas, en opnieuw is er gevaar, vervolging en zwoegen, waar hij ook gaat.

Te Filippi werd hij met vele slagen geslagen en gevangen gezet. Te Thessalonica: *“de Joden, die ongehoorzaam waren.....beroerden de stad” (Hand.17:5)* en het werd zo gevaarlijk dat: *“de broeders zonden terstond des nachts Paulus en Silas weg naar Berea” (Hand.17:10)*. Maar de ongelovige Joden volgden hen naar Berea en: *“en bewogen de scharen”* daar, zodat deze keer: *“de broeders zonden toen van stonde aan Paulus weg, dat hij ging als naar de zee”*, maar in werkelijkheid: *“ brachten ze hem tot Athene toe” (Hand.17:13-15)*.

Omdat hij te Athene een koud onthaal kreeg: *“En alzo is Paulus uit het midden van hen uitgegaan”(Hand.17:33)* ging hij naar Korinthe, alwaar hij één jaar en zes maanden verblijf hield, maar met veel tegenstand en vervolging (1Kor.2:3; Hand.18:9,10,12,13).

In Efeze ging hij naar de synagoge *“en sprak vrijmoediglijk, drie maanden lang met hen handelende, en hun aanradende de zaken van het Koninkrijk Gods”(Hand.19:8)* en vervolgens wanneer: *“sommigen verhard werden, en ongehoorzaam waren”, “scheidde hij de discipelen af”* van de ongelovige menigte en ging met hen: *“in de school van zekeren Tyrannus”* alwaar hij *“dagelijks handelende met hen”*.

“En dit geschiedde twee jaren lang, alzo dat allen, die in Azie woonden, het Woord van den Heere Jezus hoorden, beiden Joden en Grieken” (Hand.19:8-10).

Voordat Paulus Efeze verliet was er zoveel tot stand gekomen dat een spontaan publiekelijk openbaar vreugdevuur werd ontstoken waarin de occulte leiders, die gewonnen waren voor Christus, hun heidense boeken verbranden, een waarde vertegenwoordigende van 50.000 zilverstukken. *“Alzo wies het Woord des Heeren met macht, en nam de overhand” (Hand.19:20)*. Maar dit werd gevolgd door een grote oproer waarbij Demetrius en zijn ambachtslieden, die zilveren tempels voor Diana maakten, de ongelovige massa opzweepten zodat ze gedurende twee uren schreeuwden: *“Groot is de Diana der Efezeren!” (Hand.19:34)*.

Betreffende zijn bediening in Klein Azië schrijft de apostel aan de Korinthiërs:

“Want wij willen niet, broeders, dat gij onwetende zijt van onze verdrukking, die ons in Azie overkomen is, dat wij uitnemend zeer bezwaard zijn geweest boven onze macht, alzo dat wij zeer in twijfel waren, ook van het leven” (2Kor.1:8).

Te Troas, op de eerste dag der week, predikte Paulus in een bovenzaal: *“tot den middernacht” (Hand.20:7)*, en vervolgens: *“en lang, tot den dageraad toe, met hen gesproken had, vertrok hij alzo” (Hand.20:11)*, om zijn reis voort te zetten naar Jeruzalem.

“17- Maar hij zond van Milete naar Efeze, en hij ontbood de ouderlingen der Gemeente”.

“18- En als zij tot hem gekomen waren, zeide hij tot hen: Gijlieden weet, van den eersten dag af, dat ik in Azie ben aangekomen, hoe ik bij u den gansen tijd geweest ben”.

“19 Dienende den Heere met alle ootmoedigheid, en vele tranen, en verzoeking, die mij overkomen zijn door de lagen der Joden”.

“20 Hoe ik niets achtergehouden heb van hetgeen nuttig was, dat ik u niet zou verkondigd en u geleerd hebben, in het openbaar en bij de huizen” (Hand.20:17-20).

En hij voegt er aan toe:

“Daarom waakt, en gedenkt, dat ik drie jaren lang nacht en dag, niet opgehouden heb een iegelijk met tranen te vermanen” (Hand.20:31).

Tenslotte, als hij in boeien gezonden is van Jeruzalem naar Rome, schreef hij aan de gelovigen te Filippi:

“12- En ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen aan mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is”.

“13- Alzo dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis, en aan alle anderen” (Fil.1:12-13).

En:

“21-.....U groeten de broeders, die met mij zijn.

“22- Al de heiligen groeten u, en meest die van het huis des keizers zijn” (Fil.4:21-22).

De apostel werd zo krachtig gebruikt, zelfs in banden, dat zijn gevangenschap voor Christus een onderwerp van discussie was rondom en in het paleis van de goddeloze Nero, en binnen het paleis was er een groep gelovigen ontstaan.

Al de tijd dat hij gevangen zat, en ondanks veel tegenwerking, deed hij zijn uiterste best om de waarheid te brengen aan hen die buiten waren, zelfs aan hen die hij nog nimmer had gezien, brieven aan hen schrijvende die nog heden ten dage de harten van miljoenen sneller doen kloppen.

Zijn woorden, aan de gelovigen te Kolosse, geven de ernstige inspanning weer die de apostel, zelfs onder die omstandigheden, bestede aan zijn bediening die aan hem was gegeven:

“1- Want ik wil, dat gij weet, hoe groten strijd ik voor u heb, en voor degenen, die te Laodicea zijn, en zo velen als er mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien;

2- Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat tot allen rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en den Vader, en van Christus” (Kol.2:1-2).

Onder de bediening van Paulus vond er aldus een wereldwijde verkondiging plaats van “het evangelie der genade Gods”, zodat hij aan Titus kon schrijven: *“Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen” (Titus 2:11).*

De Apostel goddelijk bekrachtigd

Maar ongeacht de inspanningen van Paulus om het evangelie te zenden naar “alle regio’s”, hoe kon dan één man zoveel doen? Wat was de bron van zijn verbazingwekkende energie dat hem van de ene opstand naar de andere bracht; dat hem steeds maar weer aanspoorde tot het verkondigen van het evangelie der genade, terwijl hij niet de zo noodzakelijke rust kreeg? Zie wat hij te verduren kreeg:

“23 Zijn zij dienaars van Christus? (ik spreek onwijs zijnde) ik ben boven hen; in arbeid overvloediger, in slagen uitnemender, in gevangenissen overvloediger, in doods gevaar menigmaal. 24- Van de Joden heb ik veertig slagen min een, vijfmaal ontvangen. 25- Driemaal ben ik met roeden gegeseld geweest, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een gansen nacht en dag heb ik in de diepte doorgebracht. 26- In het reizen menigmaal in gevaren van rivieren, in gevaren van moordenaars, in gevaren van mijn geslacht, in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op de zee, in gevaren onder de valse broeders; 27- In arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten menigmaal, in koude en naaktheid. 28- Zonder de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de zorg van al de Gemeenten” (2Kor.11:23-28).

En dit alles was hem reeds overkomen voordat hij de tweede brief aan de Korinthiërs schreef. Hij schrijft inderdaad in zijn eerste brief aan de Korinthiërs:

“Tot op deze tegenwoordige ure lijden wij honger, en lijden wij dorst, en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen, en hebben geen vaste woonplaats” (1Kor.4:11).

Hoe kon één man dit alles verdragen?

Het antwoord op deze vraag wordt ons gegeven in het geïnspireerd schrijven van de apostel zelf. Hij was, zoals de volgende passage aangeeft, goddelijk bekrachtigd:

“Doch door de genade Gods ben ik, dat ik ben; en Zijn genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is” (1Kor.15:10).

“Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen” (Gal.2:8).

“Waartoe ik ook arbeide, strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht” (Kol.1:29).

“16-In mijn eerste verantwoording is niemand bij mij geweest, maar zij hebben mij allen verlaten. Het worde hun niet toegerekend”.

“17-Maar de Heere heeft mij bijgestaan, en heeft mij bekrachtigd; opdat men door mij ten volle zou verzekerd zijn van de prediking, en alle heidenen dezelve zouden horen. En ik ben uit den muil des leeuws verlost” (2Tim.4:16-17).

Zo kwam het dat de apostel kon schrijven over het stralende licht van de genade, "naar de gehele mensheid".

Het licht verduisterde

Maar helaas, hoe is dat licht sindsdien verduisterd! Hoe weinig acht hebben de mensen geslagen op de grenzeloze genade van God! Het was inderdaad gedurende de bediening van de apostel zelf dat hij aan de Galaten moest schrijven:

“Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie” (Gal.1:6).

De christenheid heeft de Galaten wispelturig genoemd, en commentatoren hebben de verklaringen geciteerd van bepaalde Romeinse heersers om te bewijzen dat de Galliërs van nature onstandvastig waren. Wij geloven echter dat politici en staatsmannen, in welke eeuw dan ook, inclusief onze eigen, kunnen bewijzen dat het publiek wispelturig is! De apostel Paulus zou zeker moeten zeggen, met betrekking tot de gehele Kerk, historisch gezien: *“Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie”.*

Gal.1:6 is niet slechts het woord van Paulus aan de Galaten; het is eveneens het Woord van God aan de Kerk als geheel, want de Kerk is al vroeg afgeweken van de grote openbaring, door Paulus, van de verheerlijkte Christus,! De afbuiging begon reeds gedurende het leven van Paulus. De enen Kerk na de andere werd er door beïnvloed. We hebben gezien hoe door zijn bediening “allen die in Azië wonen hoorden het woord van de Heer Jezus”, maar niet vele jaren daarna schreef hij aan Timotheüs:

“Gij weet dit, dat allen, die in Azie zijn, zich van mij afgewend hebben” (2Tim.1:15).

Uit de geschriften, die nog steeds bestaan, van de vroege kerkvaders, is het duidelijk dat, in plaats van het erkennen van het onderscheiden karakter van de boodschap van Paulus, ze deze hebben verward met de boodschap van het koninkrijk dat verkondigd is door Johannes de Doper, door Christus en door de twaalven, inclusief het eisen van de waterdoop voor de

vergeving der zonden. En deze verbuiging ging onverminderd door tot de donkere middeleeuwen, toen Rome heerste en er een mengelmoes zegevierde van christendom, Judaïsme en heidense afgodendienst.

Onze verantwoordelijkheid om de toorts weer aan te steken.

Jaren later begon de Kerk uit de duisternis en bijgeloof van Rome te komen toen Luther, Zwingli, Calvin en anderen werden opgewekt om de Paulinische waarheid te herontdekken. En, dank zij God, een nog grotere voortgang werd gemaakt door mannen als Darby en Scofield, en later, J. C. O'Hair. Maar veel, veel meer, moet er nog gedaan worden. Degenen van ons, die nu arbeiden om de opdracht van de verheerlijkte Heer uit te voeren, die verlangen om bekend te maken de gezegende boodschap van genade en glorie, zullen moeten bidden en zwoegen en moeten zich opofferen als nooit tevoren om enige indruk te maken op de onverschillige massa, inclusief de vleeselijke christenen.

Die christelijke leiders, die de waarheid kennen maar discreet zwijgen omdat ze de mensen vrezen of "de lof van mensen meer liefhebben", en die nalaten om de hele waarheid te verkondigen om "diplomatieke redenen", deze moeten allen hun zelfzuchtige belangen aan de kant zetten zodat de genade van God weer gaat schijnen met helderheid.

We weten natuurlijk dat het duizendjarig vreedrijk zal beginnen met de wederkomst van Christus naar de aarde, niet door de bemoeienis van mensen. Maar we hebben nog niet gesproken over het duizendjarig vreedrijk. We hebben gesproken over Gods geopenbaarde programma voor "de tegenwoordige boze wereld", de tijd van de verwerping en afwezigheid van Christus, en het is nu de opdracht van God om de boodschap van Zijn genade aan alle mensen bekend te maken. Het feit dat "*boze mensen en bedriegers zullen van kwaad tot ergergaan*" ontslaat ons niet van onze verantwoordelijkheid. Hoe groot de duisternis ook moge worden, voor ons geldt dat: "*gij schijnt als lichten in de wereld, voorhoudende het Woord des levens*" (Fil.2:15-16).

Zoals we hebben gezien was Gods genade ooit gemaakt om te schijnen voor de hele mensheid ondanks de bitterste Satanische tegenstand. Zodoende begon de toorts te flakkeren waardoor de wereld in de donkere middeleeuwen werd gestort en er nauwelijks nog een vonkje over bleef. Dan, na eeuwen werd de toorts weer aangestoken en begon ietwat helderder te branden, maar nog lang niet helder genoeg.

Moet het In deze kritische tijden niet onze enige passie zijn om het Woord van God, recht gesneden, te kennen, en het aan anderen bekend te maken, zodat de genade van God weer straalt als een brandende fakkel? Zullen we niet, moeten we niet, elke andere overweging opzij zetten, en met Paulus zeggen:

"Maar, gelijk wij van God beproefd zijn geweest, dat ons het Evangelie zou toebetrouwd worden, also spreken wij, niet als mensen behagende, maar Gode, Die onze harten beproeft" (1Thess.2:4).

Spoedig zal onze Heer verschijnen in heerlijkheid en is ons werk gedaan. Nu wil Hij dat we “de tijd uitkopen” en ons de door God gegeven energie gebruiken om Zijn genade bekend te maken aan allen die het willen horen.

Onze grote opdracht nog steeds van kracht

Hoofdstuk - 7

Een regel om te herinneren

Gedurende vele dagen bevatte het Instructieboek van de spoorwegen (in de USA), en mogelijk bevat het deze regels nog, de volgende belangrijke richtlijnen:

“Tenzij anders vermeld, in gebruik zijnde trein orders blijven zolang van kracht totdat ze: voldaan, vervangen of vernietigd zijn”.

Deze richtlijn kan in wezen worden gevonden, niet alleen in de Instructieboeken van andere spoorwegen, maar ook in de handleidingen van de verschillende afdelingen van onze krijgsmacht. Dit moet zo zijn, want waar geen discipline is daar heerst verwarring.

Dit geldt in het bijzonder voor wat betreft de instructies van God aan Zijn mensen. Ook deze blijven van kracht totdat ze vervuld, vervangen of vernietigd zijn, en de vloek van verwarring heerst onvermijdelijk als deze goddelijke regel wordt geschonden.

Dit brengt ons tot de vraag: Wat zijn de instructies van God voor het, vandaag de dag, vervullen van Zijn doeleinden?

Zoals we hebben gezien houdt het merendeel van de christenheid het er voor dat de laatste orders van de Heer, en die we dus vandaag de dag uit zouden moeten voeren, worden gevonden in Zijn opdracht aan de elven voordat Hij ten hemel voer. Met bijna algemene instemming wordt deze opdracht “de grote opdracht” genoemd. Wij distantiëren ons echter van deze visie en blijven er bij dat het deze misvatting is die aan de wortel ligt van de verwarring en verdeeldheid die de Kerk vandaag de dag in haar greep houdt.

Degenen die leren dat wij moeten arbeiden onder deze opdracht gehoorzamen het zelf niet eens. *Ze leren hun toehoorders niet om alles, wat onze Heer beval gedurende Zijn aardse bediening, te onderhouden. Ze verkopen hun bezittingen niet en verdelen het onder de behoeftigen. Ze bezoeken geen synagogen op de Sabbath of brengen een offer volgens de ceremoniële wet.* Vergelijkenderwijs eisen weinigen de waterdoop tot vergeving der zonden of houden het er voor dat de wonderbaarlijke tekenen een getuigenis zijn van de behoudenis. En, buiten de kerk van Rome, zijn er slechts weinigen die opeisen dat ze zonden kunnen vergeven.

Maar de twaalf apostelen en de “kleine kudde”, van de volgelingen van de Messias, zij begonnen, zoals we hebben gezien, deze opdracht uit te voeren. Zij verkochten hun bezittingen en deelden het uit aan hen die behoeftig waren. Zij gingen voort zonder

materiële voorzieningen zodat Petrus, hun leider, kon zeggen: “Goud en zilver heb ik niet”. Ze woonden praktisch in de tempel en onderhielden strikt de ceremoniële wet. Ze verplichten tot bekering en waterdoop voor de vergeving der zonden, en wonderen en tekenen volgden degenen die geloofden. Lees de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen en merk op hoe nauwgezet ze gehoorzaam waren aan hun “grote opdracht”.

Maar Israël wou geen acht geven op hun boodschap en ook wilden ze Jezus niet accepteren als hun Messias, zodoende waren de apostelen niet in staat om hun opdracht te vervullen of om discipelen te maken onder alle volken. Omdat Israël weigerde Christus te accepteren, kwam deze “grote opdracht” tot stilstand. Het kon op dat moment niet vervuld worden. Dit wil niet zeggen dat het vernietigd is, want in Matth.24:14 lezen we over een dag in de toekomst:

“En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen”.

Maar omdat de opdracht aan de elfen niet vervuld of vernietigd is hebben we vanuit de Schrift aangetoond dat deze opdracht in de huidige bedeling vervangen is door het uitgeven van andere orders, orders, die onze verheerlijkte Heer door openbaring aan die andere apostel, Paulus, heeft toevertrouwd.

onze grote opdracht niet vervuld noch vervangen, noch vernietigd

In Gal.1:11 en 12 gebruikt de apostel Paulus een uitdrukking die typisch is in zijn brieven. Hij gebruikt de uitdrukking: “*het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is*”, en verklaart ook waarom, hij zegt namelijk:

“11-Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens”.

“12-Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus”.

De twaalven was opgedragen om het evangelie van Jezus Christus, *volgens het verbond en de profetie*, te prediken, terwijl Paulus later is gezonden om te verkondigen: “*de prediking van Jezus Christus naar de openbaring der verborgenheid*”, dat “*van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest*”. Deze boodschap noemt hij “*mijn evangelie*”, om het te onderscheiden van hetgeen de twaalven voorheen predikten (Zie Rom.16:25).

Beide, Petrus en Paulus verwezen in hun prediking naar de kruisiging, maar terwijl Petrus zijn toehoorders aanklaagt aangaande de kruisiging van Christus en hen oproept zich te bekeren van deze boze daad, verkondigde Paulus het goede nieuws dat de dood van Christus onze dood is, het volledig betalen voor onze zonden, zonden die ons voor eeuwig zouden hebben verbannen uit de tegenwoordigheid van God. Beide verkondigden de opstanding, maar Petrus waarschuwde de mensen dat God Christus had opgewekt uit de doden om te zitten

op de troon van David, ondanks Israëls rebellie, terwijl Paulus de opstanding verbindt met onze rechtvaardiging en onze opstanding in “nieuwheid des levens”. Dit is het waarom Paulus Timotheüs vermaant;

“7-Merk, hetgeen ik zeg; doch de Heere geve u verstand in alle dingen”.

“8-Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zaden Davids, naar mijn Evangelie” (2Tim.2:7-8).

Beide, Petrus en Paulus verwezen naar de hemelvaart, maar Petrus waarschuwde degenen die deel hadden genomen aan de kruisiging van Christus dat Hij was opgevaren om te zitten aan de rechterhand van de Vader *“Totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten” (Hand.2:35)*, terwijl Paulus verklaarde dat Hij in de hemel was gezeten in de tevredenheid van een voldongen verlossing, en als Hoofd van het Lichaam, de Kerk van vandaag de dag.

Dus beide, Petrus en Paulus, predikten Christus, *“Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus”*, maar wat was de boodschap van Paulus glorieuzer dan hetgeen Petrus en de elven hadden verkondigd met Pinksteren! En zodoende is de zogenoemde “grote opdracht” vervangen door een andere, grotere, opdracht, toevertrouwd aan Paulus en aan ons.

Omdat de grootste van alle opdrachten nog steeds niet is vervuld, of vervangen, of vernietigd, blijft het vandaag de dag nog steeds van kracht en wij zijn verantwoordelijk voor God om er aan te gehoorzamen.

De benodigde uitrusting

Hoofdstuk 8.

Licht en kracht om onze opdracht te vervullen.

We hebben gezien dat de twaalf apostelen het profetische programma inderdaad niet begrepen want: “het was voor hen verborgen” (Luk.9:45; 18:34), totdat onze Heer, op een gegeven moment: *“Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden” (Luk.24:45)*. Ook hebben we gezien dat op een gegeven moment: *“En als de dag van het Pinkster feest vervuld werd”*, Dat God een jarenlange belofte vervulde, en de apostelen en de discipelen: *“werden allen vervuld met den Heiligen Geest” (Hand.2:1 en 4)*.

Dit is echter niet de manier waarop gelovigen heden ten dage worden verlicht en bekrachtigd om “de verborgenheid” te verkondigen sedert dat is geopenbaard door Paulus. God opent niet op een gegeven moment onze ogen zodat we de Schrift begrijpen. Het begrijpen van het Woord komt eerder door bidden en ijverige studie, en met een beter verstaan van het Woord komt de benodigde kracht.

Aldus bad de apostel voor zichzelf en voor alle heiligen, dat hun de genade mocht worden gegeven om het Woord te begrijpen en zodoende bekrachtigd te worden om de glorieuze boodschap, aan hem toevertrouwd, te verkondigen. Laat ons hier in het kort notitie van nemen in drie van zijn gebeden voor het uitrusten van gelovigen met geestelijk inzicht en kracht.

“14-Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot den Vader van onzen Heere Jezus Christus,

15-Uit Welken al het geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt,

16-Opdat Hij u geve, naar den rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in den inwendigen mens;

17-Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt;

18-Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte, en lengte, en diepte, en hoogte zij,

19-En bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods” (Ef.3:14-19).

“9-Waarom ook wij, van dien dag af dat wij het gehoord hebben, niet ophouden voor u te bidden en te begeren, dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand;

10-Opdat gij moogt wandelen waardiglijk den Heere, tot alle behagelijkheid, in alle goede werken vrucht dragende, en wassende in de kennis van God;

11-Met alle kracht bekrachtigd zijnde, naar de sterkte Zijner heerlijkheid, tot alle lijdzaamheid en lankmoedigheid, met blijdschap” (Kol.1:9-11).

Deze kracht is, in plaats van de kracht om wonderen te werken, ongetwijfeld waar Paulus naar verwijst in 1Thess.1:5:

“Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest, en in vele verzekerdheid; gelijk gij weet, hoedanigen wij onder u geweest zijn om uwentwil”.

In Kolossenzen 1:27, waar de apostel verklaart dat God wil dat Zijn heiligen weten *“welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen”*, gaat hij verder met:

“28-Denwelken wij verkondigen, vermanende een iegelijk mens, en lerende een iegelijk mens in alle wijsheid, opdat wij zouden een iegelijk mens volmaakt stellen in Christus Jezus;

29-Waartoe ik ook arbeide, strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht” (Kol.1:28-29).

“1-Want ik wil, dat gij weet, hoe groten strijd ik voor u heb, en voor degenen, die te Laodicea zijn, en zo velen als er mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien;

2-Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat tot allen rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en den Vader, en van Christus;

3-In Denwelken al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn” (Kol.2:1-3).

Hoe verschillen deze gebeden van de gebeden die meestal worden gedaan door baby's in Christus! De apostel wist, en schreef geïnspireerd aan de heiligen, dat geestelijke kracht afkomstig is van geestelijk begrip; dat alleen als we *“vervuld worden met de kennis van Zijn wil”*, we kunnen wandelen *“waardiglijk den Heere, tot alle behagelijkheid, in alle goede werken vrucht dragende..... Met alle kracht bekrachtigd zijnde, naar de sterkte Zijner heerlijkheid” (Kol.1:9-11).*

De Kerk heeft treurig gefaald om de belangrijkheid van deze passage te bemachtigen. Het is steeds maar weer uitgelegd dat het betekent dat wij Gods wil voor ons leven moeten weten. Oprechte jonge mensen wordt geleerd dat ze God moeten vragen om te laten zien: *“Moet ik zendeling worden in Afrika, Azië, Europa? Of moet ik pastor worden of een christelijk werker in de plaatselijke Kerk? Of wil Hij misschien dat ik in zaken ga om zo te kunnen voorzien in de behoeften voor het werk van de Heer?”*.

Dat alles zal zijn plaats hebben, maar niet in de eerste plaats, en het is ook niet hetgeen waar deze passages naar verwijzen. We zeggen met diepe ernst tegen degenen die deze bedoeling hebben misverstaan: of u nu naar Afrika, Azië of Europa gaat, of dat u thuis blijft als pastor, christelijke werker of zakenman, zal weinig uitmaken als u *“ZIJN WIL”* wil niet kent, dat is: *wat Hij doet en wat Hij wil dat gedaan wordt in deze bedeling der genade*. Verwerp deze kennis, en u kunt er zeker van zijn dat Hij u genadig zal leiden naar Zijn wil voor uw leven. Om *“Zijn wil”* te kennen moet u bidden voor *“dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand”*, om zo te begrijpen wat Zijn Woord tot ons zegt. Zo zult u: *“bekrachtigd worden met alle kracht, door Zijn Geest, in de innerlijke mens”*

En naast het gebed moet er ijverige Bijbelstudie zijn, want dit geestelijk verstand wordt niet verleend door een wonderbaarlijke demonstratie volgend op het gebed alleen. Het is het resultaat van biddende en nauwgezette gehoorzaamheid aan 2Tim.2:15:

Benaarstig u, om uzelf Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt.

Als wij oprecht zijn opdracht gehoorzamen zullen we ons gaan verheugen in de kostbaarste zegeningen van het christelijk leven: *“in volle verzekerdheid des geloofs”*.

In Hebr.10:22 lezen we van: *“in volle verzekerdheid des geloofs”*. Een kostbaar bezit!

In Hebr.6:11 schrijft de apostel: *“tot de volle verzekerdheid der hoop”*.

Maar in Kol.2:2 leren we het verlangen van de apostel dat de heiligen zich mochten verheugen in *“volle verzekerdheid des verstands”*. Dit is de meest gezegende van allen, want hierdoor worden we in staat gesteld, en aangemoedigd, om Zijn Woord te verkondigen in *“de kracht van de Geest”*.

Hoe kunnen we deze drie gebeden van de apostel Paulus oprecht lezen zonder ernstig te verlangen naar deze *“verzekerdheid”* en de daarmee gepaard gaande vrijmoedigheid, dat we misschien: *“in alle goede werken vrucht dragende”*!

Het zal niet gemakkelijk zijn

Hoofdstuk 9

Getrouwheid aan onze opdracht

We hebben gezien dat in de dagen van Paulus zijn *“prediking van Jezus Christus naar de openbaring der verborgenheid”* van alle kanten tegenstand ondervond. Omdat hij deze glorieuze boodschap getrouw verkondigde onderging hij constant verdrukking en smaad. In zijn laatste brief, geschreven vanuit de gevangenis te Rome, vraagt hij aandacht voor het onderscheidend karakter van zijn boodschap, en voegt er aan toe:

**“Om hetwelk ik verdrukkingen lijde tot de banden toe, als een kwaaddoener,.....”
(2Tim.2:7-9).**

Het bijna constante lijden waaraan de apostel der genade was onderworpen had natuurlijk zijn effect op schuchtere zielen. Sommigen, die de waarheid en glorie van zijn boodschap zagen, ontbrak de moed om naast hem te staan om het bekend te maken. Anderen, die in het begin met hem waren werden verleid om terug te keren, en sommigen deden dat ook.

In het licht van dit alles is het niet vreemd dat Paulus aan Timotheüs moest schrijven:

“7-Want God heeft ons niet gegeven een geest der vreesachtigheid, maar der kracht, en der liefde, en der gematigdheid”.

“8-Schaam u dan niet der getuigenis onzes Heeren, noch mijns die Zijn gevangene ben; maar lijd verdrukkingen met het Evangelie, naar de kracht Gods” (2Tim.1:7-8).

Ook is het niet vreemd dat de apostel er bij *“zijn zoon in het geloof”* op aan moest dringen: *“word gesterkt in de genade, die in Christus Jezus is” (2Tim.2:1).* en *“lijd verdrukkingen, als een goed krijgsknecht van Jezus Christus” (2Tim.2:3),* vooral omdat hij zelf voortdurend hulp nodig had op dit gebied.

Dat toch allen, die de glorie zien van het evangelie der genade Gods, zouden bidden voor vrijmoedigheid om het te verkondigen, zoals Paulus dat deed in Ef.6:19-20 en op andere plaatsen!

“19-En voor mij, opdat mij het Woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken”.

“20-Waarover ik een gezant ben in een keten, opdat ik in hetzelfde vrijmoediglijk moge spreken, gelijk mij betaamt te spreken” (Ef.6:19-20).

Sommigen veronderstellen dat het vandaag de dag slechts weinig vrijmoedigheid vereist om de genade in al zijn zuiverheid te verkondigen. Wie is er nu ooit vervolgd, in vrije verlichte landen, voor het prediken van Gods genade? Maar wordt niet verleid. Satan was niet minder actief in zijn tegenstaan van de waarheid toen Constantijn de belijdende Kerk verhoogde tot uitmuntendheid dan toen zijn voorgangers de Kerk vervolgden en haar leden de dood in zond door vuur en zwaard. De duivel was ongetwijfeld meer succesvol in de dagen van Constantijn dan toen de vervolgingen plaats vonden. En is er enige gelovige, in het Woord van God, die denkt dat Satan vandaag de dag is verslapt in zijn tegenstaan van de waarheid omdat er geen mensen, althans in dit land, op de brandstapel worden verbrand of voor de leeuwen worden gegooid? Wordt niet misleid. Satan zijn vijandschap tegen God en Zijn Woord gaat onverminderd voort. Zijn haat tegen “het evangelie der genade Gods” is net zo bitter, en zijn tegenstand is even groot als het altijd al geweest is.

Maar hij, de Satan, weet goed dat de blik van minachting vaak veel effectiever is dan het vurige zwaard. Hij weet goed dat een constante ontmoediging, verbonden met het in de minderheid zijn, er vaak in slaagt het zwijgen op te leggen aan hen die moedig stand hielden tegen lichamelijke vervolging.

Laat ons dan, die de waarheid lief hebben, ons voornemen, door de genade van God, dat niets ons ontrouw zal maken aan onze glorieuze opdracht; dat, wat het ook kost, we getrouw en vrijmoedig aan anderen verkondigen het onvervalste evangelie van de genade van God: “de prediking van Jezus Christus naar de openbaring der verborgenheid”.

Hoofdstuk 10

Een oproep ter afsluiting

Een afgeronde boodschap – Een ernstige verantwoordelijkheid – Conclusie.

Maar moeten we dan altijd prediken over de aan Paulus geopenbaarde verborgenheid? Zou dat niet eenzijdig worden? Zou dat niet het berijden van een stokpaardje zijn?

Nu, bereed Ezra een stokpaardje in het verkondigen van de Wet van Mozes, dag in dag uit, aan Israël? Nee, want dat was het programma van God voor die dagen. Bereden de twaalf

apostelen een stokpaardje toen ze heengingen om “het evangelie van het koninkrijk” te verkondigen? Nee, dat was de boodschap waarvoor ze gezonden waren om te verkondigen. De Farizeeën en de schriftgeleerden waren waarschijnlijk de enigen die hun tijd gelijkelijk verdeelden over alle delen van de Joodse Bijbel, maar, als ze in de wil van God waren geweest, zouden ze zich bij de apostelen hebben gevoegd in het aannemen en verkondigen van “het evangelie van het koninkrijk”, gebruik makende van de Oud Testamentische Schriften om de door God gegeven boodschap te bevestigen.

Bereed Paulus een stokpaardje in zijn constante verkondiging van genade? Nee, want dit was de bediening die hij had “ontvangen van de Heere Jezus” (Hand.20:24). In Ef.3:2-3 vraagt hij zijn lezers: *“Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid”*. Dit was de boodschap waartoe hij de opdracht had om die te verkondigen, en hij noemde het terecht “mijn evangelie” (Rom.16:25). Het is ook ons evangelie, en we mogen ons nooit verontschuldigen en moeten het consequent te verkondigen. Degenen die veronderstellen dat dit betekent dat we als het ware blijven hameren op één snaar, verraden alleen hun onwetendheid van het brede toepassingsgebied van deze grote waarheid. We zullen nimmer de volle breedte en lengte en diepte en hoogte er van kunnen meten (Ef.3:18-19), maar als we blijven “meten” zullen we meer en meer ervaren: *“de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat”* (Ef.3:19). In 2Kor.4:7 noemt God het een “schat”. In Kol.1:27 zegt Hij dat Hij wil dat Zijn heiligen weten: *“de rijkdom der heerlijkheid”* er van. In 2Tim.1:14 noemt hij het een *“het goede pand”*, dat ons is toevertrouwd. Als God zulke uitdrukkingen gebruikt kunnen we er zeker van zijn dat, waar Hij naar verwijst, niet goedkoop is. Hoe zou het mogelijk kunnen zijn om al deze rijkdommen van God mede te delen in één preek, of vijf, of tienduizend!

Degenen die falen om deze grote opdracht getrouw te vervullen praten vaak over een “een afgeronde bediening” en citeren 2Tim.3:16 om hun standpunt te ondersteunen.

De moeilijkheid is echter dat ze, in het algemeen, in deze passage inlezen hetgeen het niet zegt, en ze niet het gehele verslag lezen om te zien wat het werkelijk zegt.

2Tim.16-17 zegt niet, noch impliceert het, dat wij onze tijd of nadruk gelijkelijk moeten verdelen over alle delen van het Woord van God. Ze zeggen eerder: *“Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is. Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust”* (2Tim.3:16-17). Dus is al de Schrift door God ingegeven en is nuttig voor ons in het verkondigen van onze door God gegeven boodschap, in het bijzonder sinds de aan Paulus geopenbaarde verborgenheid licht werpt op het Woord van God en er door wordt bevestigd. Iemand heeft de verborgenheid terecht genoemd: *“De gouden sleutel die de Schrift ontsluit”*.

Is het, in verbinding hiermee, niet veelbetekenend dat Paulus zijn uitspraak in 2Tim.3:16 vooraf wordt gegaan door 2Tim.2:15:

“Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt”.

Maar zegt 2Tim.2:4 niet: "Predik het Woord"? Jazeker, En sommigen denken dat dat betekent dat op alle delen van de Bijbel dezelfde nadruk moet worden gelegd in onze prediking. Meer rijp beraad zou ons er echter van overtuigen dat dat niet zo is en dat de apostel zijn door God gegeven boodschap "het Woord" noemt. Als iemand gehoorzaamheid predikt aan de ceremoniële wet van Leviticus en Deuteronomium, predikt hij dan het Woord? Zeer zeker niet in de zin zoals Paulus het heeft bedoeld. Als Paulus zijn toehoorders vermaant, vanuit de evangelieën en begin handelingen, dat ze al hun bezittingen moeten verkopen en "alle dingen gemeenschappelijk" moeten hebben, predikt hij dan het Woord? Als hij predikt vanuit Mark.16:16 en Hand.2:38 en tegen de ongelovigen zegt: "Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden" predikt hij dan het Woord? Zeker niet in de zin zoals de apostel dat bedoelde in 2Tim.4:2, want de Schrift moet "recht gesneden" worden en al deze passages moeten overdacht worden in het licht van de "verborgenheid", het geheimenis dat door Paulus is geopenbaard.

Een zware verantwoordelijkheid

Dezelfde apostel die zegt dat al de Schrift door God is ingegeven en nuttig is tot lering, benadrukt onze grote verantwoordelijkheid om de gezegende boodschap, aan hem en aan ons gegeven, getrouw te bewaken en wijselijk uit te delen. Zie zijn vermaningen aan de jonge Timotheüs:

"3 Indien iemand een andere leer leert, en niet overeenkomt met de gezonde woorden van onzen Heere Jezus Christus, en met de leer, die naar de godzaligheid is, 4-Die is opgeblazen, en weet niets, maar hij raast omtrent twist vragen en woordenstrijd; uit welke komt nijd, twist, lasteringen, kwade nadenkingen. 5-Verkeerde krakelingen van mensen, die een verdorven verstand hebben, en van de waarheid beroofd zijn, menende, dat de godzaligheid een gewin zij. Wijk af van dezulken" (1Tim.6:3-5).

"O Timotheus, bewaar het pand u toebetrouwd, een afkeer hebbende van het ongoddelijk ijdel-roepen, en van de tegenstellingen der valselijk genaamde wetenschap" (1Tim.6:20).

"13 Houd het voorbeeld der gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is. 14-Bewaar het goede pand, dat u toebetrouwd is, door den Heiligen Geest, Die in ons woont"(2Tim.1:13-14).

"En hetgeen gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, betrouw dat aan getrouwe mensen, welke bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren"(2Tim.2:2).

"7-Merk, hetgeen ik zeg; doch de Heere geve u verstand in alle dingen.

"8-Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zaden Davids, naar mijn Evangelie;

9-Om hetwelk ik verdrukkingen lijde tot de banden toe, als een kwaaddoener; maar het Woord Gods is niet gebonden" (2Tim.2:7-9).

De tijden zijn zeker veranderd, maar onze opdracht niet. De grote openbaring van genade, voor het eerst gegeven aan Paulus, dan aan zijn medewerkers, en daarna aan andere “getrouwe mensen”, is nog steeds onze grote opdracht. Het is nooit vervangen of vernietigd, en het is zeer zeker nog niet vervuld. Als wij nalaten het te gehoorzamen, of als we het neutraliseren of het afzwakken, om onszelf over te geven aan de verwarring van deze tijd, dan verzaken we onze plicht en zullen we ons moeten verantwoorden voor God.

Conclusie

Is dit niet de tijd om onszelf te wijden, of ons misschien voor de eerste keer te wijden, aan de verkondiging van deze glorieuze boodschap die aan ons is gegeven?

Ef.1:9 zegt dat God: *“Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil”*. In Kol.1:9 bidt de apostel dat de gelovigen mogen worden: *“vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand”*, en in hoofdstuk 4 vers 12 herinnerde hij de gelovigen er aan dat anderen voor hen baden: *“opdat gij staan moogt volmaakt en volkomen in al den wil van God”*.

We hebben niet het recht om onze eigen roeping te kiezen. God zegt: *“en dat gij uws zelfs niet zijt? Want gij zijt duur gekocht”* (1Kor.6:19-20), het is duidelijk dat het Zijn wil is dat we ons kort verblijf hier op aarde gebruiken om anderen bekend te maken met de gezegende boodschap die Hij ons heeft gegeven om te verkondigen. Als u dat het beste kunt doen in het beroep van agrariër of natuurkundige, als wiskunde leraar of als zakenman, is dat prima, maar niemand van ons moet ooit vergeten, en niemand heeft het recht om het te vergeten, hetgeen God ons heeft opgedragen, als Zijn ambassadeurs, om te doen.

Ieder van ons moet zichzelf afvragen: *“Waarom heeft God me in deze wereld gelaten? Wat is mijn verantwoordelijkheid aan Hem en aan degenen rondom mij?”*. Het is goed om er zo af en toe bij stil te staan en onszelf zulke vragen te stellen omdat we anders onze levens zonder doel verkwanselen terwijl God onze dienst voor Hem vitaal en effectief wil maken om ons te gebruiken, ieder op zijn eigen weg, om een belangrijke bijdrage te leveren aan onze generatie.

Wat voor goed doet het ons om alles, onder de zon, te leren, maar niet de machtige boodschap verstaan die Hij ons in vertrouwen heeft toegezegd? Wat voor voordeel geeft het ons als we allerwege worden opgemerkt, inclusief in de bediening, als we falen om Gods doel voor ons te vervullen, om aan anderen bekend te maken de gezegende waarheid die Hij ons heeft gegeven om te verkondigen? Het is fijn om intelligent te zijn, maar God wil een intellect en een hart die in vuur en vlam staan om Zijn genade bekend te maken aan een stervende wereld.

Wat heeft de wereld en de Kerk toegewijde gelovigen nodig die niet denken aan “positie” of aan tijdelijk gewin en die zichzelf ter beschikking van God stellen om te dienen; die blijde willen lijden en zwoegen, alleen op God vertrouwend dat Hij voorziet in hun behoeften, zodat anderen mogen komen om zich te verheugen in de rijkdom van Zijn genade.

Dit is een hoge en heilige roeping en mag niet worden veracht. Misschien heeft u gehoord van een capabele jonge pastor in een kleine dorpskerk, die een lucratieve baan werd aangeboden door een vertegenwoordiger van een grote handelsfirma. Toen hij het aanbod afwees zette de vertegenwoordiger hem verder onder druk, en verzekerde hem dat het voorgestelde salaris aanmerkelijk kon worden verhoogd, misschien zelfs verdubbeld, en daar voegde hij nog aan toe: "Dat is vele malen meer als dat u hier krijgt". Tenslotte zei de pastor: "Laat ik het zo zeggen, ik heb hier een grote klus te doen met een klein salaris. U biedt me een kleine baan aan met een hoog salaris. Ik geef de voorkeur aan de eerste, een grote klus met een klein salaris". Deze pastor had de dingen helder voor de geest.

Paulus ondervond moeilijkheden, gevangenschap en dood als slaaf van Christus om deze gezegende boodschap bekend te maken, en wij plukken daarvan nog steeds de heerlijke vruchten. Steeds opnieuw zegt de apostel, door goddelijke inspiratie: "Weest mijn navolgers". Zult u aandacht schenken aan deze vraag? Bent u bereid, indien nodig, om uw plannen volledig te wijzigen, om uzelf aan te bieden aan God voor een niet aflatende dienst om aan anderen bekend te maken de glorieuze waarheden die ons opgedragen zijn om te verkondigen? Als Gods mensen dit willen doen dan zullen onze zendingsvelden niet onbemand zijn; onze zondagsscholen zullen geen tekort aan leraren hebben; en onze kleine kerken zullen niet zonder pastor zijn. Deze kerken zullen geïnspireerde leiders krijgen en zullen grotere kerken worden en er zullen grote geestelijke overwinningen behaald worden voor Christus, die ons liefheeft en voor ons gestorven is.

Moge God onze lezers zegenen en u gebruiken, niet alleen af en toe, maar zoveel als mogelijk is, om anderen bekend te maken met "de overvloedige rijkdom van Zijn genade".

**Als dit boek heeft bewezen een zegen voor u te zijn,
help ons dan, en geef het door aan anderen.**